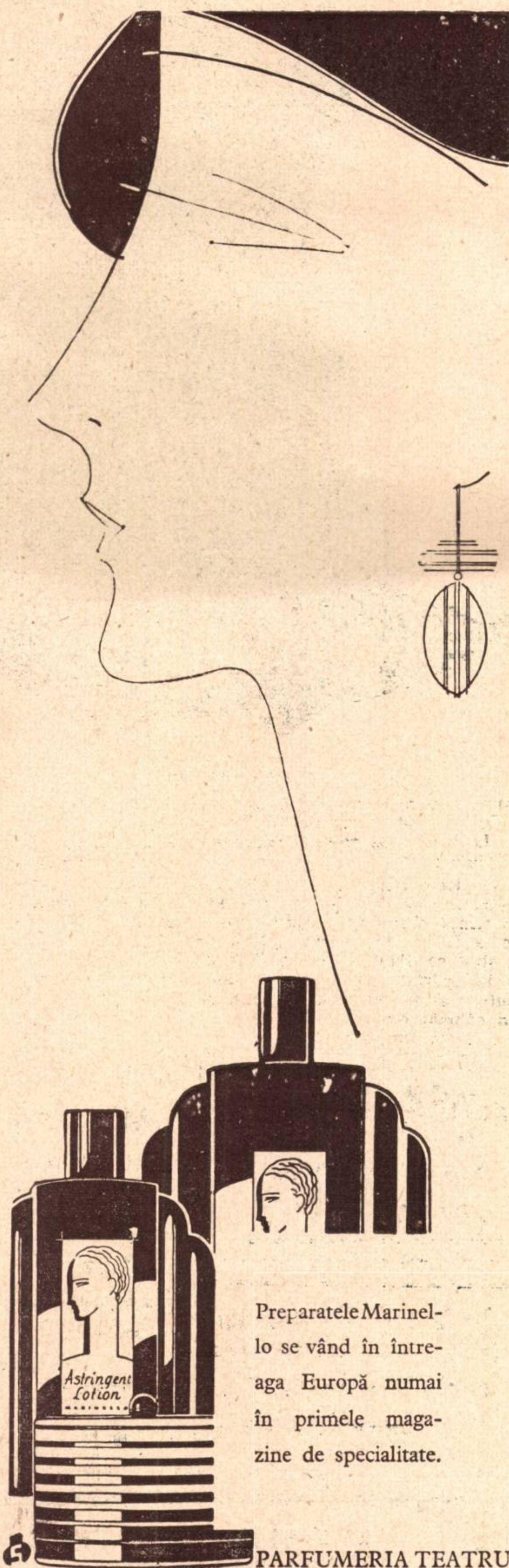


PIELEA D-TRA TREBUE TRATATA INDIVIDUAL

Suprafaţa pielei şi ţesătura pielei sunt diferite. Circulaţia sângelui şi nutriţia sunt diferite. De-aceea Marinello aplică tratamente diferite pentru fie-ce tip de piele.

PENTRU PIELEA NORMALA SAU PREA USCATA MARINELLO RECOMANDA: Lettuce Brand Cleansing Cream (Cremă epurativă), care curăţă pielea şi stă la baza tratamentului Marinello. Muscle Oil (Ulei muschiular), care netezeşte ori-ce piele normală şi îndepărtează cutele.

Tissue Cream (Cremă nutritivă) sau Combination Cold Cream fac tenul trandafiriu şi proaspăt. Mai aplicaţi Skin Toning Lotion şi vă veţi convinge că sângele circulă mai repede şi pielea respiră mai uşor.

PENTRU PIELEA PREA GRASA SAU CU PORII MARI: Astringent Cream (Cremă astringentă). Astringent Lotion (Loţiune astringentă). Marinello Soap (Săpun special). Pudra Marinello «Heavy».

La cerere una din casele numite mai jos vă expediază gratuit broşura «Cosmeticile Marinello». Puteţi astfel găsi tipul tenului D-tră şi alege preparatele potrivite.

Preparatele Marinello se vând în întreaga Europă numai în primele magazine de specialitate.

MARINELLO

72, Fifth Avenue, New York • Centrala pentru Europa: Marinello Company m. b. H., Berlin W 15, Joachimsthaler Str. 10

• In Bucureşti preparatele Marinello se găsesc de vânzare numai la PARFUMERIA TEATRULUI, CALEA VICTORIEI 84, IN FATA PALATULUI REGAL

RR 17 c 45

RASPANTII IN ISTORIE

Schimbări istorice, datorite bolilor de cari au suferit domnitorii şi generatorii de mari mişcări

RECENTA afirmaţie făcută de Dean Inge că şi inspiraţia şi conversiunea Sfântului Pavel ar fi fost determinate de un acces de epilepsie a revoltat întreaga Anglie. Mulţi sunt acei cari nu pot crede că lumea ar putea fi atât de puternic influenţată doar de boala unui om, care până în momentul isbucnirii a fost de o perfectă sănătate.

Acum, cercetând istoria, rees următoarele fapte: pulsul marilor războaie şi al mişcărilor de massă, a pornit întotdeauna dela un individ, iar schimbările în bine sau în rău, survenite în evoluţia civilizaţiei, s'au datorit bolilor fizice sau intelectuale ale unor eroi sau eroine.



II. *Halucinaţiile Ioanei D'Arc, după un tablou de Wagrez.*

Dean Inge îşi bazează constatările pe cartea D-rului Mac Laurin unul din cei mai distinşi medici ai Australiei, — intitulată „Post Mortems of Mere Mortals".

Dacă Martin Luther n'ar fi avut o boală de urechi, nu i s'ar fi părut că diavolul ţipă la el fără încetare şi poate că reforma n'ar fi avut loc.

Dacă Jeana d'Arc n'ar fi suferit de insuficienţa unor glande, ar fi devenit o ţărăncuţă normală şi sănătoasă, în loc să rămână un copil, fiziceşte şi intelectualiceşte.

Dacă Carol al V-lea al Spaniei n'ar fi suferit de arterio-scleroză şi n'ar fi murit prea curând, lăsând în urmă-i un fiu incapabil, — care trăi prea mult, — Europa ar fi fost acuma o singură ţară şi n'ar fi existat niciodată o Armada Spaniolă.

Dacă Marat n'ar fi suferit de paranoia şi de mania persecuţiei, revoluţia franceză n'ar fi isbucnit şi dacă Frederic cel Mare ar fi fost normal, n'ar mai fi fost mare.

Martin Luther şi Ioana d'Arc au avut halucinaţii. Fecioara din Orleans a fost condusă către triumfurile sale şi către tragicul său sfârşit de voci îngereşti.

Martin Luther era chinuit de scrâşnete şi ţiuituri infernale, care după el, nu puteau proveni decât dela diavol. Luther se trezia din somn şi ţipa. Odată a asvârlit cu o călimară în diavol, — viziunea lui, — dar nu l-a nimerit; pata de cerneală se mai vede încă pe peretele dela Wartburg.

Dacă n'ar fi avut aceste senzaţii, Luther nu şi-ar fi asumat misiunea de a combate răul şi fără puternica-i personalitate, greu s'ar fi înfăptuit reforma.

Iată ce ne spune d-rul Mac Laurin despre acest caz :

De pe la vârsta de 30 de ani Luther începuse să aibe senzaţia că în capul lui se producea un vacarm de sgomote nesuferite, urmate de leşinuri cari-l trântiau de pe scaun şi-l împiedicau să lucreze. Către mijlocul vieţii căzu într'o neurastenie vecină cu nebunia, fără să înebunească chiar, dar căpătă dureri în regiunea inimii, întovărăşite de sufocaţii, care uneori îi dădeau ideia morţii. Cu vârsta surzi de tot, iar boala sa deveni şi mai teribilă.



Carol al V-lea al Spaniei.

Toate aceste simptome îl făceau pe Luther să se creadă persecutat de diavol.

— „Ce schimbare ar fi adus un tratament de salicilat şi bromide în fiinţa chinuitului reformator", scrie D-rul MacLaurin. „Dacă ar fi ştiut că diavolul său ar fi putut fi îndepărtat cu câteva pilule, Luther ar fi trăit şi ar fi murit ca un călugăr obscur.

Deşi contimporanii lui au crezut că sgomotele auzite de el veniau chiar dela diavol, s'a recunoscut totuş că suferinţele sale erau simptomele unei boli.

In cazul Ioanei d'Arc însă, nimeni n'a bănuit că în organismul acestei eroine au avut loc perturbări.

Intr'un cuvânt, iată ce spune D-rul MacLaurin :

— „Jeana a auzit „faimoasele voci", tocmai când fata începe să evolueze în femeie. Câteva luni

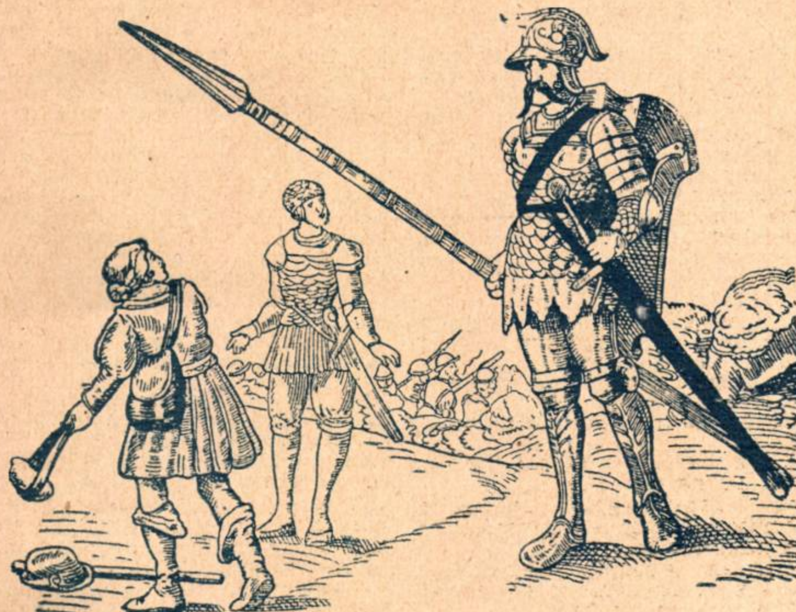
mai târziu, vocile îi făcură cunoscut că avea să rămână fecioară și că avea să salveze Franța, după o veche profeție, care spunea că *o femeie avea să piardă Franța și o fecioară avea s'o salveze*".

Sculptorii și pictorii au dat Fecioarei din Orleans în operele lor, aparența tipică a femeii tinere. Dar Dr. MacLaurin arată că nu era deloc astfel. Astăzi ar fi tipul băetanei, fiziceşte vorbind. In zilele acelea însă, când formele proeminente erau la modă, această anormalie fizică era interpretată ca un dar divin.

Ioana purta numai haine bărbătești sau armură. Spunea că pri-

rația femeilor care au examinat-o și a acelora care au văzut-o luând o baie de sulf. Afirmația lor mai e confirmată și de Jean d'Aulons, valetul ei, cu ocazia procesului de reabilitare din 1456 .Lipsa ei de feminitate mai reese și din furia pe care Ioana o manifesta la vederea femeilor, care urmau armata sa. Interzicea cu străşnicie soldaților săi prietenia cu aceste femei. Soldații n'au vrut însă, să se supună și această intoleranță a fost una din cauzele căderii ei.

Una pe care Ioana d'Arc o avea în contra acestor femei era atât de înverşunată încât alerga după ele, lovindu-le. Odată omori o tâ-


David și Goliat, una din capo-d'operile lui Granach, care ilustrează biblia lui Luther, editată în 1545.

mise ordinul să facă acest lucru, pentrucă era înconjurată de bărbați și pentrucă i se spusese că nu avea să se căsătorească niciodată.

Dacă ar fi avut un corp femeiesc, haina bărbătească n'ar fi făcut decât s'o evidențieze. Nu numai că nu manifestă nici o înclinare pentru vre-un bărbat, dar nici unul din camarazii săi de arme nu avu un astfel de sentiment pentru ea. Aceasta ar putea fi o remarcabilă dovadă, a lipsei sale de feminitate.

Faptul mai reese și din decla-

nără fată, fapt care pe atunci n'avea cine știe ce importanță, dar altă dată sabia i se rupse: întâmplare decisivă în soarta ei.

Această sabie era considerată sfântă; se spunea că aparținuse lui Charles Martel și că fusese desgropată de preoți pentru ea. Soldații pierdură încrederea într'o sabie care se putea sparge de capul unui biet soldat, iar regele Carol, al cărui regat fusese salvat de ea, observase afectat:

„N'ar fi putut face acelaș lucru cu un baston?"


Sf. Pavel văzu o lumină coborînd din ceruri și auzi o voce.

Atât de mare devenise antipatia sa pentru haina femeiască, încât chiar în închisoare, după primul proces, în care fusese condamnată pentru portul de haine bărbătești, asvârli cu dispreț drăguța rochie pe care i-o adusese Ducesa de Bedford, reluă vestmântul bărbătesc și astfel intră în al doilea proces, care o duse la moarte.

La cei ce suferă de represiuni fizice, — spune D-rul MacLaurin — turburarea se poate manifesta prin încercări constante și indirecte de a câștiga considerație în ochii indivizilor de sex opus. Puritanismul în această direcție e o indicație că există o perturbare în subconștientul femeii.

Nu ne putem gândi un moment că Ioana a avut cea mai mică ideie asupra cauzei stării ei.

Represiunea fizică era inconștientă. Natura lucra pentru ea.

Carol V. al Spaniei a fost gigantul timpului său. A dominat Țările de jos, Burgundia, Spania, Austria și mare parte din Germania și Italia de astăzi. Ocupația sa de căpetenie era să aplaneze conflictele dintre biserică sa și protestanți. Era un general abil și un bun guvernator. Totuş, după cum spune Gibbon, a măcelărit mai mulți creștini decât toți împărații păgâni la un loc. Vădia o inteligență superioară, cu care ar fi realizat lucruri mari, dacă și-ar fi putut păstra sănătatea. Era însă un gastronom teribil și la vârsta de treizeci de ani se îmbolnăvi de gută, care la 50 de ani dădu în arterio-scleroză, forțându-l să se retragă în favoarea fiului său Philip, care moșteni bigotismul tatălui său, nu însă și inteligența lui.

Mai departe, autorul interesantului volum dă diagnosticul bolilor care au marcat acțiunile lui Henric al VIII-lea, Eduard al VI-lea, Mariei Tudor și Reginei Elisabeta a Angliei, — arată în ce împrejurări a căpătat Ivan cel Groasnic nebunia, care i-a adus porecla; cauza care l-a făcut pe Frederic al doilea să merite numele de „Frederic cel Mare" și modul în care numeroase alte figuri istorice au urcat drumul către glorie.

RUDYARD MULLTON



Omul cu marcă

O AVENTURĂ A DETECTIVULUI GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolcevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

In drum sunt urmăriți de cekiști, din mâinile cărora scapă cu mari sforțări.

Ținta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, tine captivă pe Lydia Hilmar.

Ambii ajung la Peking, unde așteptați fiind de Ana Shetland, iau parte la o conferință polițienească.

— Dacă guvernul din Peking ar pune la dispoziție acestor domni, soldați, ca să ia cu asalt mânăstirea unde Wampoo este mare peot, poporul s'ar răscula, și noi nu putem garanta de soarta asediatorilor.

— Lama Nagpor, zise Pey-Ho, dacă este vorba de un mare preot de al vostru, atunci este evident că nu putem face nimic, pentru a satisface cererile polițiilor europene. Desigur că aceste poliții se înșală, cu privire la faptele venerabilului Wampoo.

Atunci, Molden își eși din fire:

— Wampoo este un bandit, și atâta tot! strigă el. Wampoo, în America și Europa, a comis zeci de crime fioroase și sute de tâlhării. Este regretabil că guvernul chinez și autoritatea pontificală din Llassa, îl acoperă și-l sprijină!...

— Domnule, răspunse Lama Nagpor plin de demnitate, noi nu putem privi acțiunile lui Wampoo din acelaș punct de vedere. Wampoo dispune de toate puterile dumnezeești; prin el zeii, pedepsesc uneori. El este alesul prin care zeii noștri pedepsesc civilizația voastră mașinistă. El nu este ucigaș de rând...

Conferința s'a spart, într'un vacarm ingrozitor. Molden, vocifera; chinezii părăsiră sala. In tot acest timp, Trevor Gex nu scosese nici un cuvânt.

CAPITOLUL XXVII

Pe urmele lui Wampoo.

Ne întoarserăm la hotel.

— Vă așteaptă un domn! ne spuse portarul.

Să fie oare vre-un trimis de al lui Wampoo?...

In hol, ne aștepta indianul Thaw, prinț dintr'un trib de indieni din Anzi.

Ne urcarăm cu toții în camera lui Gex.

Pe Thaw nu-l mai văzusem din Rusia. După cum se știe, pe când Gex Trevor și cu mine scăpasem din ghiarele Cekei din Moscova și pribegeam prin pădurile uraliene, fusesem urmăriți cu o stăruință de fiecare clipă, de acest indian misterios. La un moment dat, punând mâna pe el, Thaw ne mărturisise că ne-a urmărit, în speranța că va ajunge la Lydia Hilmar, deoarece știa că noi ne duceam spre cuibul lui Wampoo, unde era ascunsă. Banditul Wampoo răpise pe Lydia, în speranța că va obținea dela șeful acestor indieni Incas, trib din care făcea parte si Thaw, un preț bun de răscumpărare, dat fiind că „Fiul Vulturului", adică șeful indienilor, o iubea.

Prințul Thaw împreună cu un grup de indieni din Anzi, ajunseseră până la Peking, trimiși fiind de Fiul Vulturului, ca să găsească pe Lydia Hilmar.

Wampoo se declarase față de indieni dispus să înceapă tratative, pentru răscumpărarea Lydiei Hilmar.

— Ați început tratativele cu Wampoo? întrebă detectivul Trevor Gex pe Thaw.

— Am intrat în legătură cu el. De îndată ce am sosit aci, urmă printul Thaw, am trimis ziarului ce-mi indicase Wampoo, anunțul convențional, care însemna că acceptăm să începem tratative.

— Și a răspuns?

— Desigur. A doua zi, am primit vizita, la hotel, a unui lama veritabil, anume Lama Nagpor!...

— Nagpor!... făcurăm în cor, Ana, Gex și cu mine.

— Il cunoașteți? ne întrebă indianul.

— Cum să nu! răspunse Gex râzând. Am stat la o masă cu el!...

— Așadar Nagpor e complice cu Wampoo! exclamă Ana Stehland. Și e trimisul lui Dalai-Lama!

— L-am amenințat, urmă Thaw, că-l voi da pe mâna poliției chineze, dar el mi-a râs în nas!

— Cred și eu! zise Gex. E un important personaj, în fața căruia chiar Pey-Ho, reprezentantul guvernului chinez, părea că tremură...

Mai departe Thaw ne povesti convorbirea ce avusese cu Lama Nagpor. Acesta îi declarase că într'adevăr Wampoo a răpit pe Lydia Hilmar, deoarece se apropia data, când secta sa trebue să facă un sacrificiu uman, arzând de vie o femee. Tradiția sectei al cărei Mare preot este Wampoo, vrea să fie arsă de vie, femeea pe care o alege preotul său. Or, Wampoo alesese pentru anul acesta, pe Lydia Hilmar. Ea fusese dusă la mânăstirea Kar-Gompa, unde oficia Wampoo și unde Lydia trebuia să petreacă 6 luni înainte de sacrificarea ei, în rugăciuni și macerări. Aflând însă că fiul Vulturului din Anzi iubește pe Lydia, Wampoo era dispus să i-o cedeze, în schimbul diamantului Incașilor, — cel mai mare diamant de pe pământ, deoarece, — susținea banditul — secta sa avea nevoe de fonduri mari, pentru a înfăptui anumite dorințe ale zeilor ei...

— Și ce i-ai răspuns lui Nagpor la această propunere? întrebă Trevor Gex pe Thaw.

— I-am răspuns că diamantul se află în cetatea noastră din Anzii Peruviani, unde se găsește și Fiul Vulturului Am cerut răgaz ca să transmit șefului nostru propunerea lui Wampoo și să-l invit să sosească cu diamantul. Nagpor mi-a răspuns că data sacrificiului uman, când Lydia urmează să fie arsă de vie, cade peste 4 luni. In acest timp, târgul trebue complet încheiat. Dacă Wampoo va primi la timp diamantul, va înlocui pe Lydia cu o indigenă.

— Wampoo e un bandit! zise Gex. El știa de mulți ani că Fiul Vulturului caută pe Lydia, și Wampoo a răpit-o, numai ca să obțină diamantul

vostru.

— Nu va avea nici pe Lydia, nici diamantul! zise cu hotărîre prinţul Thaw. Oamenii mei au şi pornit spre Lhassa...

— Dar cum vor putea pătrunde în zona interzisă streinilor?... întrebă Ana Sethland. Ei nu cunosc limba tibetană, şi locuitorii îi vor denunţa ca străini, alungându-i.

— I-am împărţit pe grupe mici, răspunse Thaw. Două din aceste grupe vor încerca să se strecoare prin munţi, evitând orice apropiere de locuitori. Şi noi, încaşii, suntem dintr'o regiune muntoasă, din Anzii Americii, şi ştim să ne strecurăm prin munţi, nevăzuţi. Oamenii ne vor aştepta într'un punct anumit de lângă Kar-Gompa, care se află dincolo de Lhassa. Un alt grup, l-am trimis cu un lama plătit de noi pentru aceasta. Un alt treilea, s'a strecuat printre servitorii unui savant german, care are autorizaţia, pentru el şi servitorii ce-i duc aparatele, să se ducă la Lhassa.

— Câţi au plecat astfel spre Lhasa? întrebă Gex.

— Vre-o 40.

— Ei bine, zise detectivul, din toţi aceştia, nu cred că va ajunge la Lhassa vre-unul.

— Dece? întrebă uimită Ana Sethland.

— Fiindcă în zona interzisă, nici un strein nu poate pătrunde, oricâte precauţii ar lua... Controlul streinilor este de o severitate, cum nu se poate închipui.

— Dar noi doi, domnule Trevor Gex, zise prinţul Thaw cu o energie stăpânită, vom ajunge!...

— Aşa cred! răspunse Gex.

— Adică, „noi patru", zise Ana Sethland.

— A, nu! făcu Gex. De data asta nu mergem la plimbare. Regret, dar pe voi doi, nu vă iau.

Atât Ana cât şi eu protestarăm violent.

— Nu fiţi copii! ne spuse Gex. Pentruca un strein să poată pătrunde fără autorizaţie specială în Tibet, trebue să se poată deghiza perfect în tibetan.

— Ne vom deghiza! replică Ana, bătând din palme, la gândul aventurei ce vom începe.

— Dar nu este destul să te deghizezi, răspunse Gex. Cine se aventurează astfel spre Lhassa, trebue să ştie la perfecţie dialectele tibetane; altfel, locuitorii îl descoperă îndată că e strein şi e scos din zona interzisă.

CAPITOLUL XXVIII

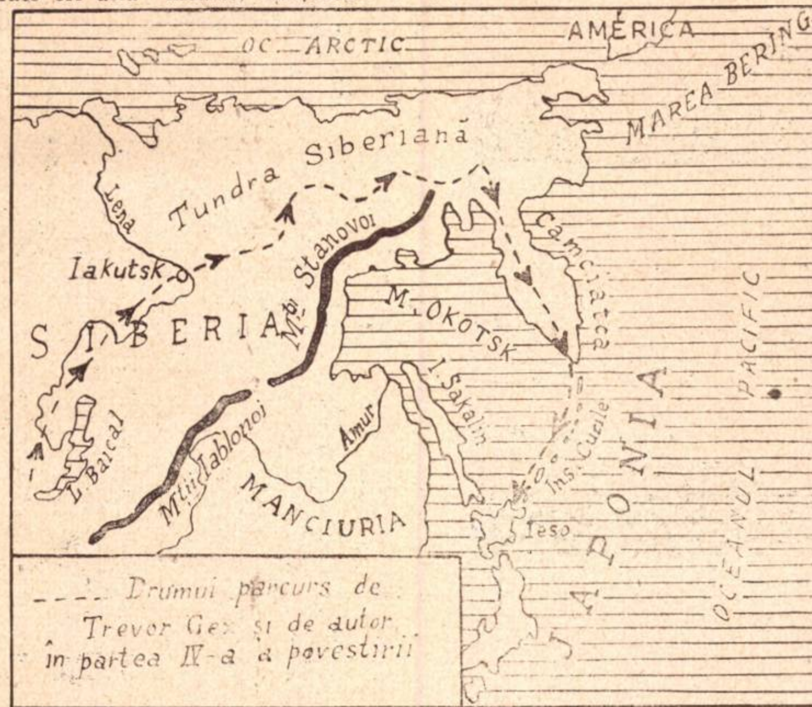
Pregătiri

Ştiam că Gex, în ultimii zece ani, îşi întrebuinţase toate clipele lui libere, studiind limba, geografia şi moravurile tibetane. Totdeauna, metoda lui Gex a consistat, într'o pregătire completă şi minuţioasă, a acţiunei ce avea de întreprins, în vederea descoperirii sau prinderei vre-unui bandit. Cum Wampoo era cel mai vechiu şi mai de seamă adversar al său, şi gândindu-se că va veni clipa, când va trebui să caute pe bandit, chiar în cuibul său din Tibet, Gex Trevor, poliglot şi bun orientalist, se străduise zi şi noapte ca să studieze în cele mai mici amănunte, planul expediţiei sale în Tibet. Nu odată l-am găsit, în locuinţa sa dela Paris, cu hărţi şi volume ce tratau despre dialectele tibetane şi moravurile lamaseriilor, ba odată întâlnindu-l în cartierul latin, îmi mărturisise că venia dela profesorul Laroche, marele orientalist, care-l iniţia în tainele Tibetului.

Faptul deci, că, pe lângă atâtea alte graiuri, detectivul Trevor Gex cunoştea şi aceste dialecte chineze, nu mi-a produs nici o mirare, dar m'a uimit cu atât mai mult, când am aflat, că nici Ana Sethland nu era complet necunoscătoare în aceste chestiuni. Într'adevăr, oricât era ea de stăpână pe sine de obiceiu, de data aceasta se roşi ca o piersică şi mărturisi că ştiind cum că Gex se pregăteşte pentru o expediţie în Tibet, s'a pregătit şi ea în ascuns, studiind limba şi moravurile tibetane...

Atât devotament din partea acestei femei, faţă de Gex, nu putea desigur izvorî, decât dintr'un sentiment profund. Mărturisirea ei, că se străduise ani de zile, ca să înveţe oribilul dialect tibetan, echivala deci cu o adevărată mărturisire a iubirei ei pentru Gex.

Detectivul îşi aminti desigur în acea clipă, că Ana Sethland fusese până atunci pentru el, un adevărat înger păzitor, scăpându-l de nenumărate ori dela moarte, însoţindu-l în



cele mai grele aventuri, veghiând neîncetat asupra lui. De aceea poate, avui atunci ocazia unică, să văd pe Gex profund emoţionat.

Omul acesta, pe care nimic nu-l mişca deveni uşor palid. Buzele sale tremurară, par'că ar fi vrut să şoptească: — Ana!...

Sau poate o şoaptă de iubire...

Privi o clipă în ochi pe curagioasa femee, îi luă mâna, i-a strânse, şi după ce îşi reveni, zise:

— Îţi mulţumesc, Ana...

Simţind apoi nevoia să alunge emoţia ce-i covârşia, glumi, arătându-mă:

— Dar pe domnul acesta ageamiu în limba tibetană, nu-l putem lua cu noi...

— Ba tocmai de asta trebue să mă luaţi cu voi... replicai eu.

— Tocmai fiindcă sunt... chinez!... N'au să mă recunoască tibetanii, că sunt strein...

Evident, era o glumă simplă, dar era necesară, ca să risipesc cu totul atmosfera de înduioşare dintre Gex şi Ana, căci oamenii aceştia neobicinuiţi să se înduioşeze, se simţiau tare stingheri, sărmanii, într'o astfel de situaţie.

Veselia aceea sănătoasă, antrenantă reveni, alungând orice urmă de visare, de emoţie...

— Aşa dar, zise Gex cu ochii strălucitori de bucurie, mâine plecăm!... Sunai.

— Şampanie!...

Am sărbătorit atunci plecarea noastră la o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi prima dragoste a lui Gex...

CAPITOLUL XXIX

In zona interzisă

A doua zi, după hotărîrea de a pătrunde în Tibet, începurăm preparativele de plecare. Gex ne împărtăşi planul său, de a ne deghiza în pelerini cerşetori; mii de astfel de pelerini în zdrenţe, venind din ţinuturile cele mai depărtate ale Mongoliei, Siberiei şi Chinei Orientale, cutreeră regiunea interzisă străinilor, ducându-se în pelerinaj la Lhassa, „lăcaşul divinităţii" sau la nenumăratele mânăstiri-lamaserii din jurul ei.

Trevor Gex ne procură din oraş haine tibetane, traiste, un cort, şi toate cele necesare, pentru campament. Toate acestea, trebuia să le ducem în spinare, de aceia am hotărît să nu luăm cu noi, decât strictul necesar. Bagajele fuseseră depozitate într'o cameră luată cu chirie, unde ne duceam grimaţi, şi având mare grijă să nu fim urmăriţi. Intre timp, Thaw ne anunţă că Nagpor l-a invitat să plece cu el la Lasha, unde vor aştepta diamantul Incaşilor.

Când totul fu gata am încărcat balotuirile într'un automobil, care ne duse apoi la aerodrom, unde ne aştepta aviatorul japonez, cu aparatul său.

(Va urma)



Concursurile școlare

BULETIN

Numele ....

Vârsta ....

Școala .... Clasa ....

Adresa ....

Răspunsuri la întrebări: (categoria ....)

CONCURSURILE ȘCOLARE ALE „REALITAȚII ILUSTRATE"

DORIND să stabilim o legătură strânsă între revista noastră și tineretul școlar, care întotdeauna a simpatizat cu această publicație, am hotărît instituirea unor concursuri dotate de premii importante.

In patru numere consecutive, vom publica câte trei grupe de trei întrebări, fiecare grup adresându-se câte unei categorii de școlari și studenți: o categorie a școlarilor din cursul primar, cealaltă a celor din cursul inferior de liceu, și ultima a liceenilor din cursul superior. In această din urmă categorie pot intra eventual și studenții universitari, sau acei cari au terminat liceul.

O serie întreagă de premii pentru fiecare grupă în parte, va răsplăti pe cei cari vor să dea cele mai bune răspunsuri.

Concurenții, sunt ținuți să răspundă fiecare cât mai bine și la cât mai multe întrebări, din totalul celor 12 câte vom publica în timp de o lună, pentru fiecare categorie. Aceste răspunsuri, însoțite de buletinul pe care-l publicăm mai jos, completat cu datele necesare, trebuesc să fie scurte și concise: nu se admit mai mult de 20 rânduri, pentru fiecare răspuns.

Premiile sunt următoarele:

Premiul : Câte 10.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul II: Câte 3.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul III: Câte 1.500 lei pentru fiecare categorie.

In afară de premii în bani, mai oferim și 25 premii de consolare, a 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul Editurei „Adevertul".

★

Publicăm în numărul de față a treia serie de întrebări:

CATEGORIA I: *1) Dece oamenii cari stau la antipod (în cealaltă parte a pământului) nu cad ?*

2) Ce se înțelege prin rece și prin cald ?

3) In cursul anului, în care parte a globului e ziua cea mai lungă?

CATEGORIA II: *1) Intrucât nu știm nimic precis despre vechiul popor al arienilor, cum s'a putut deduce gradul de civilizație pe care l'a avut înainte de fărâmițarea sa în popoarele la care a dat naștere.*

2) Când s'a creștinat Constantin cel Mare?

3) In civilizația omenirei care a fost primul metal utilizat.

CATEGORIA III: *1) Ce a vrut să înțeleagă filozoful Blaise Pascal când a spus că: „Istoria lumei ar fi fost alta, dacă nasul Cleopatriei ar fi fost mai mic!"*

2) Arabii cari au făcut recentele măceluri din Palestina împotriva evreilor, pot fi considerați ca antisemiți ?

3) Care dintre religiile actuale a avut ca intemeitor un om care nu se considera nici ca Messia nici ca profet ?

★

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre : str. C. Mille 7, după terminarea seriei, în No. 220. Pe plic sau pe carte poștală, se va menționa : „Concursurile școlare".

Fiecare serie de răspunsuri trebue să fie însoțită de buletinul respectiv.

Concursul de frumusețe

— Un premiu de 20.000 lei pentru elector —

CONCURSUL *de frumusețe al „Realității Ilustrate", care pasionează atâtea tinere fete, a avut și anul acesta răsunetul obișnuit. Interesul publicului de data aceasta este încă și mai mare, deoarece pentru prima dată este chemat să participe în mod efectiv la alegerea celei mai frumoase: a „Miss României 1931".*

După cum am arătat în mai multe rânduri, în anul acesta alegerea Miss României se va face cu ajutorul unui film.

Din cele aproape două mii de candidate, care au trimis fotografii la redacția revistei noastre, am ales un grup de 30, ale căror fotografii au apărut pe rând în ultimele trei numere din revista noastră.

Domnișoarele alese au avut să treacă o probă de fotogenie, care a eliminat o altă parte din grup. Au rămas 15 concurente.

Casa „Gaumont" a început turnarea filmului, care să permită prezentarea aleselor în fața publicului. Filmul va avea un subiect glumeț și candidatele mișcându-se în decurs de aproape jumătate oră pe ecran, în fața spectatorilor, vor da acestora posibilitatea unei aprecieri juste.

Publicul va fi rugat să-și dea părerea, trimițând pe adresa revistei noastre votul lor, pentru candidata pe care o preferă. Domnișoara care va întruni cel mai mare sufragiu, va fi proclamată „Miss România 1931".

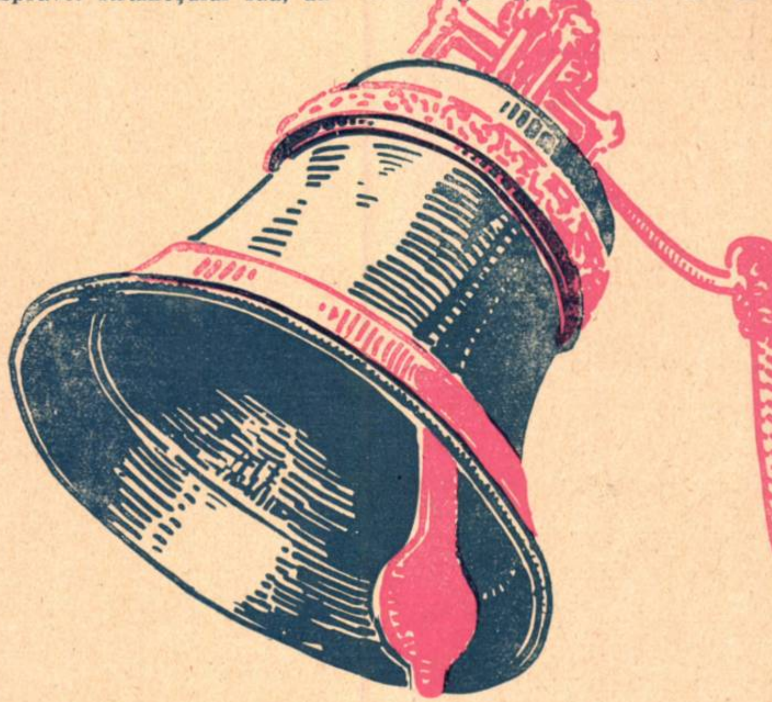
Dar totodată „Realitatea Ilustrată" institue un premiu pentru spectatorul care — după ce va vedea filmul — va fi în stare să prevadă clasificația celor 15 candidate.

Premiul acordat este destul de ispititor și se cifrează la suma de 20.000 lei.

Vom ține în curent pe cititorii noștri, cu detaliile asupra acestui concurs.



TAINA CLOPOTELOR



INTREG programul vieţei, dela primele îngânări ale copilăriei şi până la chenarul negru, strecurat discret printre anunţurile comerciale, cu durerea ad-hoc a celor rămaşi, e împărtăşit scolastic, prin sunetul de clopot, în epoci de candid idealism, decepţii şi renunţare.

Fie că îngână lamentările suferinţei, sau bate sglobiu clipa fericirei, indiscreta-i gură de bronz, notifică par'că ironic eternităţii, cu timbru grav şi pretenţios, un neînsemnat eveniment omenesc.

Bătrân aproape cât bunica, clopotul a rămas imuabil, amic ocultului.

Necunoscut în primele încercări de civilizaţie ale popoarelor orientale, îşi asunde virtuţile de mai târziu, în calitatea unanim recunoscută metalelor, de a feri de rele.

Pătrundem deci în epocile neguroase de superstiţie mistică, şi credulitate naivă, când amuletelor şi fetişelor li se atribuiau cele mai bizare virtuţi protectoare, contra influenţelor vrăjilor, bolilor şi chiar morţei însăş.

Talismanul, ca orice produs exorcist de altfel, a apărut în India, de unde este împrumutat mai târziu Chaldeenilor şi apoi Grecilor.

Pentru a alunga spiritele rele, vechii perşi aplicau pe corp aşa numitele „Fahride“, amulete pe care erau scrise sentinţele unui oarecare rege Feridun.

Pliniu vorbeşte de un Zahabil din Babylon, care ar fi dedicat lui Mitridate o carte tratând despre influenţa pietrelor preţioase, asupra destinului omenesc.

In general religiunile extremului Orient : brahmanismul, budismul, taoismul etc. au desvoltat credinţa în amulete, destinate de a alunga nenorocirile care ar putea surprinde pe oameni.

Hârtiile de aur şi argint ale Chinezilor, maximele lui Confucius, care împodobesc edificiile, statuiele şi monumentele lor, n'au alt scop, decât acela de a proteja.

Metalelor, în special aurului şi argintului, li se atribuiau puternice virtuţi filacterice. Ori cât de naive ne par astăzi constatările de felul acestora, nu trebuie să dispreţuim partea de contribuţie reală a celor vechi, prin bogatul material de observaţie, pe care ni l-au oferit spre studiere. Aşa ideea superstiţioasă a puterei talismanelor de metal nu este tocmai atât de stupidă cât pare în primul moment. Acţiunea metalelor asupra corpului omenesc, este un fapt ştiinţificeşte dovedit azi şi metaloterapia, care întrebuinţează influenţa directă a metalelor (sub formă de plăci) asupra organelor bolnave, nu este decât confirmarea ştiinţifică, a unei conjecturi mistice.

Credinţa superstiţioasă în facultăţile miraculoase ale metalelor, pătrunsese la Romani până în casele celor mai de vază patricieni. Familia Servilia, din care face parte Caton de Utica şi Marcus Brutus, asasinul lui Juliu Cesar, credeau în legătura destinelor familiilor lor, cu un tripied de aramă.

Scoliaştii lui Teocrit, lăudau sunetele metalelor, în special ale cuprului, ca mijloc suveran contra apariţiilor funeste şi pentru a curăţi sufletul de păcate.

Acţiunea sunetului ar creşte în raport cu intensitatea lui.

Din superstiţia aceasta, cunoscută de chinezi 2600 de ani înainte de Christos, s'a născut clopotul. Apariţia lui datează din timpurile cele mai îndepărtate ale antichităţii şi este cunoscut sub formă de miniatură, la Egipteni, cari întrebuinţau clopoţeii în serbările lui Osiris. La evrei marele preot Aron, purta la poalele mantiei sale, un număr de clopoţei, egal cu cel al zilelor, probabil pentru a fi protejat zilnic de surprizele neplăcute ale vieţei.

La Atena, clopoţeii erau întrebuinţaţi în misterele lui Dionysos, în sacrificiile de expiaţiune, în misterele Coribanţilor, în serbările lui Bacus, unde bacantele agăţau la tunicile lor clopoţei, pentru a produce sgomot în timpul dansurilor; până şi tradiţionalul măgar al lui Silene, purta în amintirea isprăvei strămoşului său, un clopot la gât. Tot din motive superstiţioase, unii războinici purtau la scutul lor câte un clopoţel; carele triumfale erau ornate cu clopoţei, zeul Priap era deasemeni decorat în acest fel; de mâinile copiilor se atârnau amulete de aceeaş formă, însfârşit marea majoritate a bijuteriilor, cercei, brăţări, inele erau miniaturile aceluiaş fetiş.

Pe fiecare din ele se gravau inscripţii ca:

— „Eu feresc de deochi”, sau „eu alung fantomele, etc. Un clopoţel găsit la Roma în săpăturile arheologice făcute pe muntele Esquilinium, purta inscripţia: „Eu sunt supus ochilor”.

Clopoţelul — amuletă în cinste şi la începutul erei creştine, era atât de răspândit şi abuzul atât de frecvent, încât Ion Gură de Aur, se ridică cu energie contra acestei superstiţii, căutând s'o stârpească. Cu toate acestea, majoritatea bijuteriilor care se purtau în cele timpuri erau privite de femei mai mult ca talismane decât ca obiecte de ornamentaţie propriu zise.

De clopotele mari, se lega credinţa de a putea conjura furtunile şi de a îndepărta duhurile rele.

Prin sunetul de clopot se anunţa la romani deschiderea băilor sau a jocurilor la circ. Condamnaţii la moarte erau trimişi la locul de supliciu, înconjuraţi de o gardă, în frunte cu un clopotar, anunţând mulţimea să fugă de acest spectacol ignobil.

O veche credinţă spunea că priveliştea unui om ce moare este necurată, şi chiar Jupiter însuş s'ar feri de astfel de spectacole, care murdăresc sufletul.

Acelaş obiceiu se menţinea la ei, chiar dacă se transportau la cimitir rămăşiţele pământeşti ale unui cetăţean cu vază.

Din aceeaş superstiţie a Romanilor de a privi un cadavru ca un lucru necurat, ei se grăbeau să transporte cât mai repede mortul afară din casă.

Incepând cu domnia împăratului Constantin, clopotele au fost introduse la biserici şi au găsit o largă răspândire în timpul Sf. Paulin, episcopul de Nola. De unde s'au şi numit în Italia, „campanae” sau „nolae”.

Superstiţia legată de clopote a dat naştere la o adevărată literatură de legende, care tind să demonstreze facultăţile protectoare ale clopotului.

Iată una: In anul 610 d. Chr. episcopul de Orleans se găsea în oraşul Sens, asediat de regele Francilor, Clotar.

Situaţia era din cele mai dezastruoase, deoarece nu se putea apăra oraşul contra armatei puternice a lui Clotar ,din insuficienţă de soldaţi. In deznădejdea sa episcopul de Orléans, recurse la ultimul mijloc, acela mistic, încrezându-se în puterea ocultă a clopotelor. Biserica Sf. Ştefan îşi înălţă rugă prin glasuri de aramă şi minune, soldaţii lui Clotar, îngroziţi de sunete necunoscute lor, se retrag şi fug în debandadă.

Evenimentul bineînţeles, a servit ca o justificare a credinţelor expuse mai sus.

In imaginaţia credincioşilor, clopotul este aproape personificat, considerat ca orice fiinţă şi deci obligat să se supună anumitor ritualuri. Din acest motiv clopotul se botează, capătă un nume de sfânt, o naşă şi un naş. Curăţit prin botez de păcatul originar, este consacrat privilegiului de a îndepărta diavolul. Puterea lui devine atâtâ de mare, încât seara, dacă vre-un duh necurat duce încârcă prin aer acoliţi spre sabatul lor şi aude sunând clopotul, el trebue să asvârle prada şi să fugă.

Din acelaş motiv de a îndepărta spiritele rele, Lacedemonienii băteau cu beţe în căldări de aramă, când muria vre-un rege de-al lor.

Obiceiul păstrat în zilele noastre, de-a se trage clopotele pentru morţi, pare a fi în strânsă legătură cu acel al Lacedemonienilor.

Pe de altă parte, cum în credinţa poporului duhurile rele excită furtunile, singurul mijloc de a le conjura, este sunetul clopotului.

Credinţa a dat loc însă la multe nenorociri. de oarece în timpul furtunilor se atrăgeau fulgerele, în felul acesta.

Musulmanii, nu se servesc de clopote în minaretele lor, de oarece o veche credinţă spune, că sunetul clopotelor sperie sufletele fericiţilor, în paradis.

Din cauza credinţei Turcilor, creştinii din Grecia supuşi lor, neputând să se servească de clopote de aramă, au recurs la un subterfugiu, înlocuind la slujbe clopotul, prin toaca, păstrată sub forma ei primitivă, până astăzi.

In Extremul Orient, la Chinezi bunăoară, clopotele au o formă cilindrică, şi sunt întrebuinţate printre altele şi la marcarea orelor. Fiii Cerului le-au botezat cu numele bizare de „Cel ce mănâncă“, „Cel ce mijloceşte“, „Cel ce doarme”, caşi cum viaţa s'ar rezuma în aceste funcţiuni.

Tot în această ţară a singularităţilor, un obiceiu milenar obliga pe guvernator şi chiar pe împărat, să aibe în camera sa de lucru un clopoţel, legat cu o sfoară care să traverseze curtea şi strada palatului, prin care orice chinez să se poată anunţa, dacă ar cere justiţie într'o chestiune oarecare.

Printre clopotele cărora legenda le atribue proprietăţi miraculoase, se citează faimosul clopot din Villela, care anunţa singur vre-o nenorocire, dacă Spania era ameninţată.

Sunetul său funebru s'ar fi auzit pentru ultima oară, anunţând moartea piosului rege care a întronat inchiziţia în Spania : Ferdinand Catolicul. De atunci clopotul şi-a pierdut facultatea sa profetică.

Se povesteşte deasemenea că Sf. Eloi, punând o biserică sub interdicţie, preotul s'ar fi împotrivit. Clopotul mai docil însă ar fi refuzat să mai sune.

Timbrul grav şi majestos al clopotelor a redeşteptat în multe inteligenţe superioare, afinităţi mistice inexplicabile lor. Printre aceştia se numără şi marele Napoleon, care asculta muzica clopotelor cu o adevărată evlavie, socotind o privaţiune imposibilă de suportat, absenţa clopotelor pe insula Sf-ta Elena.

Impresia creşte în profunzime, cu cât aceşti oameni se cred instrumente ale dumnezeirei, însărcinaţi cu o misiune specială pe pământ, şi al căror succes îl încredinţează puternicei egide divine.

LOTUS

Obiceiuri și legende

TAINA CUMINECATURII

Impărtășania, una din tainele sfinte ale bisericei ortodoxe, simbolizând gestul Mântuitorului la cina apostolică, devine în decursul veacurilor, actul prin excelență creștin, acela care personifică mai intim dogmele creștinismului. Apostolii apropiindu-și însă mai mult gesturile decât cuvintele marelui Legislator le interpretează în strictul lor înțeles, neglijând spiritul care se desprindea din simbolismul lor.

Amănuntele cele mai neînsemnate sunt înregistrate fidel și devin în ochii tălmăcitorilor de mai târziu, de o capitală importanță, procurând subiect de controversă atâtor sinoade și acumulând o întreagă literatură religioasă, rămasă azi ca pur document istoric.

Așa în prima perioadă a creștinismului, cuminecătura, sub forma de „sânge și trup al Domnului" a deslănțuit în special în mintea credincioșilor, o puternică efervescență mistică, răsturnând legile rațiunei și lansându-i ca 'ntr'o hipnoză spre ultimele granițe ale absurdului.

Vinul și azima sfântă au avut cele mai variate întrebuințări și interpretări. Unii plecând dela ideea că trupul lui Isus Christos, operează minuni, scoteau azima din gură, imediat după cuminecătura, pentru a-i da diverse întrebuințări.

Anafura ajunge astfel și'n cataplasmele bolnavilor, spre a opera tămăduirea. Sfântul Augustin citează vindecări de acest fel; un orb din naștere își freacă ochii cu vin sfințit și pune comprese cu anafură, vindecându-se complet. Sf-ta Gorgona sora Sf-tului Grigore, paralitică, se târî spre altarul bisericii, și în timpul rugăciunii, lacrămile ei căzură în potirul cu vin sfânt. Sângele Mântuitorului și lacrămile ei au constituit filtrul magic, care i-a redat sănătatea. Intr'adevăr își frecă corpul cu mixtura ocultă și elixirul îi dărui tămăduirea.

Azima era fărămițată de unii și răspândită pe țarina sterilă, pentru a aduce belșugul grânelor, sau asvârlită spre cer, pentru a conjura furtuna și grindina.

Practicele acestea, propriu zis magice, bazate pe forța ocultă a eucharistiei, găsesc imitatori până și'n șefii bisericii, principalii responsabili și instigatori ai noilor profanări. Dintr'o asemenea galerie ilustră face parte și papa Teodoric I, care amestecă în cerneala sa vinul sfințit, pecetluind după concepția lui — cu mai multă solemnitate, un act de excomunicare.

In mânăstiri, dovada clasică pentru descoperirea autorului unui furt sau crime printre monahi se instituia prin așa numita „probă a cuminecăturei". Monahii erau forțați în modul acesta să purgeze în credința că cel culpabil, va mărturisi în fața sacrilegiului de a se fi împărtășit.

Dela biserică, obiceiuri similare au trecut în lumea laică, unde tratatele de pace, alianțele între regi erau cimentate prin comuniunea părților, jurând fiecare pe „trupul și sângele Domnului", respectarea obligațiunei luate.

In anul 870, regele Lothar, ducându-se la Roma, pentru a se disculpa de înivnuirile ce i se aduceau de a fi lezat tratatele încheiate cu Nicolae I, papa Urban II obligă atât pe rege cât și pe curtenii ce-l întovărășiau, să primească sfânta hostie.

Cronicarul adaugă că ei s'ar fi împărtășit în contra conștiinței lor și că ar fi pierit chiar în anul acela.

Tradiția mai pretinde că regele Henric IV ar fi refuzat hostia, în timpul penitenței sale la Canossa, temându-se să nu aibă aceeaș soartă ca Lothar.

In aceiaș atmosferă mistică apar învăluite și probele juridice, când părțile împricinate sunt obligate la comuniune, înainte de a fi ascultate.

Fermentul mistic se dezvoltă în condițiunile optime ale epocilor bigote, în culturi prodigioase. Grefat pe terenul fertil al minților exaltate de supranatural, inspiră practici abjecte și perverse, neîntrecute până azi, de nici o fantezie căzută în decadență. O singură exemplificare, ca aceea a S-tului Epifan, e suficientă, ca să măsoare prăpastia aberațiunilor. El mărturisește că în timpul său, unii împingeau nebunia mistică, până la beția cu sângele femeilor zicând: „Acesta este sângele meu!"

Sub Ludovic XIV, hostia este suprimată, în urma avizului câtorva persoane influente și pioase, care respingeau ideea unui compromis între eucharistie și o viață desfrânată, lipsită de scrupule morale.

Cazuiștii ajung apoi să scrie volume, de capacitatea Bibliotecei din Alexandria, asupra atitudinei femeii în ajunul comuniunei, în raport cu îndatoririle ei casnice.

Janseniștii, predicau o viață de post și rugăciuni, pentru a prepara pe cel ce va primi împărtășania.

Astăzi, în urma unei lente și greoaie elaborațuni dealungul secolelor, aberațiunile mistice create de gestul simbolic a lui Isus, au dispărut. Se precizează însfârșit pivotul religiei creștine, adevărata concepție de adânc înțeles umanitar, aceea tradusă în sacrificiul sângelui și al trupului, ca suprem gest de iubire al semenilor.

TOLUS

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

SUPLICIUL CRUCII

SUPLICIUL crucii este cea mai veche condamnare imaginată de om, pentru a produce moartea prin chinuri îngrozitoare. Originea acestei barbare pedepse o găsim în obiceiul celor vechi, de a lega condamnatul de un arbore, răstignindu-i braţele dealungul ramurilor. Moartea venia în mijlocul suferinţelor atroce, determinată de imobilitatea forţată a corpului, prin tensiunea puternică a muşchilor.

Intervenia bineînţeles şi epuizarea prin sete şi foame, supliciul prelungindu-se câteodată 3 sau chiar mai multe zile.

Cunoscută la început în Extremul Orient, răstignirea se mai practică şi azi în unele provincii Manciuriene, la Chinezi.

Perşii, după cât relatează Herodot, — şi Sciţii, — după povestirile lui Diodore de Sicilia, — o practicau deasemeni, împrumutând obiceiul mai târziu Grecilor, Egiptenilor, Cartaginezilor şi Romanilor.

Această filiaţiune, arată că Evreii nu au fost primii cari să se folosească de supliciul crucii, ci o fost introdus la ei prin Romani, cuceritorii Palestinei.

Ceva mai mult, evreii nu aveau un termen propriu pentru a desemna crucificarea, ci se folosiau de cuvântul „thalah", care înseamnă spânzurat.



Sărutul lui Iuda (aquaforte)

In ciclul ignonimiei care comporta întreaga operaţie a crucificării, intră şi obiceiul Romanilor de a lăsa cadavrul răstignitului pe cruce, pradă păsărilor. Evreii nu mai puţin cruzi, îl îngropau, însă îi sdrobiau fluerele picioarele, ca o măsură preventivă contra unei morţi simulate.

Crucea a avut la început forma unui T, apoi a unui X, unui Y, şi în cele din urmă forma aceleia pe care a decedat Mântuitorul.

Condamnarea la moarte prin cruce era socotită ca cea mai degradatoare şi rezervată sclavilor şi criminalilor.

Supliciul comporta diferite ceremonii pregătitoare, care toate la un loc, sunt expresia celei mai fioroase bestialităţi.

Calvarul începea în curtea tribunalului, unde crucea era depusă pe jos, osânditul legat de ea cu frânghii, şi bătut cu vergi sau cu un fel de knut.

Pentru a-i mări durerile, imaginaţia fioroasă a călăilor a recurs la sare, care presărată pe rănile nenorocitei victime, producea usturimi de o acuitate indescriptibilă.

După acest prim act de o cruzime degradatoare, condamnatul era sculat sub lovituri de bice, şi târît pe străzi, purtând crucea în spinare, prin mijlocul mulţimii delirante, care lovia, scuipa şi blestema, până la locul crucificării.

In această privinţă, relatările Apostolilor, nu au nimic exagerat în ele, fiind o vie şi reală icoană a moravurilor justiţiare de-atunci. Ajuns la locul supliciului, crucea era din nou întinsă pe pământ, şi condamnatul fixat, bătându-se cuie în mâini şi un singur piron prin ambele picioare.

Cruzimea unor astfel de procedee, nu găseşte un suficient corespondent în graiul omenesc, pentru a se înfiera destul pofta abjectă de sânge şi inutilă suferinţă, menită să satisfacă numai instinctul carnasier al unei hoarde de bestii.

Orgia sinistră era împinsă dincolo de orice limite, obligând nenorocita fiinţă ce nu mai păstra aproape suflul vieţii, să bea un vin amestecat cu fortifiante şi afrodiziace, pentru a-şi prelungi singură calvarul.

Câteodată, dacă printre asistenţi se afla şi o inimă compătimitoare, condamnatul căpăta în timpul supliciului, un burete muiat în oţet, amestecat cu o fiertură de ierburi, sămânţă de mac, mirt şi cimbru, producându-i astfel o uşoară anestezie, până la moarte.

Supliciul barbar al crucificării se menţine câtva timp sub această formă, este trecut printre condamnările legale la Romani, culminează în epoca de persecuţie a creştinilor, pentru a fi abolit prima oară, din porunca împăratului Constantin. De aci înainte nu apare decât în cazuri excepţionale.

Crucea devine cu timpul simbolul creştinismului, în memoria suferinţelor lui Isus.

In anul 326, Sf-ta Elena, mama împăratului Constantin, întreprinde un pelerinaj la Ierusalim, şi după cât spune legenda, găseşte adevărata cruce pe care a fost răstignit Iisus Christos. Nenumărate biserici pretind a deţine şi azi bucăţi din această cruce.

Ca o reminiscenţă de cruzime păgână, se mai iveşte în Franţa în anul 1127, răstignirea lui Berthold, asasinul regelui Carol cel Bun. Execuţia ordonată de Ludovic cel Gros, a fost agrementată în plus, printr'un câine legat de cruce, ce muşca picioarele urgisitului condamnat, sub bătaia vehementă a călăului.

Incă o dovadă de fantezie inedită, demnă de cruzimea inchizitorilor lui Torquemada.

ROLLS

REALITATEA
ilustrată



IN VÂNT DE PRIMĂVARĂ

Foto Manassé

Atelierele „Adeverul", S. A.

REALITATEA zâmbește



Anticarul:

— *„Dacă cumpărați trei kgr. de roman senzațional, vă dau și un volum de Eminescu".*

Și gelozia e bună la ceva

(Sala mare a unui restaurant elegant. Judecătorul X. și soția sa, intră în local, sau mai bine zis soția judecătorului și soțul ei, căci dânsa pășește întâi. Ea e o femee de vreo 30 de ani, în vreme ce el numără vreo 45).

EL: (aruncând priviri în dreapta și stânga pentru a găsi o masă liberă) — „Poate acolo, lângă oglindă, draga mea ?...

EA: (privește distrată, fără să răspundă).

EL: — „Sau poate vrei mai bine acolo, lângă domnul acela cu barba neagră ?

EA: (nici un răspuns).

EL: (nesigur). — „Poate, ai voi, scumpo, să te așezi la masa aceea de lângă fereastră ?

EA: (scurt) Trage !

EL: (timid) Dar... eri... am stat totuș...

EA: (aruncându-i o privire fulgerătoare) — „Eri !

EL: — „Ași propune poate acolo, în rândul al doilea...

EA: (nu-i dă nici o atenție, traversează restaurantul și se așează la masa de lângă oglindă).

EL: (o urmează) Eu propusesem dela început masa asta...

EA: (întrerupându-l) Mi-e foame!

EL: (consultând lista) — „Vrei să luăm întâi un rasol de nisetru ?

EA: (fără să-i răspundă, ia lista).

EL: — „Poate vrei ouă „à la russe" ? E mâncarea ta favorită !

EA: (către chelnerul care așteaptă) — „Adu-mi creer pané !

EL: — „Și pentru mine !

(Chelnerul pleacă).

EL: Vrei să bei ceva ?

EA : (pare că se gândește și în vreme ce tace, rotește privirea prin sală) — „De băut zici ?

EL: — „Vrei un vin ușor ?

EA: (observând pe un tânăr înalt cu ochii și părul negru, care intră în momentul acela pe ușe) Un italian ?

EL: (fără să priceapă) „— Alb sau roșu ?

EA : (dupăce tânărul se așează în partea opusă a sălii) — „Ce-ai zis ? (privește cu ciudă împrejur).

EL: (timid) Azi nu prea ești în toane bune ! Dacă...

EA: (supărată) Te rog ! te rog!... Ești insuportabil !

EL: (necăjit) Dar...

(Apare chelnerul, amândoi mănâncă).

EA : (după o pauză) „Plecăm Sâmbătă la țară ?

EL: (binevoitor) „Cum vrei tu, draga mea.

(Mănâncă. In vremea aceasta intră o tânără femee, foarte elegantă, îmbrăcată într'o rochie galbenă și se așează la o masă din imediata lor apropiere. Dela locul ei poate să se uite direct în ochii judecătorului, și dânsa îl privește cu mult interes).

EA: (care observase toate acestea, începe să fie neliniștită). „O cunoști ?

EL: (...irat) „Pe cine ?

EA: (dându-și seama că soțul ei nu băgase încă de seamă prezența doamnei în galben, pentru a-l distrage) :

— „Nu bei o bere?

EL: (surprins) „Ce-ai zis ?

EA: drăgăstoasă) Observ că nu ți-ai comadat încă bere!

EL: (mulțumit) „Drăguț din partea ta ! (prinde privirea doamnei în galben, care-l fixează necontenit, dar întoarce imediat capul). Către chelner : „O bere, te rog !

EA: (repede) „Una mare.

EL: (mirat) O !...

EA: (binevoitoare) „Câteodată îți dau voe. à

(Pauza. Amândoi studiază lista de mâncare; doamna în galben continuă să-l privească pe judecător; apare chelnerul).

EA: „N'ai vrea un cotlet de purcel ?

EL: „Dar, doctorul mi-a...

EA: (dulce) „Dar ţie îţi place atât de mult! Dece să n'ai şi tu o mică plăcere?

EL: (surprins) „Dacă crezi tu...

EA: „Fără îndoială. Afară de asta, eşti atât de palid de câtăva vreme! (Il mângâe cu bunăvoinţă şi aruncă priviri de ură, doamnei în galben, care nu încetează să-l privească pe judecător).

EL: „Dar nici nu mă uit într'acolo!

(Pauză).

EA: (cu bunăvoinţă) „Nu mai bei o bere?

EL: „Nu, merçi! Dar cum se face, că n'ai băut azi vin?

EA: (drăgăstoasă) „Şti ca şi mine că trebue să ne restrângem luna asta!



Aş fi foarte curioasă să ştiu, ce vrea femeea asta dela tine...

EL: „Dar tu ce iei?

EA: „La fel cu tine, dragul meu! (Auzind vorbele acestea, el e în al şaptelea cer. Chelnerul pleacă).

EA: (după o pauză) „Tu...?

EL: (începe să bănuiască ceva) „Ce-ai zis?

EA: (încurcată) „Nu ştiu... colo şade o doamnă... care se uită necontenit la noi!

EL: „Aşa (aruncă o privire distrată în direcţia indicată).

EA: (făcând ochi mari) „Aşa dar îi faci curte?

EL: „Eu ???

EA: „Sigur! Doar nu sunt oarbă!

EL: (protestând) „Dar te rog!...

(Chelnerul aduce mâncarea; amândoi mănâncă; pauză).

EA: (înciudată) „Aş fi foarte curioasă să ştiu, ce vrea femeea asta dela tine!

EL: (nevinovat) „Oare trebue neapărat să vrea ceva dela mine?

EA: (foarte înciudată) „Nu mai face pe naivul! Te rog!...

EL: ???

Ea: (cu ochii la femeia în galben) „Vrei puţină brânză sau o cafea?

EL: (din ce în ce mai sigur pe sine, îşi scoate o ţigară din tabacheră) „Poate mai târziu... acuma nu! (Işi aprinde ţigara).

EA: „Azi ai din nou o înfăţişare foarte obosită!

EL: (scutură scrumul ţigarei).

EA: Munceşti prea mult.

EL: (surprins) „Dar... draga mea!....

EA: (râde ştrengăreşte) „Mergem?

EL: (bucuros) „Desigur! (ridicând glasul) Plata!

(Apare chelnerul, plăteşte).

EA: (se ridică, atârnându-se drăgăstos de braţul lui) „Să mâncăm mai des la restaurant, scumpul meu. A costat foarte eftin!

EL: (râzând mulţumit). Adevărat!

(Pornesc. Ajunşi la uşe, ea se în-

toarce deodată şi priveşte cu dispreţ la doamna în galben, care-i urmărise din ochi, apoi se strânge şi mai tare de braţul lui).

(O lună mai târziu, judecătorul X. aşteaptă tramway-ul pe bulevardul Carol. Tânăra doamnă, îmbrăcată în galben ,trece pe dinaintea lui. Judecătorul se apropie scoţându-şi pălăria. Dânsa pare surprinsă).

EL: „Vă rog să mă scuzaţi dacă vă deranjez, dar trebue să vă mulţumesc din tot sufletul!

EA: „Nu înţeleg, domnulee...

EL: „Acum câteva săptămâni... vă reamintiţi ?... am mâncat la mese învecinate la „Tivoli"... la o masă soţia mea şi cu mine, vis-à-vis, d-voastră...

EA: „A, da...., îmi reamintesc!

EL: (bucuros) „Nu-i aşa? Ei bine, aţi avut atunci bunăvoinţa să-mi acordaţi întreaga d-voastră atenţie, şi lucrul acesta a stârnit gelozia nevestei mele!

EA: (zâmbind) „Nu ştiu...

EL: „Inainte vreme, soţia mea şi cu mine, nu eram niciodată de aceiaş părere ,dar din ziua aceea fericită, dânsa s'a schimbat complet! Imi citeşte acum în ochi orice dorinţă ,şi mi-o satisface pe dată!

EA: (tot mai amuzată) „Serios? Dar e extra-ordinar!...

EL: „Şi pentru toate acestea, trebue să vă mulţumesc numai şi numai d-voastră.

EA: (râzând) „Vă rog, vă rog!...

EL: (după o pauză) „Aş putea îndrăzni totuş.. .să vă întreb...

EA: (prieteneşte) „Ce anume?

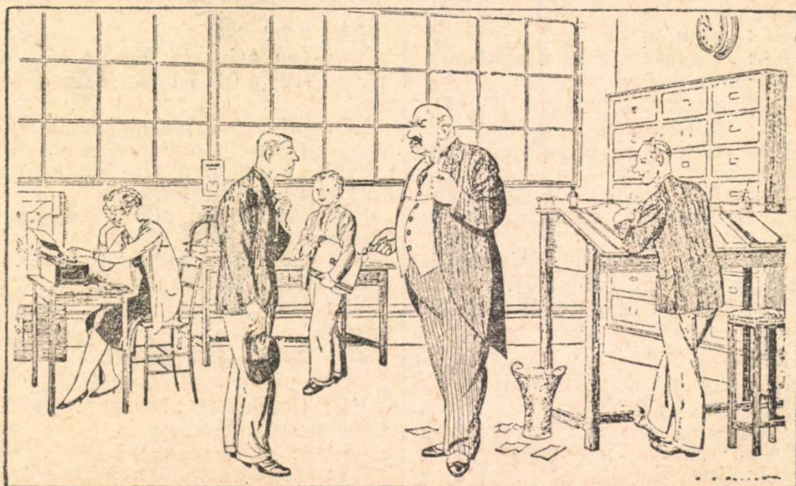
EL: Dacă îmi daţi voe... ştiţi...

EA: (râzând cu poftă) „Vreţi să ştiţi dece v'am privit atunci atât de insistent?

EL: (răsuflând uşurat) „Da!

EA: O! Semănaţi atât de bine cu un coafor pe care l-am avut timp de trei ani! Din nenorocire, dânsul s'a mutat fără să-mi lase adresa. (Cu pasiune). Era cel mai bun coafor din lume! (Cu tristeţe). Credeam că erai dumneata! (aproape plângând). Dar mi-am dat seama prea târziu, că mă înşelasem!...

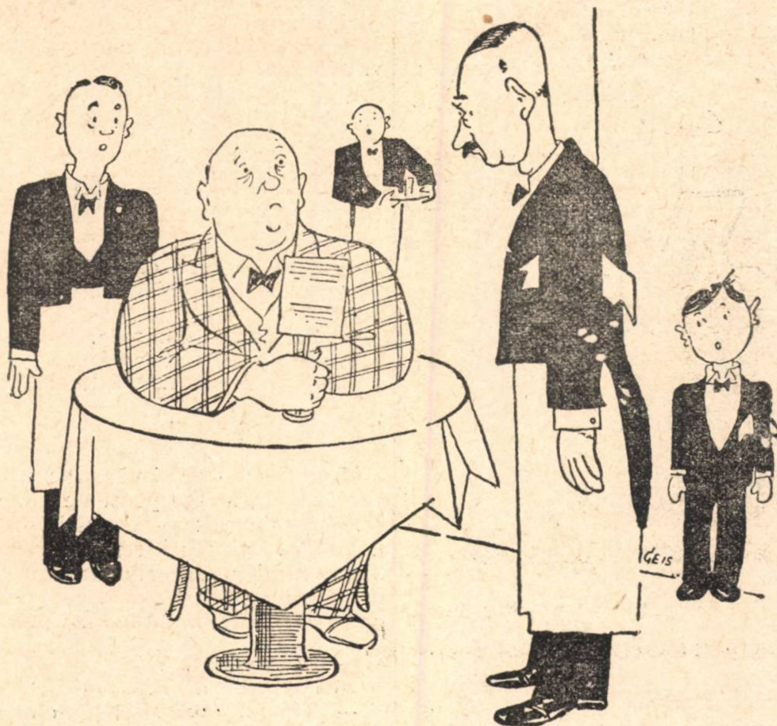
localizare de EM. MILLO



— „Mă ertaţi domnule Director, c'am întârziat, dar soţia mea a născut azi dimineaţă primul copil, şi nădăjduesc că în asemenea împrejurări, n'o să fiţi prea aspru!"

—„Asta depinde, dacă nu cumva ai de gând să întemeiezi o familie prea numeroasă".

Pe timp de criză



— *„Doriţi să luaţi un supeu cu şampanie? Scuzaţi, dar direcţiunea vă roagă să-i prezentaţi legitimaţiile şi borderoul de cont curent la bancă...”*

Politeţă

Henri Poincaré având oarecare certuri cu girantul imobilului în care ocupa un apartament, de altfel foarte modest, hotărî, după povaţa unui văr al său, să se explice cu proprietarul. Intr'o zi, sună la locuinţa suszisului personagiu. O servitoare, a cărei tristeţe el nu o observă, îi deschise.

— Domnul Durand este acasă?

— Ah! Domnule, e mort de ieri noapte!

— Foarte bine! Foarte bine! articulă ilustrul academician. Atunci, nu-l mai deranja...

Insfârşit

Mama: — Ai studiat balada în re minor de Chopin?

Fiica: — Da, mamă.

Mama: — Ai tradus pagina din Homer?

Fiica: — Da, mamă.

Mama: Ai rezolvat cele cinci probleme de geometrie?

Fiica: — Da mamă.

Mama: — Ai înţeles teoremele?

Fiica: — Desigur.

Mama: Bine, fata mea, atunci îţi dau voe să te duci şi să scuturi praful din salon.

Curtenitor



— *Iată o fotografie a mea de pe vremea când aveam 20 ani.*

— *Serios ? Şi eu care credeam că pe-atunci nu exista fotografia !!!*

SFAT PĂRINTESC

Tatăl, adresându-se fetelor sale :

— Ia ascultaţi, fetelor, când aveţi de gând să vă măritaţi? Ia vedeţi să găsiţi câte-un bărbat!

Apoi, adresându-se băieţilor, le zise:

— Iar voi, băieţi, nu cumva să faceţi gugumănia, să vă lăsaţi încântaţi de fete!

VESEL PÂNĂ LA MOARTE

— Da, prietenul nostru Georgescu, care s'a ţinut numai de petreceri, a murit.

— Probabil că a murit făcând vr'un chef?

— Tocmai la un chef n'a fost, dar a fost călcat de un tren *de plăcere.*

RĂZBUNAREA VEGETARIANULUI

— Cum se face că tocmai d-ta, un vegetarian, să mănânci carne de iepure?

— De necaz, domnule. Iepurele acesta mi-a mâncat toată varza din grădină şi de aceea mă răsbun.

TIMPURI RELE

Muşteriul: — M'ai păcălit rău cu ceasornicul, merge prost de tot.

Ceasornicarul: — Ce să-i faci, domnule? timpuri rele, nu mai merge nimica, afacerile merg prost, cu politica merge prost, cum vrei ca ceasornicul să nu meargă prost?

DIMPOTRIVA

— *Tinere, pentru a-ţi ajunge scopul în viaţă, trebue să pleci de jos ca să ajungi sus.*

— *Ah! zice băiatul, nu este cum mi-a spus tata; el plecase de sus şi a ajuns jos.*

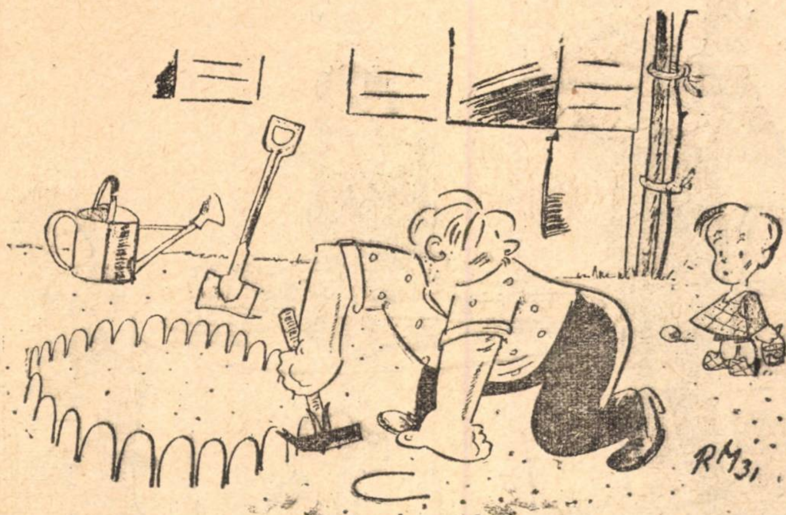
— *Şi, natural, n'a reuşit să-şi ajungă scopul.*

— *Din potrivă, şi-a făcut averea în minele de aur.*



Comisarul înţelept: — *„Nu poate să fie altcineva decât un locatar".*

Vine, vine primăvara...



— „Aşa ! Ionele ,acuma spune mamei să aducă sâmburele de cireş. Gardul l-am făcut.

GRAND GUIGNOL

Directorul teatrului, către un autor care vine să întrebe de soarta unei piese a lui:

— Piesa d-tale e bună, numai că îi lipsesc crimele; nu sunt destui morţi. Trebue să ştii, că într'o dramă, numai morţii dau viaţă piesei.

EXACT

Examinatorul, prezentând un femur şcolarului:

— Spune-mi ce este osul acesta ?

Candidatul, după ce-a întors osul pe toate părţile:

— Domnule, acesta e un os de mort!

LA JUDECATA

Judele: — Sunteţi căsătorită?

Martora: — Da, de două ori.

— Ce vârstă aveţi?

— 28.

— Tot de două ori?

SIMPLU

— Va să zică, ai rupt logodna ta cu d-ra B...?

— Nu, n'am rupt-o eu.

— Atunci ea?

— Nici ea.

— Dar logodna e stricată...

— Da. Ea mi-a spus cât o costau toaletele pe an, eu i-am spus ce venit am, şi logodna s'a desfăcut singură.

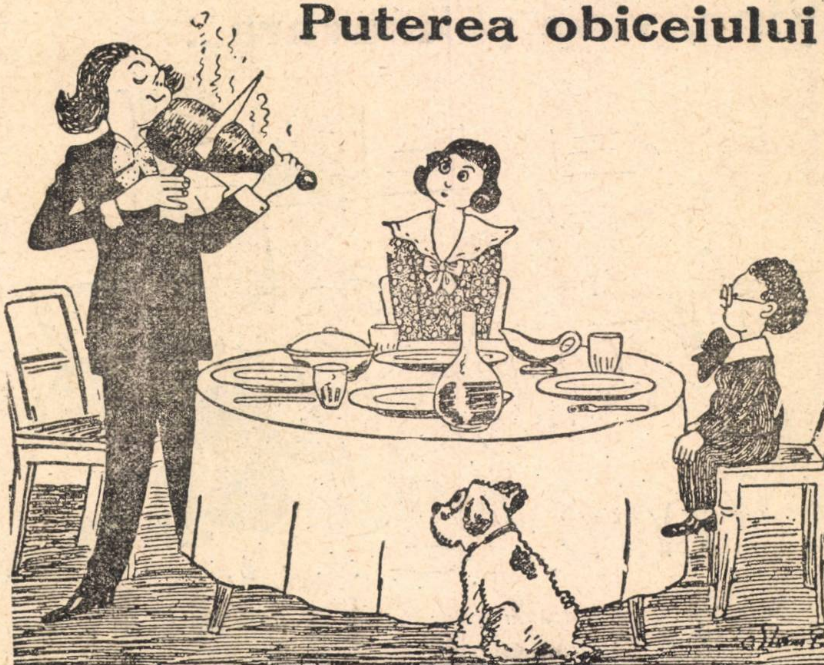
Cărţi şi reviste

A apărut a doua ediţie din lucrarea: „CE TREBUE SA ŞTIE ORICE OFIŢER DIN TACTICA GENERALA", de Colonel TEODORESCU-PAUL, Comand. Reg. de Gardă „Mihai-Viteazul".

Preţul 200 lei exemplarul.

Cererile se pot adresa în Str. Ştirbei Vodă No. 87 bis, sau la Reg. de Gardă „Mihai-Viteazul" (Calea 13 Septembrie).

Puterea obiceiului



...rtuosul violonist acasă, tae în felii friptura

SEMNELE TIMPULUI



— *„Şi care sunt condiţiunile de plată ?*

— *„Plata imediat !*

— *„Plata imediat? Aţi înebunit?*

A TREIA POSIBILITATE

— Dumneata vii dela cârciumă, ori te duci la cârciumă? — fiindcă ştiu că la d-ta altă posibilitate nu e.

— Ba mai este una: viu dela cârciumă — şi mă duc la cârciumă.

DURERE DE MĂSELE

Bunicul este bolnav. Micul Titi, după ce se uită trist la tată-său-mare, îi zice:

— Te doare rău, tată-mare? se vede că are să-ţi iasă un dinte!....

SERVICIUL PROMPT

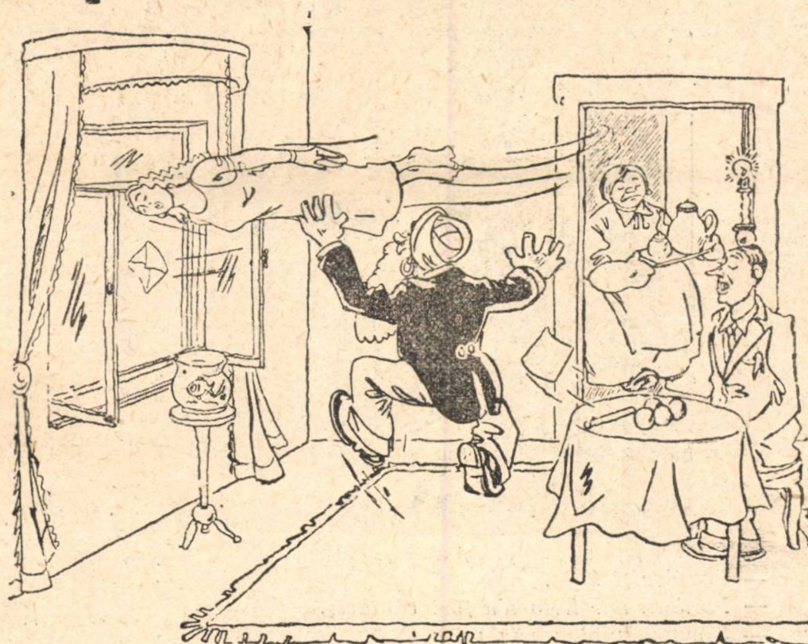
— „Te mai duci la văduva lui Georgescu ?"

— „N'am mai dat pe-acolo de mult. Vrea să se mărite".

— „Aşa ? Cu cine ?"

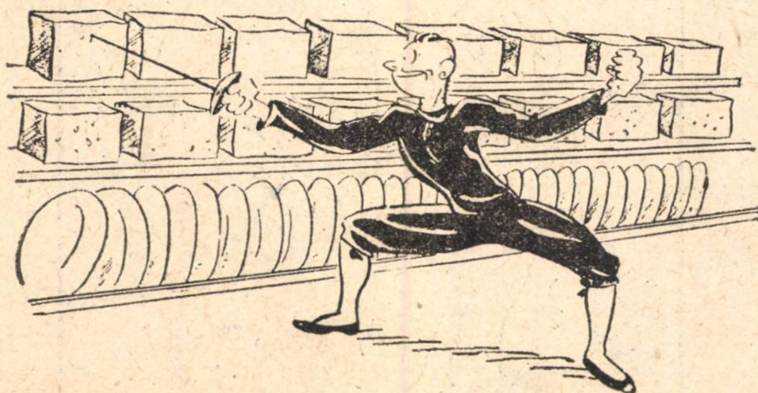
— „Cu mine"....

Hipnotizatorul



— „Inchideți ușa, trage ! curentul o să-mi ia fecioara plutitoare.

Profesiune rentabilă



Maestrul de scrimă în şomaj a găsit angajament la o fabrică de brânzeturi



— *Cum vă place tenorul, doamnă ?*
— *Par'c'ar fi Zola.*
— *Pardon, dar Zola n'a fost cântăreț.*
— *Tocmai, nici acesta nu e.*



— *Ce zici de afacerea provocării ploii prin sare de uraniu ?*
— *Gluma mi se pare cam nesărată.*

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţii

Lilly cea visătoare! Din cele patru întrebări ce-mi pui, voi răspunde la două având în vedere corespondenţa cea mare ce aşteaptă răspuns pe masa mea. Mai întâi **tenul**: Află că felul d_tale de a-l îngriji e dezastros, scumpă visătoare! Apa rece, las că nu curăţă nici pudra, nici rouge-ul dar îţi va aduce ride în cel mai scurt timp.

D'asemeni vaselina boricată nu îţi va servi decât să facă să crească mare acel fin pufuşor pe care îl avem toate pe obraz.

Iată deci ce te sfătuiesc eu.

Mai întâi o bună apă de obraz cu care să te speli cu vată în fie-ce seară; iat-o: Un litru rachiu bun. 8 gălbenuşuri de ouă, zeama de la o lămâie. Amestecate bine face un fel de lapte. Sau daca doreşti ceva mai puţin „de casă": Menthol: 2 grame. Acid salicilic 10 gr. Salol. pulvere, 10 gr. Resorcină 10 gr. Apă distilată 250 gr. Alcool pur 1 kilogr. Din această apă pui câte o lingură de masă la o sticlă de 100 gr. apă de roze. E excelentă pentru ten, bubuliţe, coşuri.

Mult renumitul lapte virginal se utilizează d'asemeni cu succes pentru unele tenuri curate. Dau aci reţeta: Tinctură de benzoe 5 grame. Alcool de 70 grade—500 gr. apă de roze 150 gr. Glicerină 50 gr. Sau dacă doreşti poţi lua apa **Laura** care cuprinzând Hamamelis şi hidrochinonă, e bună şi pentru ride şi pori deschişi.

In loc de vaselină utilizează următoarea cremă: Unt de cacao 20 gr. Ceară albă 10 gr. Ulei de vaselină 50 gr. Cetaceum 10 gr. apă de roze. 20 gr.

La o 3-a întrebare răspund că greutatea ce aveţi e foarte în raport cu înălţimea şi vârsta. Nu sânteţi prea slabă...

Petruţa_Câmpina.— Veţi primi răspuns direct.

M. Sternlieb. — Citiţi cu luare aminte răspunsul meu către **Lily visătoarea.** In ceia ce priveşte celelalte dorinţi formulate, cum să vă conving că sânteţi a o suta zecea cititoare, care îmi cereţi sfaturi pentru câte în lună şi în soare. Nu sânt nici vrăjitoare cum m'a calificat **Suzette,** nici nu am darul d'a mă compune numai din spirit, fluid, etc. Am şi eu nervi şi încă din belşug, aşa că înţelegi d-ta, daca toate ar începe sămi ceară reţete pentru toate părţile trupului, nici timpul nici spaţiul nu mi_ar ajunge.

PS. Bi. — Ştii că pseudonymul d-tale nu denotă nici fantezie, nici aspiraţie spre poezie. Se vede că eşti subt influenţa pârdalnicelor de coşuri pe faţă, spinare... cum zici.

Mai întâi d-na, d_ră, sau d-nule PS. căci din rândurile d-tale nu se ghiceşte ce sex ai avea... pune_te pe un straşnic regim. Nici alcool nici vin, nici oţet, nici sărătură, mezeluri.

Legume fierte cu apă şi unt, lapte, fructe, compoturi, iaurt, macaroane, şi o serioasă cură de drojdie de bere. Ca tratament extern: ai auzit de crema mea **Laura No. 2?** Incearcă şi vei scăpa de coşurile ce porţi de 3 ani.

Ce post-scriptum şi apropos, cum stai cu stomacul? O cură de Depurativ Richelet ai încercat?

Vioara lui Stradivarius. — Nu mai cumperi **Realitatea** de cât pentru poşta mea? Nu te-oi prinde că_i scrii asta şi colegului meu Joseph de Saxa că nu te mai învăţ cum să cucereşti inima frumosului Lovelace care te-a dat gata. Dar fiindcă mă rogi frumos ascultă: Mai întâi şi întâi, pe unde o apărea, să te faci literalmente că nu-l vezi. Să fii cochetă, cea mai cu gust îmbrăcată şi să râzi în nasul lui cu alţii.

La urmă, când o veni singur să te salute, să-i zici mirată: „Cum? erai aci? Cum de nu te_am văzut? De ţi-o cere vr'un dans, să nu sari în sus de bucurie ca o capriţă ci să te faci că te gândeşti, daca ai vr'unul liber. De ţi-o oferi braţul să nu te lipeşti de el ca o iederă, şi să nu rămâi cu ochii ţintă şi guriţă deschisă să sorbi tot ce i_o pica dintre buze. Fă-te că asculţi cu politeţă, dar cu gândul aiurea. E greu, foarte greu, ştiu, să te prefaci, dar ce stric eu dacă bărbaţii fug ca de năpastă de femeile ce se ţin scai de ei şi aleargă după cele care nu_i bagă în seamă?

Deci, spre a cuceri, trei lucruri îţi mai trebuie pe lângă frumuseţe, şic, graţie şi sex-appeal... indiferenţă, indiferenţă şi iar indiferenţă. Să_mi mai dai ştiri...

Pa!

Doru din Constanţa. — Apoi cum să nu ai cearcăne la ochi când te chiamă Doru? Dormi bine, nu citi în pat, nu fuma, nu face nopţi albe, ceartă-te furcă cu sentimentalismul

comprese călduțe cu ceai de mușețel și la culcare aplică pe ambii ochi și apă de trandafiri. Și la urma urmei, mă rog, de ce nu vrei d_ta să ai cearcăne? Asta îți dă un aer interesant **dorit** de sexul contrar.

Urâțica! D-zeule sfinte! Unde ai descoperit o astfel de cremă? Sânt sigură că conține oxyd de zinc și bis_muth, ambele bune ca medicament în unele boli de piele, dar dezastruoase întrebuințate zilnic.

Apoi spălarea cu apă rece în fie-ce seară? Cum să nu ai ride? Ți le-ai făcut singură, scumpă urâțică.

Suprimă tot ce întrebuințai până până acuma... Apoi ascultă bine: Mai întâi și întâi, te sfătuiesc să te îngrași puțin: ridele precoce vor dispare subt un mic strat de grăsime, iar sânul se va întări mult.

Mănâncă supe, făinoase, macaroane și fulgi de ovăz fierți în apă cu unt sau lapte. Ouă câte 3—5 pe zi, cacao, brânză, șunca.

Apoi pentru ten, următoarea apă de toaletă: Acid salicilic 0,50 gr. Menthol 0,25 gr. Alcool 100 gr. Glicerină 20 gr. apă distilată de hamamelis un litru. Talc. 10 gr

Te ștergi seara bine cu vata muiată în soluția asta, apoi faci un masaj de jur împrejurul ochilor și la gură de jos în sus, cu Crema **Laura** No. 1. Dimineața repeți, numai că pui foarte puțină cremă pe care o ștergi bine cu vata, dai ușor cu rouge și pudrezi cu o pudră fină Houbigant sau Perle de Paris.

O cititoare naivă! Vai scumpa mea de trei ori vai! Pistruile care te supără pe mata e cea mai rebelă boală a tenului. Toate rețetele nu servesc de cât să jupoaie — cu ce usturimi! — puțin tenul... dar ele revin. Sânt prietenele nedespărțite ale naturilor lymfatice. Tot ce te pot sfătui e să eviți pe cât vei putea soarele. Să nu ieși nici odată fără un strat bun de cremă și pudră pe obraz.

Pălării cu bord de și moda e pen_tru toculețe, dar ce să-i faci?

Iți voi da și o rețetă dar nu jur că te va scăpa de pistrui. Incearcă totuși, Glicerină 300 grame, apă de flori de portocal 50 gr. Apă de roze 6000 gr. Alcool 50 gr. Kaolin 5 gr.

Sau: Hidrochinonă 2 gr. Alcool 80 gr. Glicerină 20 gr. apă de roze 350 gr. apă de lauro_cerasi 50 gr. apă de flacon albastru închis și ferit de lumină.

Emilio d'Esteban. — Pentru un cocoșel de rasă, un adevărat pui de „grand de Spania" cum te-arătă nu_mele, să porți pe față o piele de găină și la ochi labe de gâscă!!... recu_nosc că e mai mult ca umilitor.

Și toate astea la vârsta extrem de înaintată de 19 ani!

Ei bine, deși îmi spui că nu-mi ceri sfatul pentru că ești debil și anemic ci numai și numai pentru ten, eu îți voi răspunde:

— Ce să-ți fac? Dacă aci e buba... Adică pielea de găină, labele gâștii nu au altă origine decât starea d_tale generală Ingrașă-te, iată ce ai de făcut. Fă gimnastică rațională, nu cu exces, mănâncă ouă multe, mai cu seamă acu primă-vara... bătute cu zahăr, cacao, fripturi la grătar cu sânge... Și apoi, ce D-zeu! nu ai mamă să te vadă, să te îngrijească? Cât despre creme, ape de toaletă, la ce bun să-ți dau la vârsta d_tale? Repet, vezi de starea generală și tenul ți se va înfrumuseța de la sine.

Cipic. — Amicul și colegul meu J. de S îmi înmânează întrebarea d-tale cu perucile.

Eu la rândul meu te rog s'o repeți. Adică să ne înțelegem: ce poftești mata? Ai o frizură (!?) și vrei să pui peste ea o perucă să pari tuns. Există tot felul de peruci, dar pentru numele Sfântului Sisoe lămurește ca oameni ce vrei.

O tânără pesimistă. — Mulțumesc pentru **Nobilă Doamnă...** Nu știu daca o singură ședință de electrolyză ți-ar fi d'ajuns.

Totuși încearcă. D'asemeni nu știu nici cât costă. Eu nu am nici un Institut de frumusețe... nici nu sunt tovarășe la vr'unul. Am scos ce e drept două produse de frumusețe ce-mi poartă numele, dar am făcut_o ca să răspund la nenumăratele insistențe ale cititoarelor mele care nu au încredere decât în cele ce prepar eu. Pentru electrolyză, str. Eroului 6.

Olea. — Merci, merci de trei ori... mă copleșiți Masca, bandajele de cauciuc și alte năzbâtii nu-ți vor fi de nici un folos daca mușchii sânt căzuți Nu văd. de cât un tratament serios masagii științifice. Str. Vasile Lascar 9. Eu mă îngrijesc acolo și am trecut de mult de vârsta d_tale. Pentru pecingine, numai un bun dr. specialist de boli de piele. Vi se va da o adresă tot în aceiași casă.

Tatiana Princesita. — Masagii ușoare de jur împrejurul ochilor cu crema Laura No. 1.

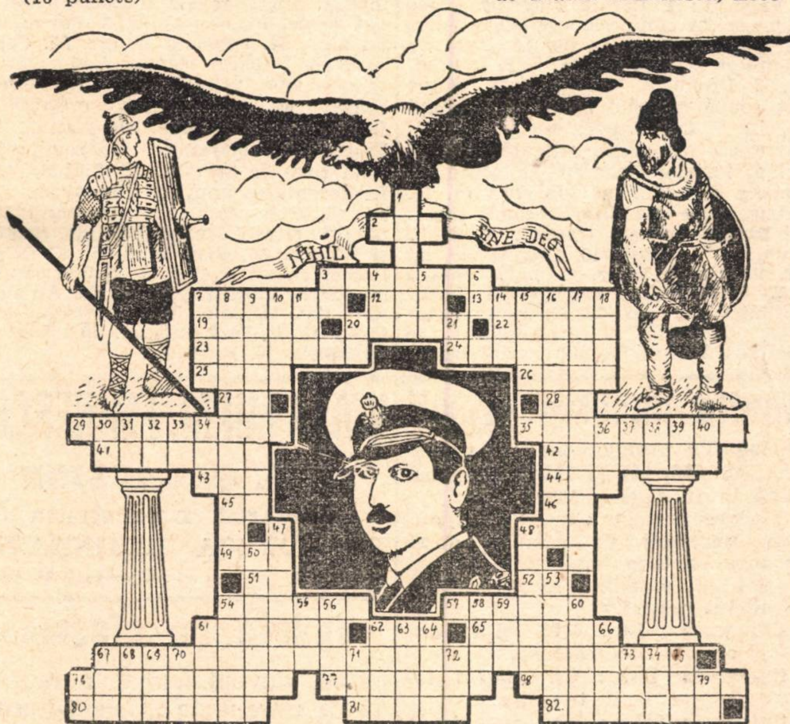
Lăcrămioara albă. — Da, da, se cunoaște Pentru îndepărtarea răului însă, puteți recurge la o operație. Dați-ne adresa și vă vom indica un chirurg.

LAURA

JOCURILE REALITĂŢII

Joc de cuvinte încrucişate
„M. S. Regele Carol II."

(10 puncte) de Traian Mihăilescu, Loco



Orizontal: 2. Metal preţios din care sunt făcute coroanele regale. 3. Lege fundamentală a ţării, proclamată de Cuza Vodă în 1864 (pl.). 7. Caracterul celui ce se distinge prin o vitejie extraordinară. 12. Aparat de artilerie, folosit foarte mult pe câmpul de război. 13. Regat în Europa meridională luă parte ca aliata Franţei în războiul mondial. 19. Unul din fondatorii psichofisiologiei (1817—1881). 20. Titlu dat odinioară Domnilor români şi fiilor lor. 22. Nedrepţi. 23. Iertare colectivă acordată de un suveran (pentru crime politice (—e). 24. Ucigaşul unui rege. 25. Nava unei biserici. 26. Prima parte din numele unui general al lui Antiochus Epiphane, persecutat şi decapitat de Iehuda Macabeul. 28. Interjecţie. 29. Mareşal francez, luă Sevastopolul, şi fu guvernatorul general al Algeriei (1794—1864). 35. Matematic grec, descoperitorul algebrei. 41. Cap situat la extremitatea meridională a Greciei. 42. Principe rău, opus lui Ormazd, în religiunea lui Zoroastru. 43. Amic (fr.). 44. Pronume. 46. Foarte umed. 48. Rege în Israel (944—904). 49. Rege în Israel (919—918) (l=b). 51. Fig. Şiret. 52. Pronume. 54. A conferi ordinele ecleziastice. 57. Om politic basarabean, în actualul cabinet. 61. Legi feudale.

62. Nume femenin. 65. Stațiune climaterică în Elveția (—n). 67. Ilustra familie din Suabia, care a dat primii regi români. 76. Împărătește (l—n). 77. Alt nume dat râului Oubangui (+e). 78. Acțiunea de a face o dare de seamă asupra unei misiuni. 80 Fapte josnice, nedemne. 81. Ins dintr'un popor din N-E Rusiei pe Baltică. 82. Sat în jud. Putna, locul unei sângeroase lupte între armata română și cea germană.

Vertical: 1. Pasăre puternică, care spune-se în cântecele-legende, a adus pe regele Carol I la noi în țară ca domnitor. 4. Fig. Ursită. 5. A împreuna. 6. Pronume. 7. Avânt. 8. Nume dat (după războiul mondial) Statului român. 9. Od. Raport oficial. 10. Mit Divinitate egipteană, adorată ca simbol al forțelor naturii. 11. Mare întindere de pământ într'o țară. 14. Prima parte din supranumele marelui bărbat de stat francez, Clemenceau. 15. Arbust. 16. Cumnatul lui Constantin-Cel-Mare, împărat roman (307—324). 17. Od. Îngrijitorul încălțămintei lui Vodă. 18. Operă în patru acte, de Verdi, a cărei acțiune se desfășoară la Memphis și Teba pe timpul faraonilor. 20. Notă muzicală. 21. Notă muzicală. 21. Notă muzicală (inv). 30 Jumătate dintr'o operă de Voltaire. 31. Notă muzicală. 32. Pronume (inv.). 33. Pronume. 34. Oraș în Belgia. 37. Interjecție. 38. Posed. 39. Bătae (fam.). 47. Vechiu popor germanic, se așeză în Dacia, invadă Galia, Spania, Africa, Italia și prădă Roma, în mod îngrozitor. 48. Care se ocupă cu studiul și mai ales cu descoperirea monumentelor antice. 50. Veche și ilustră familie regală franceză, care a dat 7 regi Franței (pl). 53. Păzim de un atac. 54. Prefăcut în orz. 55. Ceasuri. 56. Împărat roman, faimos prin crimele sale, printre care: arderea Romei și persecutarea creștinilor (54—68). 58. Familie de plante. 59. Fluviu în Bulgaria. 60. Extremitățile unui corp de armată. 61. Alătura. 62. Reprezentarea unui lucru în spirit. 63. Ins dintr'un neam indo-european, răspândit și astăzi prin Bretania, Scoția și Irlanda. 64. Numele vechiu al Cristianiei, reluat în 1925. 66. Stimă ce urmează virtutea și talentul. 68. Alt nume dat Cybelei. 69. Interjecție. 70. Grațiez. 71. Fără valoare. 75. Fecior bănățean. 76. Pronume.

Nouile noastre premii

Deslegările problemelor din numerele 215' 216, 217 și 218 se primesc până la 10 Aprilie 1931.

Fiecare problemă acordă un număr oarecare de puncte, după care se va face împărțirea pe categorii și distribuirea premiilor, în modul următor:

Categoria I-a: 2000 lei în numerar;

Categoria II-a: Un aparat fotografic;

Categoria III-a: Trei aparate de radio cu galenă;

Categoria IV-a: 7 volume din operele literare renumite. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie când se vor acorda și distincțiuni colaboratorilor merituoși.

N.B. Fiecare categorie are șanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru jocuri

No. 217

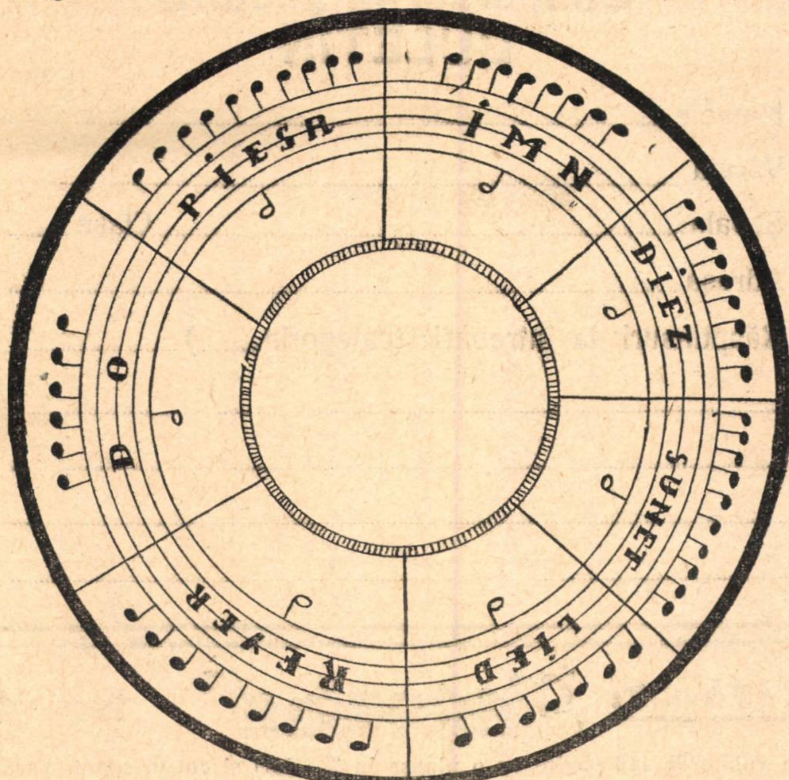
Numele și pronumele ....

....

Adresa ....

Cuvinte întregite

(10 puncte) de S. şi M. Breiman



I. Să se adaoge la fiecare cuvânt câte un număr de litere, astfel ca — amestecându-le — să se formeze numele unui compozitor.

II. Luându-se din fiecare cuvânt nou câte o literă (ordinea ei este indicată prin numărul literelor existente în figură) se va obţine numele unui alt compozitor.

ESTE ŞI NU ESTE

O biată femeie avea de închiriat o odaie.

Vine un domn.

— Mă rog, este linişte în strada asta?

— Foarte multă linişte, se aude şi musca bâzâind.

— Atunci, nu-mi place. Mie-mi place acolo unde este viaţă, zgomot.

Domnul pleacă. Vine altul.

— Cucoană! Este linişte în casa asta?

— Din contră e veselie, e viaţă, domnule!

— Imi pare rău, dar nu e pentru mine: eu sunt nervos, şi am nevoie de odihnă.

Domnul pleacă. Vine un altul.

— Cucoană, cum este camera? are soare sau nu are?

Biata femee, ca să nu scape şi acest muşteriu, răspunde:

— De, domnule, *cum vrei d-ta,* este şi nu este...

Concursurile şcolare

BULETIN

Numele ....

Vârsta ....

Şcoala .... Clasa ....

Adresa ....

Răspunsuri la întrebări: (categoria..........) ....

....

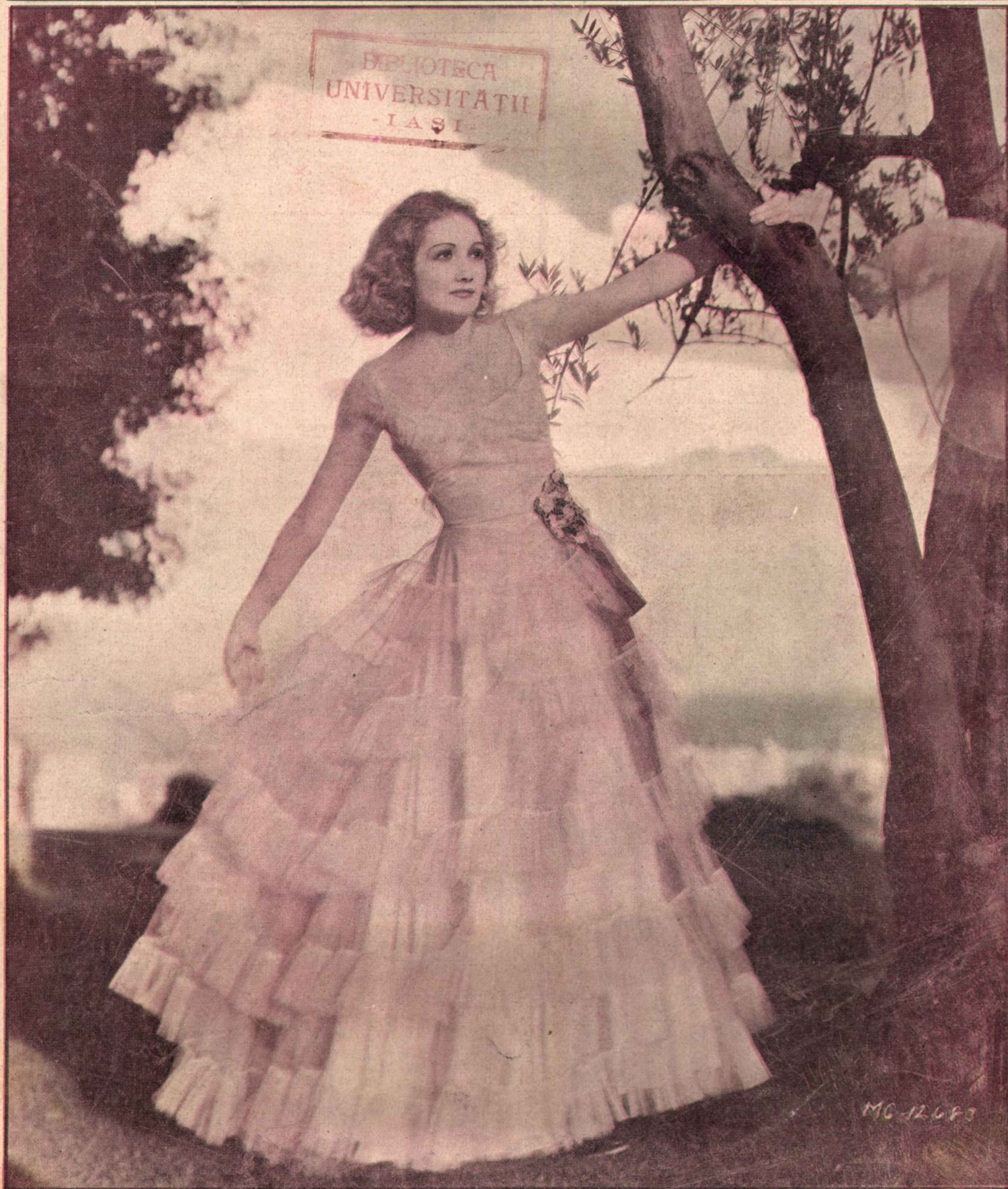
....

....

....

ANUL V. — Nr. 220 16 APRILIE 1931

REALITATEA ilustrată



PRIMĂVARA. — Un minunat decor primăvăratec, împodobit cu silueta **Edwinei Booth** dela „M. G. M.".

PREȚUL 10 LEI

O lovitură originală

Marţi 19 Septembrie 1929
Ora 9 şi 19 minute

— „A sosit poşta de dimineaţă, domnule director".

Cuţitul de tăiat hârtie îşi făcea drum prin muchiile plicurilor.

— „Serviciul de propagandă... devize... efecte... mormăia directorul Chesterton, repartizând scrisorile, iarăş devize, scont, serviciul de propagandă... Dar acesta ce e".

Era un plic de un format deosebit. „*Domnului Director Chesterton. Atlantic Bank Londra*". Pe verso era scris: Expeditor: Direcţiunea băncij Barrymore, Boston.: Chesterton desfăcu plicul şi citi:

„Mult stimate domnule director.

In virfutea indelungatelor noastre legături de afaceri, ne îngăduim a vă adresa o rugăminte, într'o chestiune foarte delicată. Iată despre ce e vorba:

Unul din procuriştii noştri, care e în serviciul nostru de peste 30 de ani şi care se bucura de cea mai mare încredere a noastră, a dispărut eri dela bancă, cu un pachet de acţiuni ale lui „General Motors" în valoare nominală de 300.000 de dolari. Avem informaţiuni că s'a îmbarcat la New-York pe transatlanticul „Bremen" cu destinaţia Londra. Transatlanticul soseşte la Dover, Marţi 19 Septembrie 1929 în timpul prânzului. V'am fi foarte recunoscători, dacă i-aţi putea confisca defraudatorului — ale cărui semnalmente le găsiţi în anexa acestei scrisori, — acţiunile şi a ni le retrimite cu poşta aeriană. Ţinem să vă precizăm că în cazul de faţă, ne ferim să facem vre-o reclamaţie la poliţie, pentru a nu prejudicia astfel printr'un scandal public, renumele băncii noastre şi într'o oarecare măsură, drept recunoştinţă pentru devotatele servicii pe care procuristul ni le-a adus timp de treizeci de ani. Ceva mai mult, vă rugăm să înmânaţi fostului nostru procurist — la primirea acţiunilor — două mii de lire sterline ca recompensă, cu condiţia expresă însă, să nu se mai înapoieze în America. Suma de două mii de lire, vă rugăm s'o treceţi în contul nostru. Cu stimă, etc...

Chesterton se uită la ceas. Peste două ore vaporul trebuia să sosească. Citi încă odată atent semnalmentele, le băgă în buzunar şi sună.

— „Pregătiţi-mi automobilul!".

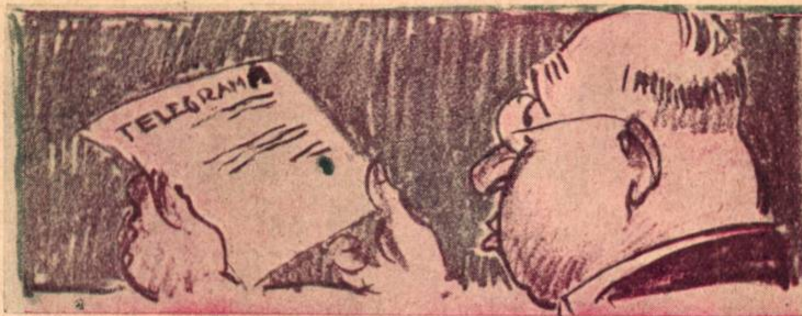
— „Numaidecât, domnule Director".

Marţi 19 Septembrie 1929
Ora 14 şi 14 minute

— „Permiteţi? Locul acesta e liber?"

— „Da".

— „Mulţumesc".



Chesterton se aşeză. In faţa sa stătea Mister Brown. dela New-York, care de abia cu un ceas în urmă se înscrisese în registrul pasagerilor hotelului Richmond. Chesterton l-a recunoscut încă dela debarcader. Semnalmentele erau perfecte; l-a urmărit cu un autobuz până la hotel, l-a aşteptat în hall până ce Brown s'a dus la masă. L-a urmărit apoi. I-a cerut voe să se aşeze la masa lui. După prezentările de rigoare intrară în vorbă.

— „Călătoriţi de plăcere?"

— „Allright. Vreau să cunosc puţin şi Europa".

— „Vă invidiez. Din păcate însă n'am timp să fac călătorii mai lungi. Afaceri importante mă reţin la Londra".

— „Sunteţi negustor?"

— „Nu, bancher. Sunt Chesterton, directorul lui „Atlantic Bank" — se prezentă el spre uimirea celuilalt.

— „Sunt foarte încântat de cunoştinţă — răspunse celălalt. Mă numesc Brown. Şi sunt foarte fericit că vă cunosc, căci am la mine acţiunile unui prieten, care ar vrea să le transforme la Londra în monedă.

— „E o sumă mai importantă?".

— „300.000 dolari, „General Motors".

— „Şi care e cota pe care o cereţi?".

— „Jumătate".

— „150.000 dolari?".

— „Da".

— „Mi-ar face o deosebită plăcere dacă aţi onora banca noastră cu această afacere".

— „Când aş putea să vă găsesc la bancă?"

— „Dacă nu vă deranjează, vă voi aştepta în hall, după amiază".

— „Cu plăcere".

Marţi 19 Septembrie 1929
Ora 15 şi 15 minute

— „Vă rog" — zise Chesterton, lăsându-l să treacă înainte.

— „Mulţumesc".

Brown intră.

— „Doriţi o ţigară ? Liqueur poate ?"

— „Mulţumesc, poate mai târziu. Intâi afacerile".

— „Mă rog. Pot vedea hârtiile ?...

Brown scoase din buzunar un pachet legat cu fire de gumă.

— „Borderoul este deasupra".

Chesterton verifică hârtiile. Erau într'adevăr trei sute de acţiuni nominale a lui „General Motors", în valoare de trei sute de mii de dolari.

— „Aci aveţi verificarea semnată a borderoului, — zise Chesterton semnând duplicatul.

— „Mulţumesc. Pot trece singur pe la cassă ?"

— „Nu-i nevoe" — zise Chesterson, sunând, voi dispune eu totul".

Doi funcţionari intrară.

— „Aici sunt acţiunile — zise Chesterton, predându-le pachetul — „şi daţi vă rog domnului în schimb, scrisoarea primită dela banca Barrymore din Boston".

— „Ce înseamnă asta ?" — sări în sus Brown, speriat.

— „Nimic altceva, decât că am fost rugaţi de banca dv. să-i înapoiem prin orice mijloace acţiunile".

Brown părea lovit de un trăznet. Incepu să se scuze, să povestească despre anumite datorii la joc, despre jena financiară în care se afla, etc...

— „Şi mă veţi preda poliţiei ?" — întrebă el încet.

— „Nu !"

— Nu ?"

— „Banca dv. m'a autorizat a vă lăsa libertatea şi a vă da pe deasupra şi două mii de lire sterline, ca recompensă pentru serviciile ce i-aţi adus timp de treizeci de ani, cu obligaţia însă de a nu vă mai întoarce niciodată în Statele-Unite.

Brown nu înţelese. Chesterson trebui să-i repete din nou.

Lacrimi umplură atunci ochi lui Brown şi plânse ca un copil. Printre sughiţuri nervoase şi cuvinte de mulţumire, el luă în primire banii şi promise să înceapă o nouă viaţă.

Apoi plecă.

Marţi 19 Septembrie 1929
Ora 16 şi 26 minute

Cablu Londra-Boston.
Băncii Barrymore-Boston.

Insărcinarea îndeplinită. Procuristul hoţ prins. Acţiunile luate trimise aeropostal. Inmânat procuristului două mii lire.

Atlanticbank, Londra.

Vineri 29 Septembrie 1929
Ora 19 şi 19 minute

Cablu Boston-Londra.
Atlanticbank-Londra.

Nu înţelegem telegrama nici trimiterea acţiunilor. Toţi procuriştii prezenţi. De zece ani nu ni s'a întâmplat nici un furt. Efectele trimise sunt false. Atlanticbank căzută probabil victimă unei înşelăciuni dibace.

Barrymbank-Boston.

TARA SALBATECA OAMENI SALBATECI

CAND am citit vara trecută în ziarele din lumea întreagă, că au apărut din nou briganzi în Corsica, briganzi cari atacă autobuzele încărcate cu turiști și străini, amenințându-i cu revolverul și strigându-le tradiționalul „mâinile sus“, n'am găsit altceva mai bun de făcut, decât să-mi strâng bagajele și să plec spre Corsica. Mărturisesc că la fel cu alții, mă cam îndoiam de existența acestor tâlhari ai epocelor pline de romantism. Am petrecut două nopți în expresul de Roma. A doua dimineață eram la Veneția, la amiază la Bologna, după prânz la Florența, seara la Livorno, a treia noapte am străbătut Marea Ligurică, cu vaporul francez „Liamone“ și am văzut însfârșit dorita insulă. La răsăritul soarelui celei de a patra zi de călătorie, am ajuns în insula idealurilor și a libertății, în antica Cyrnos, insula frumuseții... Corsica.

Debarcat la Bastia, am cumpărat un ziar corsican. El îmi confirmă veștile relatate de marile gazete internaționale și chiar povestirile călătorilor și marinarilor, cari au trecut prin această insulă, povestiri de a căror autenticitate deasemeni m'am îndoit. Prin urmare nu era vorba numai de fantazia reporterilor. Am început să mă plimb pe străzile orașului. Căutam colțurile tainice și pline de romantism, care mă fermecaseră cândva în această insulă.

N'am întâlnit nici un țăran care să nu-mi ofere generos struguri, smochine sau brânză, nevoind să primiască însă bani pentru ele. Toți îmi repetau cu cea mai mare prietenie acelaș refren, care mi-a rămas perfect în minte:

— „Dela un străin nu primim nici o centimă“.

Și moșnegi cari pășiau alături de carele încărcate cu lemne, mă salutau ca pe propriul lor fiu.

Am parcurs cu autobuzul coasta dintre Sagone și Cargès. *Am parcurs* nu-i propriu zis cea mai fericită expresie, căci de fapt am sburat.

Treceam în goană nebună pe drumuri în serpentină care erau atât de cotite, încât nu puteai vedea decât la 3 metri înainte. Dar șofeurul nu suna deloc din claxon. Doamne ferește, dacă ne-ar fi eșit cineva înainte!

O doamnă bătrână se crucia la fiecare cinci minute. Eu stam în față între taxatorul care îmi zâmbia ironic și șofeurul care părea nemișcat, ca tăiat din piatră. Deodată taxatorul șopti ceva la urechea șofeurului și acesta opri brusc automobilul. Ce se întâmplase ?

Taxatorul băgă mâna în buzunar, scoase un browning și ținti în direcția unei stânci, bătută necontenit de valurile mării. O împușcătură și o gâscă sălbatecă țâșni dintr'un tufiș și căzu greoaie la poalele stâncii. Taxatorul își părăsi locul, coborî povârnișul spre mare, luă pasărea și urcă din nou spre noi. De data asta râdea mai voios.

Am plecat mai departe. Lucrul acesta se repetă de câteva ori și părea ocupația cea mai firească din lume. Pe această cale doar se poate cunoaște farmecul moravurilor corsicane.



...am găsit un nou „Hotel de France“, care avea în poartă o pancartă....

Celebrul bandit corsican Romanetti.

In fiecare sat corsican trebue să se găsească un „Hotel de France“. Odată însă am descoperit unul, nu știu unde, care avea la poarta grădinii un afiș mare, pe care era scris în englezește „*W. C. in the garden*“. Insfârșit !!

— „Aci voi poposi, desigur“, mă gândiam în sinea-mi. Și acolo am poposit.

In antreu se găsia o pendulă veche, care indica sunând melodic orele. Ea era din Africa, din Constantina chiar. Avea însă un singur defect; îi lipsiau arătătoarele.

— „Nu face nimic“, — mă gândii eu. Și am rămas.

Eram „la țară“. La cafeaua cu lapte, hangioaica acoperi masa cu un cearceaf pe care-l luă în fața mea din pat.

L-aș fi recunoscut însă în orice caz, după găurile ce-l ornamentau. Asta era însă prea mult. Nu am mai putut răbda. Mi-am luat bagajul și am plecat. Voluminoasa hangoaică era nedumerită. Mi-a rămas însă întipărită în minte numele hotelului „Hotel de France“

Dar nu trebue să credeți că în Corsica e pretutindeni la fel. Acestea se petreceau într'un sat, la depărtare de zece ore pe jos, de cea mai apropiată stație de cale ferată. La Ajaccio, Bastia, Corte, Calor. Ils Rousses, Vizzavona, se găsesc hoteluri mari, cu confort idem și vident cu tarife corespunzătoare. La Ajaccio, la vreo câțiva chilometri de oraș, chiar pe coasta mării, se găsesc unele pensiuni cu grădini minunate. Acolo domnește în permanență una din cele mai plăcute clime ale lumii. Mai plăcută decât Riviera, clima din Ajaccio se clasează imediat după ceea a Madeirei.

Intr'o astfel de grădină minunată, sub milioanele de stele ale cerului mediteranean, hangiul îmi povestia despre Romanetti.

Dar știți cine e acest Romanetti ? Nonce Romanetti a fost cel mai mare bandit al Corsicei. La vârsta de abea 30 ani, fusese poreclit „regele banditilor“ și purta acest titlu cu mândrie. A locuit timp de 18 ani la Maquia, în cea mai sălbatecă regiune a Corsicei. Petrecea nopțile în câmpul liber, trăind 18 ani urmărit mereu de jandarmi, condamnat de mai multe ori și de câteva ori chiar la moarte, în contumacie. Timp de optsprezece ani, trebuia să fie ucis în fiecare moment, de vreun glonte polițienesc, care în cele din urmă l-a nimerit, acum vreo trei ani.

Romanetti conducea un batalion întreg de bandiți, cari nu se temeau nici de Dumnezeu, nici de dracul; avea un întreg arsenal de puști, cuțite, pumnale, revolvere, mitraliere și chiar un tun de calibru mic; și-a ridicat chiar întărituri care treceau drept inaccesibile. El, ucigașul recidivist, — care nu strâmbase totuși nici un fir de păr din capul unui străin, trăia pentru străvechea lege a răzbunării sângelui, sfânta tradiție corsicană, vendetta. Era un bandit, dar vărsa sângele numai pentru onoare. Onoarea era pentru el mai importantă decât viața, de altfel ca pentru toți bandiții corsicani. Și astfel, într'o noapte fu ucis, perforat de nenumărate gloanțe de urmăritorii săi. Jandarmii, — o mică armată, — l-au încercuit pe o rază mare și apro-

piindu-se cu mari precauţii, după o luptă înverşunată, au reuşit să-l doboare.

Printre bandiţi în viaţă azi, Spada e cel mai renumit. Trăeşte în regiunea Sari d'Orcius. Şi contra lui duc jandarmii război de ani de zile. N'au reuşit însă să-l suprime până acum. Dar desigur că în cele din urmă le va cădea victimă.

Fiecare este convins că acesta va fi desnodământul în viitor; de-aceea îl apără şi-l ascunde fiecare.

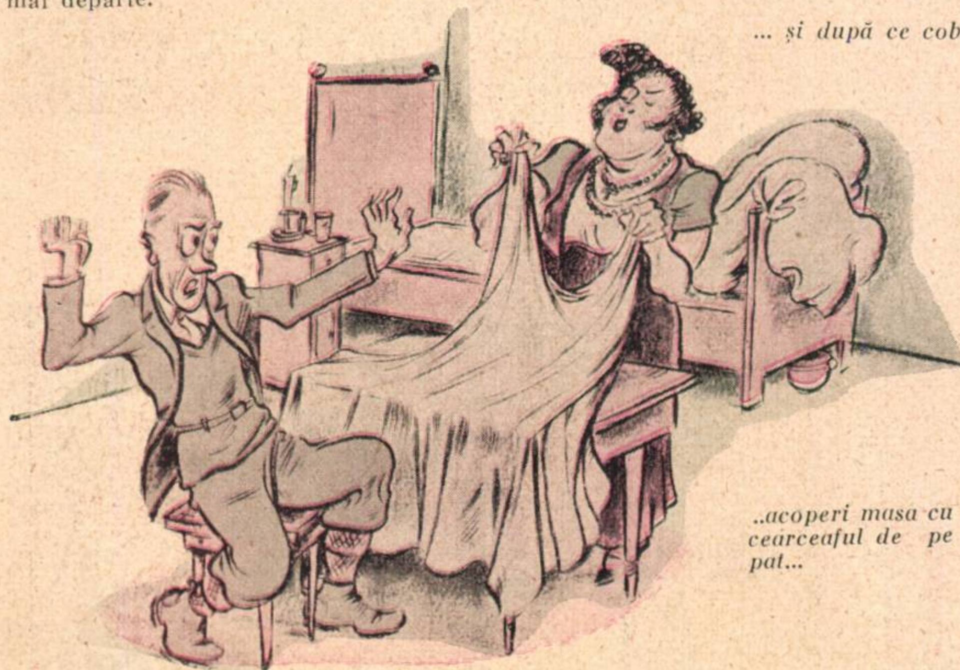
Spada poartă pe fruntea-i tânără, semnul lui Cain: şi-a ucis fratele.

Vendetta !!

Dar sfârşitul banditismelor în Corsica, nu va fi hotărît de strategia sau de ordinele jandarmilor, ci de însăş bunăvoinţa locuitorilor insulei.

Spada ! Am căutat să-l cunosc. Am rătăcit prin tufişele dese ale munţilor Corsicei, fără să-i pot da de urmă, fără să-l găsesc, pe el, care era într'o continuă goană. Şi totuş în cele din urmă am putut să-i vorbesc, să-i strâng mâna, am dormit chiar o noapte cu el sub acelaş acoperiş, fără să ştiu însă atunci că am deaface cu Spada.

Eram în gazdă la un ţăran voinic, într'o căsuţă ospitalieră din spre coasta de Vest a Corsicei. Poposisem acolo de câteva zile. Intr'o seară îşi făcu apariţia un om robust, de vreo treizeci de ani, cu înfăţişarea unui bun şi cinstit ţăran, care ne-a povestit că i s'a rătăcit măgăruşul în munţi şi-l caută zadarnic de două zile Era atât de obosit şi de flămând ,încât nu putea merge mai departe.



..acoperi masa cu cearceaful de pe pat...

După ce-a fost ospătat eşi pe verandă să fumeze o ţigară. Era un om foarte simpatic. Cu toată vârsta sa tânără, abdomenul părea să se rotunjească serios, burghez de tot; dar putea fi şi o simplă iluzie. Glumia cu noi şi toată făptura lui avea ceva smerit şi totuşi demn de încredere. Se luă la joacă, vesel, cu copiii şi în genere era „très gentil".

Era foarte liniştit şi nu vorbea decât ceeace era necesar. De altfel, asta era trăsătura sa caracteristică. Ceeace m'a surprins, a fost dispariţia lui bruscă, a doua zi. O jumătate de oră mai târziu, au năvălit câţiva jandarmi în curte.

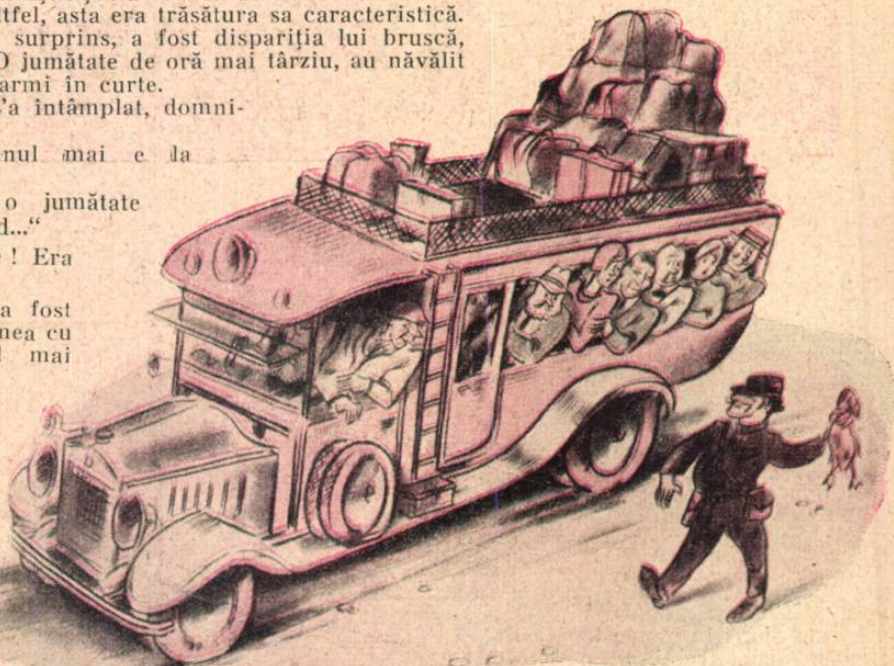
— „Ce s'a întâmplat, domnilor ?

— „Străinul mai e la dv. ?"

— „Nu o jumătate oră de când..."

— Drace ! Era Spada !"

Aceasta a fost întâlnirea mea cu Spada, cel mai mare bandit în viaţă, al Corsicei.



... şi după ce cobori panta spre mare, se înapoie cu gâsca sălbatecă împuşcată. Ceva foarte obicinuit...

Trebue să notez aci, că între bandiţi şi briganzi e o mare deosebire.

Briganzii sunt tâlharii obicinuiţi de drumul mare, nenorociţi cari acum, când scriu rândurile acestea, au fost prinşi de jandarmi. Şeful lor Perfetrini a căzut în luptă. La rândul lor, bandiţii duşmănesc — ca şi poliţia, — pe briganzi. Bandiţii nu sunt de fapt decât executorii celebrei răsbunări a sângelui: *vendetta*.

Aşa că în Corsica bandiţii şi briganzii nu sunt acelaş lucru şi nu trebuesc să fie confundaţi.

In sălbatecă insulă, se găsesc sătuleţe cocoţate pe vârfuri, ca şi cuiburi de vulturi, peisagii norvegiene, cu brădiş străvechi şi cu fiorduri de granit.

Sunt dealuri cu vii, regiuni florentine, pe coaste cresc palmieri, pini, portocali. In Ajaccio, capitala Corsicei, iarna e necunoscută, dar la două ceasuri depărtare cu trenul, sunt munţii acoperiţi cu zăpadă veşnică. In Corsica se găsesc toate climatele şi toate fructele Europei.

Şi câte n'ar mai fi de povestit despre această insulă originală, din Mediterana !...

De aci a pornit Napoleon Bonaparte, marele general, să cucerească lumea întreagă.

Aci poposesc păsările, în drumul lor spre Africa, atunci când le ameninţă iarna, cu viscolele ei.

Şi tot în Corsica a mai rămas aproape fără posibilitate de a fi exterminată, *vendetta*, moştenire a veacurilor trecute, sângeroasa răsbunare a onoarei...

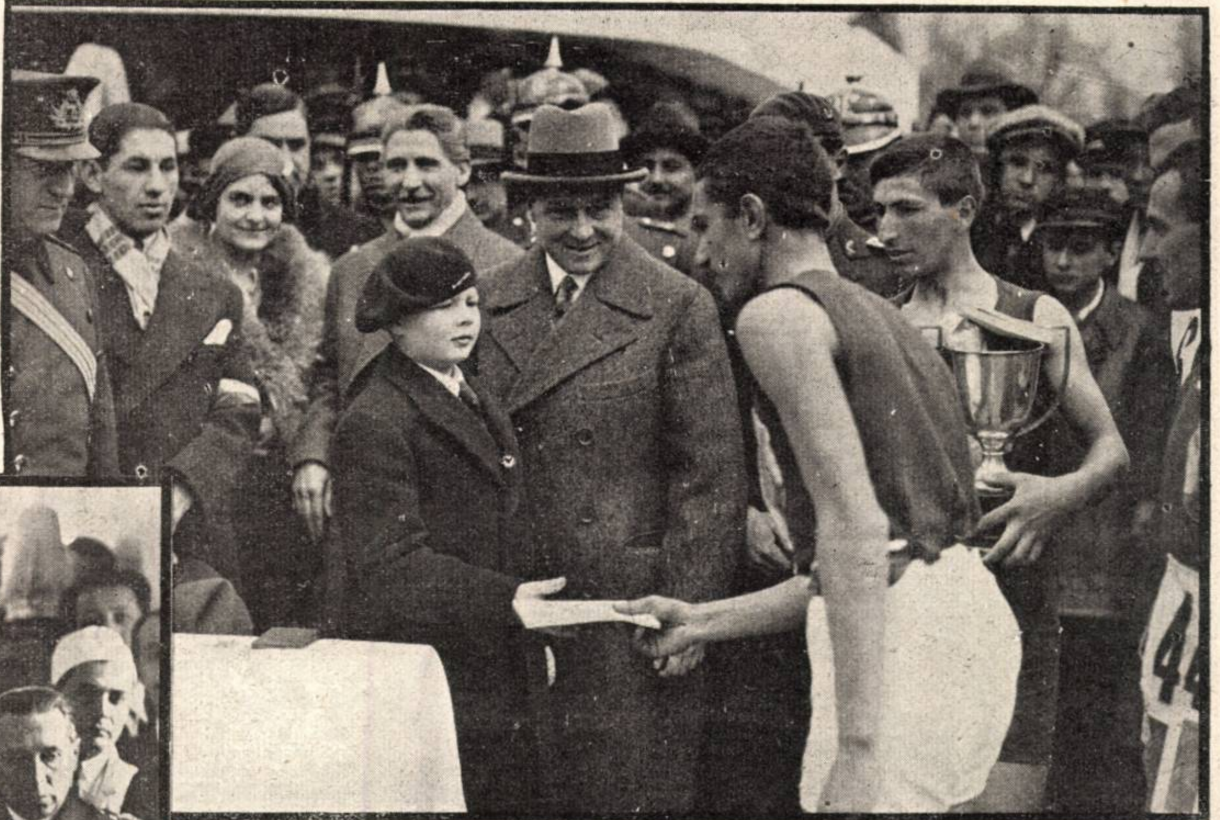
Corsica...

e. g.

Voevodul Mihai sportiv

Marele Voevod Mihai a luat parte la un cross-country, organizat la Şoseaua Kiseleff. Moştenitorul tronului s'a arătat foarte interesat pentru toate fazele competiţiunei, primind lămuriri din partea însoţitorilor săi.

La sfârşitul probei sportive, Marele Voevod Mihai a înmânat câştigătorilor premiile.





Vernisajul Salonului Oficial

La „Palatul Artelor" dela Şosea a avut loc de curând, vernisajul „Salonului Oficial", la care artiştii noştri expun lucrări de mare valoare.

Vernisajul a fost onorat cu prezenţa Suveranului.



Un nou Institut Medical

In prezenţa Regelui Carol, s'a inaugurat săptămâna trecută, noul spital al Ministerului sănătăţii, muncii şi ocrotirilor sociale, institut înzestrat cu ultimele descoperiri pentru tratamentul şi vindecarea bolnavilor.

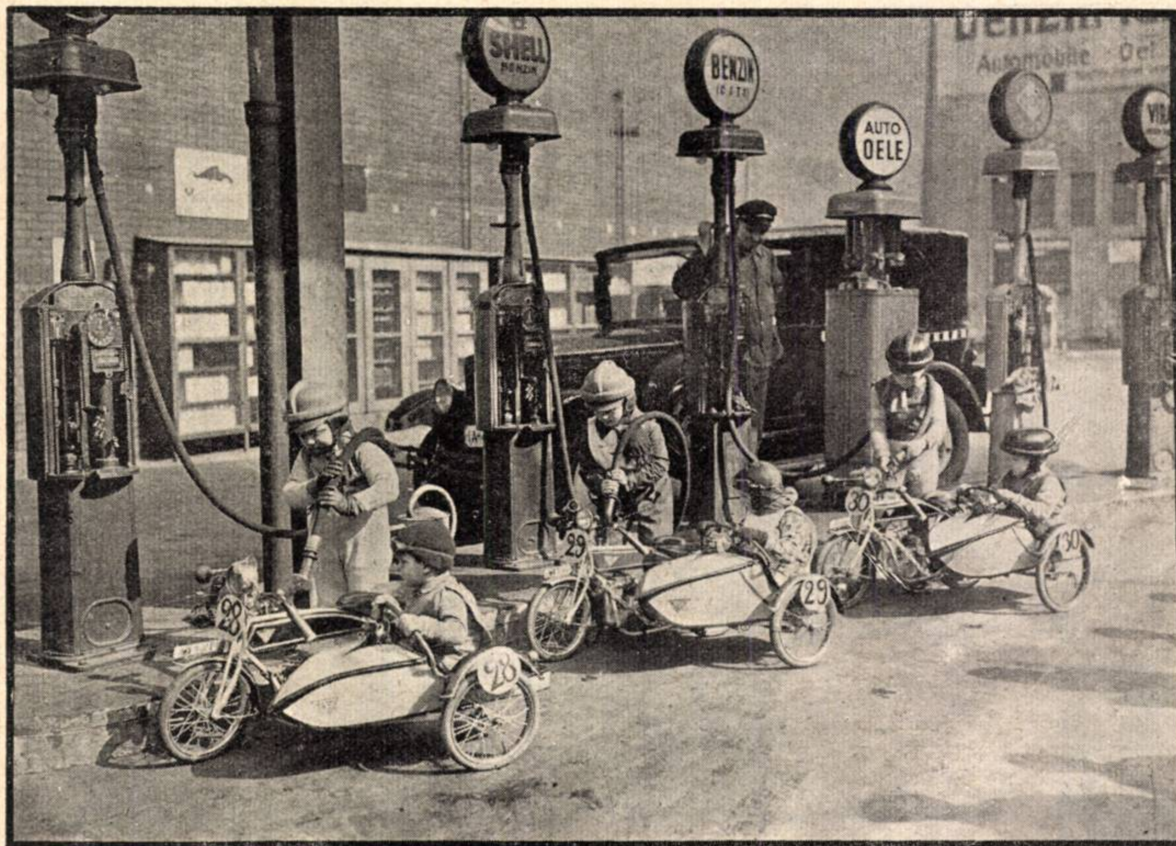
Laboratorul prevăzut cu ultimele perfecţiuni experimentale, va permite o activitatea ştiinţifică vastă.



Congresul Astronomilor

In Capitală a avut loc de curând, congresul naţional de astronomie, care s'a ocupat, în primul rând de ultimele fenomene astronomice, — controlându-se rezultatele observaţiunilor, — şi în al doilea rând, de introducerea la noi a orei Europei Centrale .

Au luat parte delegaţi ai tuturor observatoarelor din ţară.

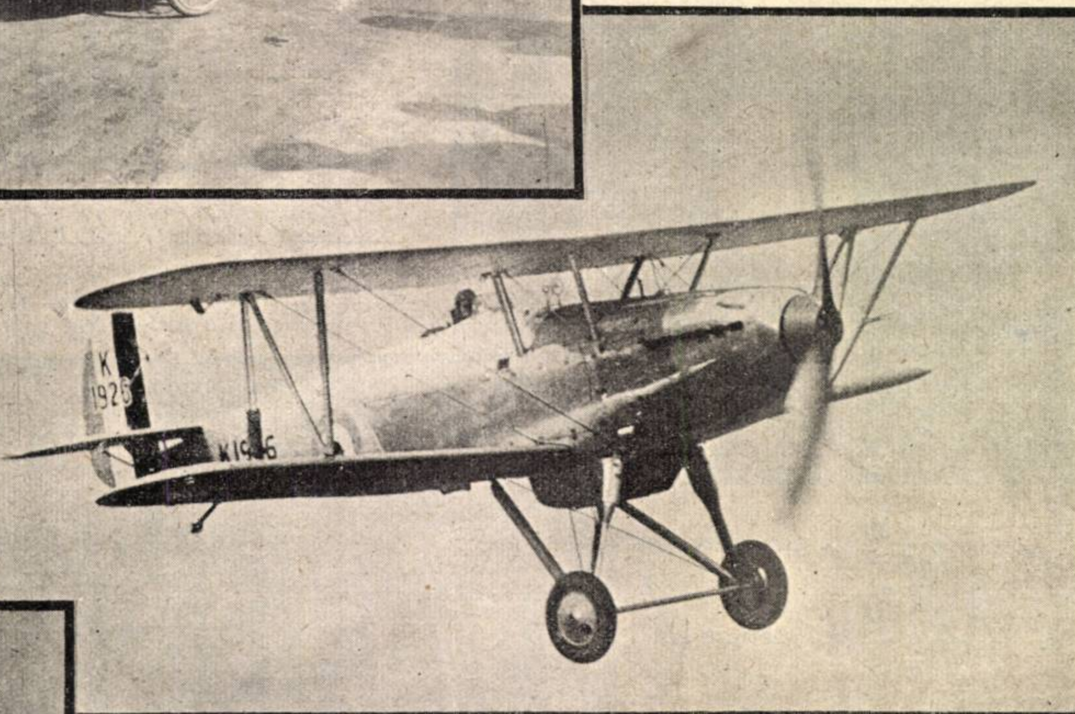


Şi ei se alimentează

Nu numai automobilele şi motocicletele oamenilor maturi au nevoe de alimentare cu benzină. Iată la stânga un grup de copii, — mai mici de 6 ani, — alimentându-şi motocicletele, la o cursă organizată de curând la Berlin.

Cel mai rapid avion de luptă

Jos: *Prima fotografie a noului avion englez de luptă „Fury", care poate atinge o viteză de 360 km. pe oră, urcându-se la înălţimi considerabile.*



Gandhi la Londra

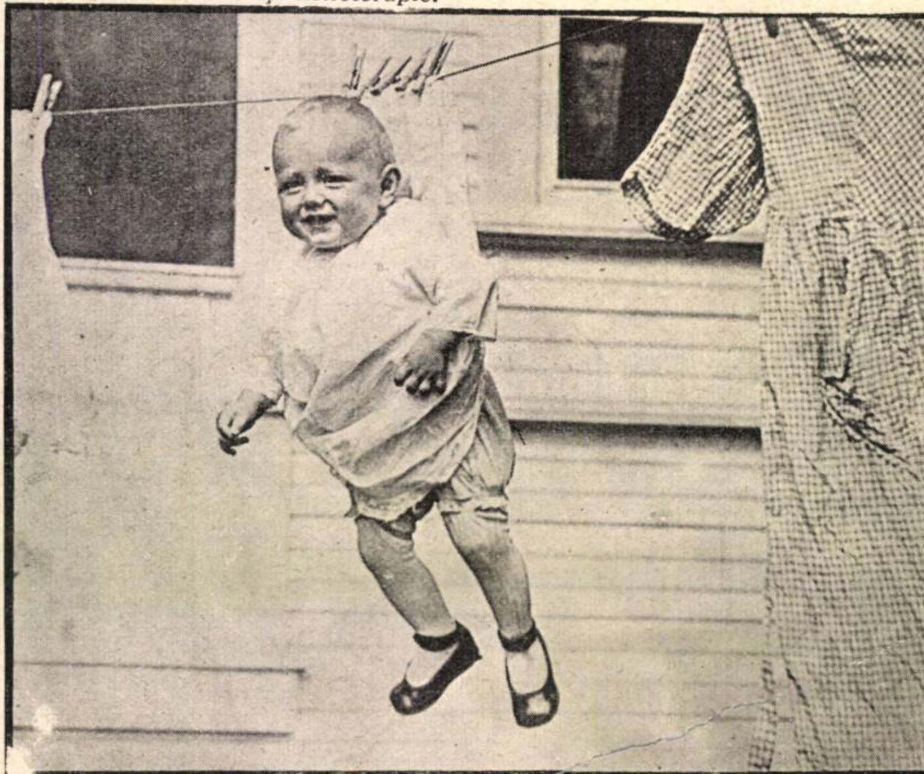
Jos: Mahatma Gandhi pleacă la Londra. — *Celebrul agitator naţionalist indian, „sufletul mişcării de eliberare", a declarat unui ziarist la Karachi, că va pleca la Londra, ca şef al delegaţiei, la noua conferinţă a „Mesei Rotunde".*

După acordul său cu vice-regele Indiei, — lordul Irwin, — Mahatma Gandhi a hotărît ridicarea lagărului naţionalist dela Karachi.



Atârnat la soare

O idee originală: *O gospodină spălând rufele pe malul unui pârău şi copilul ei jucându-se pe-acolo, riscând să cadă în apă, grijulia mamă, l-a „atârnat" la soare, pe frânghie, prinzându-l cu cârlige de rufe. Efect dublu: copilul a stat liniştit făcând totdeodată şi helioterapie.*



Impresii din America

de Gustav Froelich

PRIMA mea impresie despre New-York? Nu prea e grozava! E drept că în loc de a debarca în celebrul port al metropolei cu sgârie-nori, în Manhattan, vaporul nostru a acostat în docurile Bush din Brooklyn, cartierul cel mai prozaic al uriaşului oraş, cartierul fabricilor, al locuinţelor lucrătorilor, o parte a oraşului care e veşnic învăluită de un fum gros ca o ceaţă.



Dintr'un început am fost isbit de numărul imens al şomerilor, cari îşi aşteptau rândul în şiruri nesfârşite, în faţa ospătăriilor comunale, unde li se servia în mod gratuit ceaiul şi pâinea zilnică. târziu am aflat că aceste ajutoare sunt datorite iniţiativei particulare, statul, cel mai bogat stat din lume desinteresându-se completamente de soarta acestor nenorociţi. A fost un tablou dureros, care m'a întovărăşit o bună parte din drum, până la hotelul din Manhattan, unde urma să locuesc.

Cele opt zile petrecute apoi în New-York, în timpul cărora am avut posibilitatea de a mă desfăta din plin, în minunăţiile fără seamăn ale acestui oraş, n'au putut şterge impresia ce mi-au lăsat miile acelea de nenorociţi.

M-a impresionat în metropola americană, plăcerea naivă şi tinerească, pe care yankeii o au de tot ce este fast, atât în arhitectură cât şi în teatru, film, revistă, etc. Acea pornire către plăcere, către viaţă şi mai presus de toate o dragoste imensă pentru tinereţe. Aceastei tinereţi, îi aparţine întreaga Americă, strada, societatea, familia.

Un exemplu: într'o seară, în timp ce circulaţia pe Broadway era mai intensă, îşi făcu apariţia un mic Ford hodorogit, înţesat de copii între 13—16 ani. Tinerii râdeau, cântau şi făceau un scandal infernal. Credeţi însă că s'a găsit cineva care să fi criticat lipsa de modestie a acestor copii sgomotoşi? Dimpotrivă. Agenţii de circulaţie râdeau, trecătorii se amuzau şi făceau tot felul de semne încurajatoare droaiei de copii. Căci treceau în acel Ford hodorogit, viitorii „businessmeni" ai Statelor-Unite, trecea „Juna Americă"!

Nu vă voi vorbi despre voiajul meu spre Hollywood. Cele patru zile de călătorie, cu tot confortul şi luxul exorbitant al vagoanelor Pullman, n'au fost prea plăcute. Cu atât mai mare a fost satisfacţia la sosirea mea în Mecca filmului. Figuri cunoscute, prieteni dragi din patrie îmi urară bun venit: Anton Pointner, Hans Heinrich von Twardowsky, Wladimir Sokoloff şi printre alţi mulţi, regretatul Murnau.

Din primul moment m'am simţit ca acasă. In primul rând, din cauză că şi în atelierele din Hollywood, lucrurile se petrec ca Neubabelsberg, la Ufa. Există totuş o deosebire esenţială. La Hollywood, actorul este lipsit de multe din avantagiile de care se bucură în Europa. Aci el este privat de prezenţa permanentă a frizerului, a machierului şi a întregei armate de ajutoare, pe care o are în studiourile noastre. Fiecare trebue să-şi rezolve singur bucătăria personală. Lozinca este: „Help yosurself": („Ajutaţi-vă singuri".

Hollywood-ul este un paradis, din punct de vedere arhitectonic şi pictural. Nu vezi decât vile şi căsuţe de ţară, dealungul străzilor largi, umbrite de palmieri. Hollywood-ul este un oraş de coline. Fiecare deal are un nume, pe care îl poţi afla depe tablele imense pe care stă scris. Majoritatea sunt scrise pe poalele colinelor, iar seara luminate de reflectoare uriaşe.

„Dacă am văzut-o pe divina Garbo?" Da, am cunoscut-o şi vă pot asigura că este destul de modestă.

Marea luptă pentru întâetate dintre ea şi Marlene Dietrich ,întrecere pentru care se pasionează întreaga presă şi marele public american, o interesează şi pe ea. Lucrează zi şi noapte şi strânge bani pentru a putea să plece într'o bună zi în patrie, să se odihnească „On ne sait jamais"...

Şi acum un alt capitol, care cu siguranţă vă interesează într'o măsură largă: Tia Juana, orăşelul de graniţă mexican, cetatea plăcerilor, a şampaniei, a whisky-ului, a jocurilor de noroc şi a femeilor frumoase. Drumul până acolo durează numai câteva ore, dealungul unei şosele minunate. Cum ajungi la graniţă, de pe teritoriul mexican te salută o mulţime veselă, care cu sticle de whisky în mână, îţi urează bun sosit în ţara „umedă", ţie [illegible] venit din ţara „uscăciunii absolute". La trecerea graniţei aproape că nu există formalităţi. Cu atât mai drastice sunt însă cercetările la înapoiere, căci autorităţile sunt extrem de severe, în ceeace priveşte contrabanda de alcool.

Tia Juana este un oraş care se compune aproape exclusiv din cârciumi, baruri şi taverne. O Sodomă modernă, în care pentru bani îţi poţi procura orice: alcool, zaruri, cărţi, dragoste şi opium. Primul pe care l-am văzut la joc, a fost Jack Dempsey. Pierdea, bine înţeles! Activitatea începe Sâmbătă după masă şi ţine până Luni dimineaţă. Incă de Sâmbătă seara, la 6.30, toată lumea este beată, pentru a intrebuinţa o expresie mai moale.

Pe lângă băutură, jocul de cărţi constitue „distracţia" cea mai importantă. Jocul de noroc se practică nu numai prin localuri, ci şi pe străzi, dealungul cărora se înşiră lanţuri întregi de rulete şi tot felul de automate de jocuri.

Nu departe de oraş se află celebrul hotel Agua Caliente, clădit în stil spaniol, cu grădini superbe şi cu un basin de înot, totul din faianţă şi al cărui fund este luminat feeric seara. Lux nemaivăzut, toalete fantastice şi note de plată identice. Banul pierde orice valoare.

Şi acum satira: întreaga localitate este proprietatea a trei magnaţi ai filmului din Hollywood, cari în schimbul „distracţiilor" pe care le oferă, storc dela angajaţii lor salariile ce sunt obligaţi să le plătească.

Originale sunt şi formalităţile la frontieră, la înapoiere. Oameni beţi nu pot pătrunde în ţara „Unchiului Sam". Din această pricină, chefliii cari se întorc acasă, trebuesc să depue un examen foarte amuzant. Inainte de a pătrunde pe teritoriul american, fiecare candidat la „întoarcere acasă", trebue să meargă dealungul unei linii albe, trase pe pământ. Cei cari cad la acest examen, adică acei cari nu pot merge exact dealungul liniei de încercare, sunt poftiţi într'o căsuţă albă, prietenoasă, unde trebue să doarmă frumos, până ce le trece ameţeala .După ce şi-au revenit completamente, sunt poftiţi de către cerberii yankei pe teritoriul „uscat".



ANA SZILINSKA
artistă cehoslovacă

Fel-de-fel

Fumul de cafea prăjită e cel mai bun dezinfectant. El distruge mirosurile urâte din apropiere şi poate fi întrebuinţat cu folos pentru purificarea aerului din camera bolnavilor.

* * *

Combinaţiunile jocului de domino sunt atât de variate, încât ar trebui ca o pereche de jucători, să joace zece ore pe zi vreme de 180 de mii de ani ca să le epuizeze.

* * *

Unghiile mâinilor se schimbă complet în patru luni şi jumătate. Dacă am conserva degetul arătător într'un tub, unghia ar putea să aibe o lungime de doi metri, la sfârâşitul vieţii. Faceţi o încercare....



ION SARBUL
Societar al Teatrului Naţional în noua producţie sonoră a casei Gaumont „ALCAZAR
Scenario şi Regia: *Ion Sahighian* şi *N. N. Şerbănescu*

CURIOZITAŢI

Ceasornicul trebue întors seara, nu dimineața, căci seara resorturile sunt calde încă, întrucât au stat în buzunar, lângă căldura corpului. Dimineața ele sunt reci și pot plesni mai ușor.

* * *

Sanson, celebrul călău al revoluției franceze, era un om elegant : el executa pe condamnați într'un splendid costum verde, împodobit cu dantele. Mulți tineri găsind haina de ceremonie a călăului foarte elegantă, au adoptat-o...

* * *

Deținuții din închisoarea dela Montgommery (Chicago), cărora le place pescuitul cu undița, au voe să iasă oricând și să-și satisfacă pasiunea.

* * *

In Anglia, trofeul Vânătoarei este coada vulpei ucise, pe care stăpânul castelului și-al pădurii unde se face vânătoarea, o oferă ceremonios, uneia din doamnele prezente.

* * *

Din 89 milioane de francezi, 72 milioane locuesc în orașul sau satul lor natal.

* * *

Cea mai mare adâncime marină este în oceanul Pacific, la estul insulelor Filipine : 9.780 metri.

*

In China, luptele de greeri au aproape aceeaș importanță, ca în Europa cursele de cai...

Casele de jocuri în care se practică pariurile pentru greerul învingător sunt prohibite, iar poliția pedepsește aspru pe patronii acestor case, numite su-ge-ti-tan și pe vizitatori. Dar numărul caselor în loc să scadă, sporește în fiece an.

* * *

Somnul electric e la fel cu somnul prin cloroform. Bolnavul poate suporta operația, fără să simtă nimic și la încetarea curentului, se deșteaptă brusc. Autorul somnului prin electricitate e doctorului Ștefan Leduc.

* * *

Acum patruzeci de ani, în Franța era o cârciumă la 900 locuitori. Acum e una la patruzeci. La Paris, sunt 30.000 de cârciumi, pecând la Londra, care are o populație dublă, sunt numai 6.000.

* * *

In Asia Centrală există un munte numit Indo-kush, de-o înălțime fantastică. El e acoperit de păsări moarte, care îngheață cum ajung la o anumită înălțime. Călătorii cari se urcă spre vârful acestui munte, trebuesc s'o facă cu foarte multe precauțiuni, ca să nu provoace prăvăliri de zăpadă. Pe Indo Kush există un vierme ciudat în felul viermelui de mătasă, numit viermele de zăpadă. El moare îndată ce e transportat din acest pisc bizar.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseții

Xavier D'annaul. — Domnule ce tragi la sorți starea mea civilă și care vrei indispensabil cum zici, să-ți fac din plete plate, ondulate, te sfătuesc să te razi în cap și să porți o perucă cu onduline după plac. D-ta nu ai aflat încă de neexistența vreunei alifii miraculoase cu care să transformi părul fără fier de frezat? De ce nu-l pui în bigudiuri seara la culcare?

Rabindranath. — Ce trebue să faci ca să-ți crească barbă? Dar mai întâi de ce sex ești, căci după câte știu eu dacă ai fi de cel masculin ar fi inevitabilă creșterea bărbii. Ori d-tale ți-a venit tocmai acum gustul acesta fistichiu când bărbații cheltuesc bani și timp ca să scape de un început de barbă. Te felicit sincer.

Urâtul. — Mărturisesc că dacă ai urmat toate sfaturile mele contra nasului roșu și el nu s'a convins să-și schimbe culoarea, apoi dă probe de încăpățânare feroce. Dar mai întâi ce sfaturi ai urmat și cu ce creme l-ai uns? Ești bun să mă lămurești.

Mimosa B. — Da, după câte știu doctorul de care mă întrebi face astfel de operații. Prețul nu-l cunosc nici măcar aproximativ. Sensibilitatea d-tale este exagerată însă, nu trebue să refuzi un mariaj din dragoste numai pentrucă nu ai sâni frumoși. Ia spune-mi mie ce fete au mai făcut asta?

Betty G. Lori. — Probabil că surioara a scris în acea rubrică, nu-mi amintesc. O tinctură bună de păr? Te sfătuesc însă dacă ai drum la București să vii la un bun coifeur și să ți-l faci cu Héné. Dacă nu, atunci ia la întâmplare o reclamă din ziar. Dar nu garantez reușita.

Floarea din Crișana. — Ai utilizat crema Laura N. 1?

Antonescu-Bârlad. — Este foarte adevărat că regimul cu cartofi fierți și sulfat de sodiu nu prea e suculent. Nu este nevoie însă de un regim atât de sever. Depurativul Richelet iți ajută, trebue o cură de trei flacoane și apoi o pauză. Extern vei face băi calde cu scrobeală (amidon) albă și te vei unge cu: Turbith mineral 2 gr., ovocaine 0,50 Bals-Peru 5 gr., Ung. emoliens 40 gr. Peste două săptămâni comunică-mi rezultatul.

Dora Sim. — Poți face masagii cu crema ce mă întrebi. E eficace.

O elevă de institut. — Glicerina pură nu e bună pentru ten. Cumpără dela farmacie un unguent emolient simplu. Da de sigur că apa caldă e bună. Pe urmă vaporizezi cu apă de colonie.

Cititoare tristă. — Ar trebui ca un farmacist să vi-i atingă cu ac. azotic fumans. Nitratul de argint e bun. Uleiul de ricin părți egale cu lămâie, ajută adesea.

O studentă disperată. — Puteți utiliza apa de toiletă de care mă întrebați cu un tampon de vată seara la culcare. Nu veți mai spăla obrazul cu săpun și apă. Veți utiliza Crema Laura I, iar dimineața veți șterge obrazul cu aceiași apă.

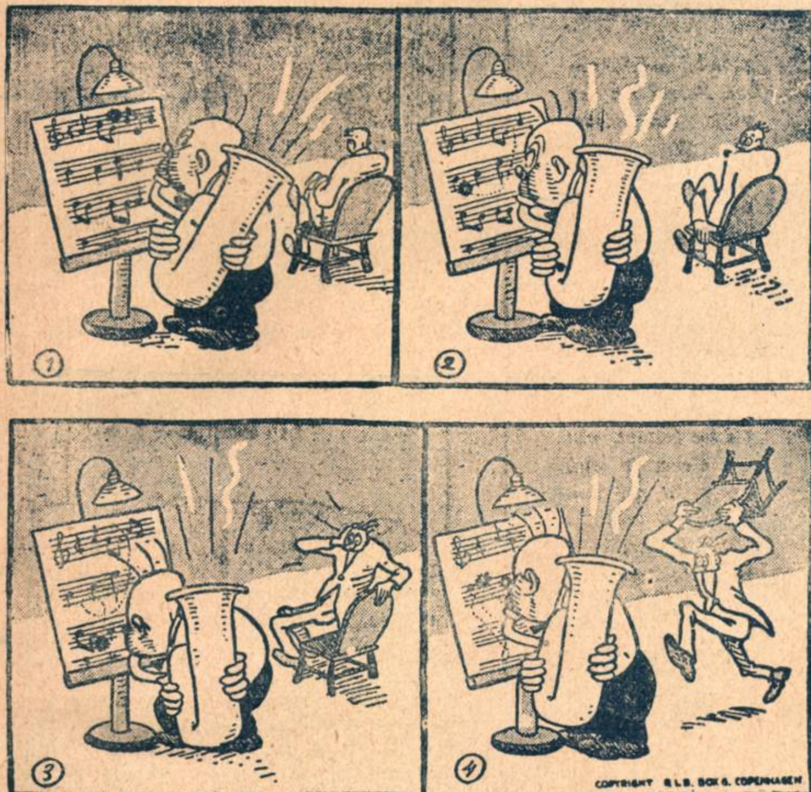
Cencetățeanca mea. — Str. Vasile Lascăr No. 9 București.

Visul meu. — Da, o puteți înlocui cu laptele de migdale.

Ieșanca sbuciumată. — In definitiv sunt nedumerită. Nu-mi precizați ce remediu doriți? Scrisoarea d-v. e foarte confuză. Cură de slăbit? Sbârcituri?

LAURA

REALITATEA zâmbește



Poveste fără cuvinte



Trio A. B. C. se prezintă directorului de cabaret.

IMPOSIBIL

— „Chelner", strigă nervos clientul. „Astăzi e mâncarea mai proastă ca totdeauna".

— „Mai proastă? Imposibil, domnule, absolut imposibil".

LA POLIȚIE

— „Domnule comisar, am găsit pachetul ăsta cu brânză pe stradă și vreau să-l depun la biroul obiectelor găsite, cum se procedează, vă rog?"

— „Depui pachetul la camera No. 14 și dacă în timp de un an de zile nu se prezintă nimeni să ridice brânza, îți aparține dumitale".

PREVĂZĂTOR

Mai zilele trecute s'a disputat în Capitală match-ul de box pentru campionatul României la toate categoriile, între Gheorghe Axioti și Moți Spakow.

Desigur că în această pagină nu ne putem opri asupra rezultatului technic, dar ni s'a povestit un amănunt anterior match-ului, care merită să fie povestit.

In dimineața match-ului Moți Spakov se prezintă cu un buchet enorm de flori la portarul spitalului Colțea.

— „Vă rog să predați acest buchet domnului Gheorghe Axioti".

Portarul cercetează rubricele de intrări din registru, dă un telefon, mai controlează încăodată registrul și răspunde:

— „Scuzați vă rog, dar n'aveam nici un pacient cu numele acesta."

— „Nu-i nimic, o să-l primiți diseară..."

Si non e vero...



— *„Vă rog să-mi lăsați cel puțin o linguriță, pentru a-mi lua medicamentul...*

Divina Primăvară





E MULT de când pământul a lepădat frigiuroasa haină albă, cu care-şi acoperise, vrând-nevrând, sbârcita-i epidermă.

Departe voga sporturilor de iarnă cu cerinţele şi bucuriile ei.

Sfârşitu-s'a cu viscolele şi şuerăturile lor înţepătoare, ce-ţi strângeau tâmplele ca 'n chingi...

Adio scârţâit surd şi blând, de sub paşii mei!...

Adio ureche şi nas îngheţat!

Adio mâini amorţite!...

Cum ai spus?... E prea mult „Adio"?... Ah, da!



Uitasem c'ai de gând să te abaţi din nou, la anul, pe la noi...

Iţi cer iertare atunci, cu tot respectul, îţi strâng mâna cu multă... căldură şi 'ţi spun — ca să-ţi fac plăcere, nu de altceva — „la revedere"...

Şi iarna, adunându-şi gerul de prin unghere, se făcu mică-mică, îşi vârî nasul în scurteică, de teamă să nu i-l topească soarele şi, aruncând o privire glacială acestuia, o luă la sănătoasa, cât o ţinură picioarele.

Şi 'n locul sgribulitei Ierni, soli veseli, întocmai ca începutul unei idile, ne-aduc, fericiţi, miresme proaspete de câmp şi de flori nevinovate, virtuţi fermecătoare împrăştiate cu generozitate de aureolata natură...

E primăvară!!...

Timid, ghiocelul a învins de mult scoarţa pământului şi a apărut glorios la suprafaţă...

E imaculatul prevestitor al unei vieţi, care începe să surâdă...

E semnalul unei vieţi noui!...

E uitarea grijilor... Ba chiar şi uitarea de sine!..

Ca mâine vor începe excursiile peste ape, câmpii şi păduri şi tot ca mâine izvorul va vibra din nou fericit, la ecoul unui râs cristalin, de ţărăncuţă îndrăcită...

Cireşii s'au înveşmântat în mantii feerice şi — întocmai ca suveranii — şi-au împodobit frunţile cu cununi de basm.

Sufletele şi minţile întregii suflări se reîmprospătează...

...Setoşi de fericire şi de lumină, muritorii transformă primăvara într'o adevărată oază..

Prin parcuri proaspăt aerisite, fluturaşii sburdă din floricică în floricică, din petală în petală, din mireasmă în mireasmă...

Ei ţes, neştiutori, balsamuri primăvăratece...



Şi *looping*-urile lor aiuritoare descriu serpentine fără de sfârşit...

Privighetoarea îşi răsbună acum săptămânile petrecute la adăpost...

Corul păsărelelor desmiardă, cu trilurile lor, amorezaţii de-o clipă, de-o zi, de-o viaţă...

E primăvară şi 'n văzduh, şi 'n câmpie, şi'n pădure, şi peste ape şi 'n suflete...

Pleoapa amurgului, obosind, se-aşterne încetişor...

Zefirul împrăştie adieri, mângâeri catifelate...

Şi *looping*-urile fluturaşilor sburdalnici, serpentine fără de sfârşit, au încetat...

CLAUDIA



IAR MISTERUL KUTIEPOW



STATELE UNITE refuzând să recunoască oficial guvernul bolşevic, au scăpat de încurcătura în care se găsesc acum diversele capitale europene, care au admis în sânul lor o ambasadă sovietică.

Clădirea oficială care adăposteşte pe reprezentanții unei națiuni străine, e, conform legilor diplomatice, sacră şi inaccesibilă poliției locale. Iată însă că zidurile ambasadelor ruse din Paris, Londra şi Roma, tăinuesc mare parte din sângeroasele isprăvi ale poliției secrete sovietice, în jurul cărora autoritățile polițieneşti din țările respective, se învârtesc neputincioase.

Acum câteva săptămâni, *Fikner*, fost secretar al ambasadei sovietice la Berlin, a comunicat din ascunzătoarea sa, poliției franceze, că generalul Kutiepow a murit printr'o supra-doză de morfină şi narcotice, administrate de răpitorii săi într'un taxi şi că trupul a fost dus apoi în pivnița legației sovietice din Rue de Grenelle (Paris) unde a fost desmembrat, punându-se bucățile în cosciuge mici, care au fost duse la cimitirul de câini din Asnieres şi îngropate unul câte unul, cu mare jale.

După luni de migăloasă cercetare, Vladimir Bourtzeff, cunoscutul politician şi gazetar rus, smulse importante mărturisiri în această privință lui Fikner, care consimți să facă declarațiuni complete, numai dacă guvernul francez s'ar fi legat să-i asigure protecțiunea. E. V. Doumbadze, fost agent al Cekei, acum în exil, a confirmat declarațiile lui Fikner, apărute în „Dernieres Nouvelles" publicație a ruşilor „albi", refugiați în capitala Franței.

Kutiepow a fost văzut pentru ultima dată în dimineata de Sâmbătă 26 Ianuarie 1929, pe strada Rousselet. Se spune că, o tânără femeie îmbrăcată într'o toaletă beige, l-ar fi atras în cursă. Spionii „Ogpu"-ului îi oferiseră pentru acest serviciu 30.000 de franci.

Titoff, un paznic de noapte, a observat mişcări misterioase în clădirea cu No. 39, din Rue Spontini. La ferestrele unui apartament, care fusese mult timp nelocuit, s'au observat lumini, în seara dispariției lui Kutiepow.

A văzut la un moment dat, coborând dintr'un automobil, ce se oprise în fața casei, trei bărbați şi o femeie.

D-na Ludmilla Pobedonostseff, acuzată că ar fi fost „femeia în beige" stabili un amănunțit alibi.

Generalul Kutiepow locuise câtva timp la Paris cu soția şi cu fiul său, în vârstă de 5 ani.

Fusese mâna dreaptă a lui Denikin, unul din capii mişcării antisovietice şi unul din cei mai respectați membri ai coloniei ruse. Dela moartea marelui duce Nicolae, devenise un formidabil adversar al „roşilor" şi plănuia o campanie de teroare albă în Rusia, concentrând forțele disparate al țarismului, în vederea unei ofensive supreme în contra bolşevicilor. Preocupat numai de planuri anti-comuniste, trăia într'o continuă teamă de asasinat. Cu două luni înaintea capturării sale, generalul făcu cunoscut poliției franceze că viața îi era amenințată.

Albii au aranjat un ingenios sistem de apărare pentru şeful lor. De obiceiu, un taximetru condus de un fost ofițer, demn de toată încrederea, aştepta la uşa sa. Totuş în ziua de Sâmbătă 26 Ianuarie, Kutiepow îşi exprimă dorința de-a se duce pe jos la întrunirea ținută de „Union des Associations Militaires des Immigrés Russes". In drum spre această reuniune a dispărut.



In cimitirul de câini din Asnières

Imediat după răpire, duşmanii generalului lansară svonul că se sinucisese din cauza falimentului „Băncii Industriale şi Comerciale", unde se spunea că depusese 60.000 franci .Cercetările detectivilor Siguranței Generale dovediră curând falşitatea svonului. Finanțele sale erau prospere.

„L'Humanité" organ comunist ce apare la Paris, declara fără să ofere probe, că generalul ar fi luat drumul Americii de Sud.

Versiunile erau nenumărate şi contradictorii. Unii spuneau că fusese răpit într'un aeroplan dela Le Bourget, fapt desmințit de autoritățile câmpului de aviație. Alții pretindeau că fusese dus într'o limuzină până la un țărm pustiu lângă Trouville, de unde fusese îmbarcat, pe un vapor ce avea ca destinație Rusia. Cineva comunică poliției, că generalul fusese îngropat în pădurea dela Meudon. Agenții porniră în grabă la locul indicat, răscoliră pământul, însă fără nici un rezultat.

Săptămâni la rând firele telegrafului zbârnâiră de mesagii cifrate către diversele stațiuni polițieneşti din Londra, Berlin, Varşovia şi alte capitale. Detectivii stăteau cu ochii ațintiți asupra aeroporturilor şi frontierelor. Dealungul coastei franceze, stațiunile de radio îşi trimiteau mereu mesagii, iar autoritățile navale țineau vasele ruse sub observație.

Un şofer rus afirma că ar fi văzut doi oameni sprijinind un al treilea, pe care-l introduceau la ambasada sovietică, din Rue de Grenelle ,în ziua când dispăruse generalul. Partidul alb era sigur că Kutiepow era ținut prizonier de „Ogpu", şi plănuia să răscolească legațiunea, unde se spune că se torturează, se asasinează şi se îngroapă proscrişii Rusiei roşii. Partizanii lui Kutiepow presupuneau că fusese decapitat, că i se trimisese capul în Rusia, iar corpul fusese incinerat în pivnița ambasadei. Săptămâni dearândul plutoane de jandarmi, stătură de gardă în jurul ambasadei sovietice, gata să prevină atacurile cu care o amenințau Ruşii Albi. Fuseseră postați în urma cererii lui Dovgalewski, ambasadorul roşu, care comunică ministrului Tardieu, că se temea de partizanii lui Kutiepow.

Intretimp Moscova spumega de furie la ideia, că legațiunea sovietică ar fi putut fi călcată şi cerea să se rupă relațiunile cu Franța.

In Octombrie, descoperirea unor documente ascunse la vila din Sartrouville, lângă Paris, unde fusese împuşcat Luigi Carti, dădu la iveală faptul, că mişcarea comunistă italiană, avea strânse relațiuni cu Moscova şi poate cu asasinii lui Kutiepow. S'au început săpături în

pivnițele vilei și în împrejurimi, cu speranța de a se găsi corpul șefului „alb". Cotidianul parisian „Le Martin", care promise la 16 Februarie 500.000 de franci premiu, pentru persoana care ar fi putut da vre-o informație cu privire la soarta generalului, anunța în Noembrie că premiul se mai acorda numai până la 1 Decembrie și dacă până la acea dată nu se primia nici o informație, premiul va fi retras. Societatea rușilor veterani de războî, care fusese prezidată de Kutiepow, oferi 100.000 fr. acelui care ar fi găsit pe general, mort sau viu.

In prima săptămână a lunei Noembrie, publicului radiofonist i se servi o surpriză: se auzi la un moment dat o voce, întrerupând o conferință difuzată dela Moscova, asupra agriculturii.

— „Ascultați, Kutiepow vorbește! Curând își vor primi pedeapsa mizerabilii, cari însângerează sfânta Rusie".

Dictatorul Stalin ordonă poliției să facă totul spre a afla stațiunea de unde pornise această frază revoluționară. Rușii albi susțin că incidentul era o simplă înscenare a lui Stalin, spre a face lumea să creadă, că generalul era încă în viață, amenințând sovietele cu o contrarevoluție. Mesagiul a fost prins de posturile din Anatolia, România, Bulgaria, Polonia, Persia și de către submarinele engleze din Marea Neagră.

Și acum, cea mai surprinzătoare întorsătură în misterul Kutiepow, e afirmația că generalul se află îngropat în cimitirul de câini dela Asnieres.

Acest cimitir e situat pe o mică insulă în districtul Senei. Ciudata necropolă a fost creată în 1900 de D-na Margueritte Durand, o feministă înfocată, care a fondat „La Fronde'". Iubia mult animalele: aci se află îngropați cei 18 câini și pisicile pe care le-a avut.

In timp ce autoritățile polițienești ale Parisului se întreabă dacă trebuie să dea crezare acestor versiuni dispunând deschiderea mormintelor săpate în ultimul an, poliția italiană are acum de furcă cu un asasinat comis în clădirea legațiunei sovietice din Roma. Eugeniu Levine, prim secretar al ambadei ruse, a murit împușcat.

Autoritățile italiene au primit rapoarte în care se declara că gloanțele fuseseră trase de către agenții „Ogpu"-ului. Agenții, spuneau informatorii, fuseseră trimiși din Moscova, spre a judeca și executa pe diplomat, pentru trădare. Levine, se afirmă, s'a sinucis prin constrângere, sau a fost executat de poliția secretă a sovietelor, care l-a condamnat pe motivul că ar fi comunicat unei „puteri occidentale" secrete și documente de ale ambasadei."

Unul din rapoarte arată că Levine a ales moartea, pentru a-și pune la adăpost soția și cei doi copii ai săi, pe cari agenții amenințau să-i omoare, dacă acesta ar fi încercat să scape. Ce anume s'a întâmplat între zidurile legațiunii, e un mister. In primele momente, moartea secretarului a fost atribuită oficial unei paralizii cardiace. Dar când publicul află că secretarul murise împușcat, un alt raport al ambasadei anunță că se sinucisese.

In timp ce autoritățile italiene și franceze se învârtesc neputincioase, în jurul criminalei activități a spionilor ruși, Scotland-Yard-ul se găsește în fața unei afaceri misterioase ivite în sânul legațiunii sovietice din Londra.

Ajungând, după îndelungate negocieri, la stabilirea relațiunilor diplomatice cu guvernul britanic, Sovietele se găsiră la un moment dat într'o situație extrem de delicată. Nu făcea să trimeată în capitala Angliei un mujic grosolan și lipsit de maniere. Și în căutarea unui om de educația, cultura și rafinamentul necesar, Sovietele găsiră puțini pe lista lor de „tovarăși demni de încredere" să îndeplinească aceste condițiuni.

In cele din urmă se ajunse la soluția că persoana cea mai indicată pentru această misiune, era Gregory Socolnikoff, un om de o educație aleasă, diplomat al Sorbonei din Franța, nefiind însă tipul violent și sângeros al agitatorului Roșu.

Mai aveau însă pe listă o femee de un nivel intelectual foarte ridicat, care se bucura de toată încrederea lor; își făcuse ucenicia sub Unschlicht, unul din capii „Ogpu"-ului. I se ordonă să cucerească afecțiunea lui Sokolnikoff și să devină soția lui. In aceste condițiuni, guvernul sovietic se crezu asigurat în privința ambasadorului.

Sokolnikoff își câștigă curând numeroase simpatii în Anglia. Farmecul și frumusețea soției sale contribuiră mult la acest succes. Perechea producea senzație în elita londoneză.

Iată însă că popularitatea lui Sokolnikoff dădu de bănuială șefilor bolșevici, obicinuiți ca reprezentanții lor să fie urâți și disprețuiți de către națiunile civilizate.

Primi vizita șefului departamentului extern al „Ogpu"-ului și la cererea acestuia, se înapoie împreună cu soția sa în Rusia unde avu o întrevedere cu dictatorul Stalin.

Raportul pe care-l făcu cu privire la activitatea sa în Anglia a fost probabil satisfăcător, căci i se permise să-și reia ambasada. Se pare că relațiunile sale amicale cu străinii, stârniseră grave bănueli în patrie, căci curând după întoarcere, fu rechemat la Moscova. Sokolnikoff, apelă direct la Maxim Litvinoff, puternicul comisar al afacerilor străine, prin a cărui intervenție i se permise să rămână la Londra, unde negocia anumite tratate comerciale.

Dictatorul Stalin ordonă lui Sokolnikoff să revină în Rusia. Ambasadorul refuză s'o facă, evident, prevestit că merge spre o moarte sigură sau spre un exil, mai rău decât moartea. Totul pare să indice că d-na Sokolnikoff, ținută la curent cu tot ce se petrecea în Rusia de către colegii săi, agenți ai „Ogpu"-ului, își prevenise soțul asupra pericolelor care-l amenințau. Frumoasa femeie se îndrăgostise de soțul său și încetase a mai fi o unealtă fără suflet și conștiință a „Ogpu"-ului.

Stalin trimise atunci trei emisari cu pumnii tari și lipsiți de scrupule, spre a readuce pe Sokolnikoff la Moscova. Putem spune că aveau ordin să-l ridice cu forța sau să-l omoare.

Dar Sokolnikoff, prevestit de iubitoarea sa soție, era pregătit pentru primirea emisarilor bolșevici. Din clipa în care intrară în localul ambasadei, au dispărut pentru un timp nedeterminat. Se crede că ambasadorul îi ținea prizonieri, până la încheierea satisfăcătoare a negocierilor pe care le ducea cu guvernul bolșevic. In cercurile diplomatice se spunea că vrea să-i țină captivi până la „clarificarea situației sale" în Rusia.

RUDYARD MILTON

OMUL CU MASCA

O aventură a detectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolcevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

In drum, sunt urmăriți de cekiști, din mâinile cărora scapă cu mari sforțări.

Ținta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

Ambii ajung la Peking, de unde pornesc spre Tibet.

* * *

Ne suirăm în avion. Ana, Gex și eu și am constatat cu satisfacție, că nu eram urmăriți de nici un alt aeroplan.

Am traversat astfel China, și seara, am aterisat într'un câmp pustiu, în apropiere de orașul Si-Kiang. Am răsplătit pe aviator, care-și luă sborul singur înapoi și am rămas, Ana, Gex cu mine, — în câmp, lângă bagaje. Intr'un crâng, am lepădat hainele noastre de europeni, și ne-am îmbrăcat cu rochiile acelea largi de pelerini chinezi. Am luat în spinare partea fiecăruia de bagaje și merinde, ne-am încins pe sub rochii cu brâuri în care aveam ascunse revolvere, pumnale, hărți, busole și bani, și am pornit agale spre Si-Kiang.

De acum, eram pelerini cerșetori, în drum spre Lassa...

Sy-Kiang, în pădure.

Sy-Kiang se află în Sud-Vestul Chinei; spre Vest se află frontiera Birmaniei, iar mai la Nord, e granița Tibetană.

Am urcat spre Vest panta munților, urmând apoi cursul unei văi, spre Nord; drumul e paralel cu râul Saluen. Am mers toată noaptea.

— Pare că acesta e drumul cel mai accesibil streinilor, ne spuse Gex. A fost urmat de mai mulți călători streini, cari au reușit să pătrundă în Tibet, printre care și o femee, o pariziană, d-na David-Neel.

— Și eu, care credeam că sunt prima femee albă, care fac încercarea aceasta!... zise Ana Sethland.

— Ești chiar prea albă, Ana! Mai dă cu pudră, zise Gex.

Intr'adevăr, pentru a da feții sale culoarea locală, Ana era nevoită să se pudreze din când în când cu o pudră cafenie, pe care i-o preparase Gex, și-și vopsise părul din blond, în negru ca pana corbului, fiindcă toate tibetanele sunt brune, și o femee blondă ar fi fost recunoscută îndată că e streină.

Urcarea coastelor de munți nu era ușoară, împovărați cum eram, cu bagajele din spinare.

Masivul uriaș pe care-l suiam, se numia Kha-Karpo; potecile erau pustii, iar peisagiul sălbatec. Departe se zăriau vârfuri acoperite de zăpadă.

Mergeam noaptea, ca să evităm întâlnirile cu localnicii, iar ziua dormiam ascunși în junglă.

Am mers astfel mai multe nopți, ocolind satele Uesu și Tzeku, și înaintând spre vârful Dokar. Ținutul era pustiu. Rar, zăriam, la mari depărtări, focuri aprinse de pelerinii ce poposiau. Noaptea era răcoroasă, parfumată de ierburi exotice. Un mister părea că plutește în jurul nostru...

In calea noastră, întâlnirăm satul Londré, prin spatele căruia, suirăm o pantă abruptă.

— De aci înainte, ne spuse Gex, intrăm în zona interzisă. La dreapta noastră se află satul Atunze, care e un centru comercial.

Apa se făcea din ce în ce mai rară și ceasuri întregi eram nevoiți uneori să suferim de sete. Peisagiul devenea tot mai sălbatec și mai stâncos. Inaintam spre ramificațiile de Est ale Himalayei. Uneori somnul ne covârșia și dormiam pe margini de prăpastii.

In aceste meleaguri muntoase, întâlnirăm primii pelerini. Am observat că toți acești tibetani nu sunt deloc sălbateci. Dimpotrivă, sunt sociabili, și chiar prietenoși. Ei intrau îndată în vorbă cu noi, și prima lor întrebare era:

— De unde veniți?

Atunci am putut să constat, perfecțiunea cu care Gex cunoștea limba tibetană. Ana Sethland și cu el, încercau pe drum să mă învețe și pe mine cuvintele mai principale ale acestei limbi, și începusem să pricep câteva fraze uzuale.

Ne sfătuisem să spunem că suntem pelerini **dopkas**, adică „solitari" un fel de pelerini cerșetori.

Purtam vestminte vechi, chinezești, și spuneam că venim din ținuturile cele mai depărtate.

Trecurăm prin trecători înguste; cu cât suiam mai sus, cu atât aerul se răcea și se râria.

Trecurăm în aceste nopți de marș, pe lângă multe focuri, aprinse de pelerinii ce poposiau sub stânci. Alteori, mergeam nopți întregi, fără să întâlnim pe nimeni. Doar, câte odată, din noapte ne priveau ochi verzi, forforescenți de leoparzi...

De obiceiu, grupurile de pelerini pe lângă care treceam, ne ofereau totdeauna din masa lor. La tibetani, aceasta este o datorie de elementară ospitalitate, ca acel ce mănâncă, să împartă hrană cu orice călător îi iese în cale. Toată hrana acestor pelerini **adjorpas**, adică pelerini ce fac drumul pe jos, consta numai dintr'un fel de păsat, făcut dintr'o făină, numită **tsampa.**

Căutam, pe cât puteam, să ocolim aceste grupuri de pelerini indiscreți, ce ne puneau tot felul de întrebări. Când treceau, ne ascundeam în boschete sau mărăciniș. Aceasta fu posibil, cât timp trecurăm prin păduri foarte sumbre și sălbatece. Intrarăm însă dela un timp pe un podiș arid și foarte întins. Această întindere fără nici-un obstacol, era plină de miraje. Odată, ni s'a părut că vedem o armată întreagă de soldați din Ulassa, dar nu erau decât niște bolovani. De asemeni, auziam misterioase melodii imaginare...

CAPITOLUL XXX

Zeii triumfă!...

— De data asta, constată Gex Trevor, Wampoo ne-a pierdut urma.

— Totuș, replică Ana Sethland, mi se pare că suntem urmăriți!

Intr'adevăr, departe, în urma noastră, se vedeau mai multe puncte negre, — vre-o cinci sau șase oameni.

— Sunt probabil pelerini, zise Gex.

— Dar ne fac semn să stâm... Ei fâlfâe hainele în aer... Și ne strigă... spuse Ana.

Deosebirăm doui călăreți ce veniau în galop, spre noi.

Cum n'am putut fugi mai repede decât ei, ne-am hotărît să ne oprim și să înfruntăm primejdia cu sânge rece.

Când cei doui călăreți se apropiară, văzurăm că unul din ei, care mergea înainte, era foarte elegant îmbrăcat, purtând blăni scumpe și călărind un cal superb. Celălalt, era probabil servitorul lui.

— Suntem pierduți! ne șopti Gex. După îmbrăcăminte, e un **pönpo,** adică un funcționar din satul apropiat, poate din Lhakangra; desigur că am fost semnalați, și că acest **pönpo** vine să ne aresteze...

Nu însă mică ne-a fost mirarea, când văzurăm că mândrul funcționar trece pe lângă noi fără să se oprească și fără să ne arunce nici o privire.

Dar servitorul său, când fu în dreptul nostru, încetini mersul calului, și ne strigă ceva în limba chineză.

— Ce spune? întrebai pe Gex, după ce călăreții se depărtară.

— Spune că trebue să fugim, fiindcă în urma noastră vine un **pano...**

— Ce e asta, **pano**? O furtună?...

— Un diavol... îmi răspunse Gex.

— Un diavol.... în carne și oase? întrebă Ana zâmbind.

— **Pano** e un om-medium, un om posedat de zei sau diavoli, prin gura căruia aceștia se exprimă. Se pare că individul din urma noastră, e un posedat de diavoli, după cum crede servitorul acestui **pönpo...** ne lămuri Gex.

Puțin după aceasta, un grup de pelerini trecu pe lângă noi, în grabă, spunându-ne să fugim. Ei ne povestiră cum, unul din grupul lor fusese posedat subit de diavoli; atunci, pelerinii s'au decis să-l părăsească în munți, fugind de el. Dar blestematul de **pano,** s'a luat după ei...

Cu mare greutate Gex Trevor reuși să-i oprească pe loc, spunându-le că el e un **lama nagspa**, adică un lama vrăjitor, care știe să poruncească diavolilor.

— Apără-ne de omul diavolilor! strigară atunci pelerinii. Fă-ne o minune, ca să te credem că ești vrăjitor...

— Foarte bine, zise Gex, vă voi arăta puterea mea contra diavolilor.

(Va urma)

DE VORBA CU CITITORII

Argint viu. — Probabil că frazele d-tale sunt prea **vii**, ca se le pot înțelege. In cazul acesta, sunt vinovat din creştet până în tălpi. Zău aşa fii mai explicită în rândurile pe care mi le adresezi, altfel sunt nevoit să cred că ne jucăm de-a răspunsul inutil... (Candidat la însurătoare nu sunt... Pour y savoir!...)

Sultănica Curioasa. — Sultănico dragă, fii mai atentă când îţi alegi pseudonimul. Nu ştiu dece, dar pronunţarea lui îmi jenează urechea... Ce face? Dacă îmi place Charlie Chaplin?... Da de unde, prefer chiftelele marinate cu sos de roşii... Dar d-ta?...

Mişu Florescu. — Greta Garbo **primeşte** corespondeţa în toate limbile şi **răspunde** — când e cazul — în engleză, germană şi suedeză. Dacă vrei să te 'nţeleagă scrie-i deci într'una din aceste trei limbi pe adresa: Metro-Goldwyn-Mayer studio, Culver City, Cal. U. S. A.

Daisy. — Un concurs pentru cea mai bună dactilografă?... Da, poate că ne vom gândi cândva şi la organizarea unui asemenea concurs.

Tuturor acelora cari îmi cer relaţiuni. — Agenţia de presă „Orient Europe" a renunţat la editarea albumului Cinefililor pe 1931, deoarece înscrierile n'au întrunit numărul cerut de editori.

Greta. — Se poate să mă judece astfel, dudue şi tocmai d-ta?... Sunt complect nedumerit. Ştiu că m'am grăbit să-ţi răspund de fiecare dată când mi-ai scris ceva. Dealtfel ţi-am spus că o asemenea corespondenţă e departe de a mă plictisi... Ei, haide, nu fi răutăcioasă!... Până acum probabil că te-ai şi răsgândit.. Nu?... Şi vezi altădată fi mai calmă, mai prudentă în a te pronunţa asupra unui gest, a cărui explicaţie încă n'o cunoşti...

Bojidar Popof. — Fred Niblo sau Cecil B. de Mille. Amândoi sunt importanţi şi lucrează pentru casa aceasta, a cărei adresă, de îndată ce nu mi-o ceri, probabil c'o cunoşti.

P. B. şi M. C. — Să vă căsătoriţi imediat după terminarea şcolii militare? N'aveţi de lucru? Fiţi serioşi, amicii mei, pe timpurile astea de criză, e mai practică burlăcia, cu tot impozitul asupra celibatului. Ba cunosc câţiva prieteni, cari ar plăti impozitul înzecit, doar-doar o mai da burlăcia odată pe la ei. Deci răbdare cel puţin la vârsta de 30 ani...

Ikmar Rimidalv Yskaur. — Povestea pescarilor dumitale pentruca să fie în elementul ei, — a intrat la năvod, pentru circumstanţă: coşul secretarului. Mai încercaţi cu altele.

Ecaterinenburg. — Nu ştiu dacă Lilian Gish va mai rămânea mult timp pe ecran. Până acum n'am avut ocazia să văd nici un film vorbitor cu ea.

Corinne. — Str. Grigore Alexandrescu 70, Bucureşti.

Florica. — Vrei să devi vedetă de cinema?... Ţii cu tot dinadinsul?... Nu preferi nimic altceva?... Ei bine, fă-te vedetă de cinema!... Eu îţi dau voe...

Prietena unui papagal. — Cum? Papagalul d-tale vorbia altădată mult şi-acum tace?... Curios! Nu cumva te-ai căsătorit?... In orice caz pune-i pe limbă praf de mâncărime şi-şi va reveni la forma de mai înainte.

Mimy. — Adresează-te domnului acela din partea mea şi va face tot ce-i va sta în putinţă pentru d-ta. E într'adevăr un personaj foarte serios şi în care poţi avea toată încrederea... deşi nu e căsătorit, cum ai fi vrut d-ta.

Nicu Anin. — O statistică a furturilor? Te interesează atât de mult? Hm! Curioasă preocupare!... Te sfătuesc totuş să te adresezi siguranţei generale, nu mie...

Directorul din Cudalbi. — Vă rugăm a vă adresa Conservatorului de muzică, sau Casei Şcoalelor din Capitală, care vă vor da toate informaţiile dorite.

Muza Nopţii T. S. — Păi, dacă eşti muza a nopţii, ce-ţi mai trebue cinematograf. N'ai tu cinematograf în fiecare noapte?.. 2. Ramon Novarro filmează pentru Casa Metro-Goldwyn. Al. Jolson pentru United Artists.

Hecate. — Regret din suflet, dudue, că trebue să constat la d-ta o inutilă frământare de nervi... Eu n'am primit nimic...

Nicu. — Marlene Dietrich e măritată într'adevăr, dar cum ar putea avea o fiică de 18 ani când ea însăşi nu are decât 27 ani?... Ai cunoscut vre-un caz atât de bizar, ca la vârsta de nouă ani o fetiţă să devină mamă?... Prea o crezi stranie pe această Marlene Dietrich!... Siegfried Arno are peste 30 ani.

Sangre e rubino. — Da, situaţia copiilor Moţilor este cât se poate de tragică. Iată, Paştele a trecut şi cine poate şti dacă bieţii copilaşi au avut măcar câte un ou roşu sau ghetuţe în picioare. Dar timpul nu-i pierdut. Mai puteţi trimite, — vă rog chiar, — ajutoarele pe adresa redacţiei, de unde vor fi trimise locului în drept. Dealtfel toţi corespondenţii mei ar putea urma exemplul d-tale de mărinimie. Şi te asigur că vei fi binecuvântată, scumpă domnişoară.

Măscuţa Naţional. — Te înşeli, măscuţo, premiile au fost oferite chiar în seara balului. Probabil că ai fost d-ta prea distrată. E singura exxplicaţie.

Sonny Boy. — După câte ştiu, n'a mai existat nici un alt Fred Thompson, afară de cel care a murit. 2. Liane Haid e soţia baronului Haymerle. 4. Câţi copii are Richard Dix?... 2365... Să nu mă întrebi însă unde se află fiecare...

Ciubăr-Vodă. — 1) Nu.. Se cere liceul, recte bacalaureatul. 2) Nabucodonosor în colaborare cu Ţepeş Vodă. De unde vrei să ştiu de care e vorba? Au apărut doar mai multe. 3) Probabil că o ducea minunat la d-ta. Ce să faci? Fluera a pagubă, bea puţină apă de Mureş, — tot eşti aproape de Arad, — sau eventual vino la Bucureşti. Avem aci un deal la Patriarhie!!! 4) Indrăgosteşte-te, nu te jena. Iubirea d-tale are s'o egaleze pe cea veche, cu final similar... 5) De ce nu? Crezi poate că minoritarele au coarne de capră, sau se hrănesc cu beton armat? 6) strada Academiei Bucureşti... Uffffff ! ! ! !

Mignon. — Abia acum îţi pot satisface rugămintea. Cam târziu, o recunosc dar.. mieux vaut tard que jamais!.... Iată-l pe Gary Cooper, simpaticul d-tale Gary, într'o fotografie din copilărie.



Seamănă mult, nu?... Păi, dacă e el, cum să nu semene? Nu ştiu însă dacă şi tată-său s'a simţit satisfăcut de... asemănare...

Guido de B. — Nu există nicăiri un asemenea tratat...

Valage. — Jenny Jugo se citeşte Jeni Iugo.

Ion Săracu. — Adresează-te postului de radio sau revistei „Radio şi Radiofonia".

Savantul Crai de pică. — Constat cu regret că sunt supraîncărcate toate locurile de recreaţie, unde ţi-aş putea recomanda un drum...

Campus. — Adresează la Paramount Studio, Hollywood, Cal. U. S. A. Sau numai atât: Harold Lloyd, Hol. Cal. U. S. A.

O Gorjancă. — Ce e cu brâul lui Iov?... Curioasă întrebare! Ţi-aş răspunde, dar nu vreau să fac reclamă obiectelor medicinale. Te poţi interesa la o farmacie. Dealtfel rubrica mea nu se ocupă cu medicina...

Mircea **Obreja-Iasi.** — Ford locueşte în... Statele Unite. Fred Thompson... la cimitirul din Los Angeles, primul cavou, pe dreapta... Dacă vrei să-l găseşti du-te numai noaptea...

Un învăţător-Ilie. — Adresaţi-vă redactorului dela rubrica jocurilor, d. Rebus.

Enip. P. — N'a avut purtare frumoasă.

Cernăuţianca V. — Dacă Fritz Kortner e sau nu evreu?... Din ce punct de vedere te interesează?...

Deux fillettes serieuses. — Nu vă înţeleg. Eu nu protejez pe nimeni. Probabil că n'am primit scrisoarea dv. Aceasta este singura explicaţie. 1. Filmul acela mi-a scăpat şi regret că nu vă pot indica cine a jucat în el. 2. Marlene Dietrich s'a născut în Germania (Berlin).

Wanda-Botoşani. — Ivan Petrovich turnează tot în Europa. Şi-a încercat el norocul pe la Hollywood, dar se pare că n'a reuşit să facă nimic. S'a întors abătut de unde a plecat. Vorba aia: „Decât codaş în oraş mai bine fruntaş în satul tău...". 2. Ultimul film cu Lupe Velez n'a fost încă prezentat la noi. Il vei vedea însă, în curând. 3. La Jana se pare că a renunţat la cinematograf. Şi, pe drept cuvant... Nu găseşti?...

Licurici. — Dac'ai şti câtă plăcere îmi procură corespondenţa d-tale! Eşti aceeaş corespondentă fină, drăguţă — figurat — cum te-am cunoscut acum — mă'nşel? — doi ani... 2. A vorbit Charlie Chaplin în faţa publicului. Ei şi? Care e nedumerirea? Nu cumva îţi închipui, dudue dragă, că Charlie Chaplin e mut?... Mut vrea să rămână el dar numai pentru film... 3. Filmul „Televiziune" va fi prezentat în curând. 4. Gary Cooper turnează continuu, dar mult cât poate da şi el. L-ai văzut în Marocco?... Era admirabil!...

D-na Beatrice de S. V. — Scumpă doamnă, răspund pe măsura spaţiului disponibil şi în raport cu primirea corespondenţei. Nu nimeni nu fac excepţie, te rog să mă crezi... 2. Pe care ar prefera dintre Greta Garbo şi Marlene Dietrich?... Eu... le prefer pe amândouă... pe rând...

Ph. Fogg.-Tighina. — Billie Dove s'a născut în anul 1904, la New-York. E brună. Frumoasă. Apetisantă... Căsătorită? A fost cu Irving Willat, de care a divorţat în ultimul timp. Se spune că se va recăsători cu un mare bogătaş yankeu, Hughes. Trimite-i o fotografie, roag-o frumos şi cred că-ţi va acorda acel autograf.

Nedelcu-Focşani. — Nu cunosc case dispuse să angajeze **băeţi** pentru cinematograf.

Ruy Blas. — Leatrice Joy s'a născut la Lutheston în anul 1898. Cunoaşte engleza, germana şi franceza. Scrie-i prin „The Standard"... (vezi mai sus).

J. de S.

¿CREDEȚI?

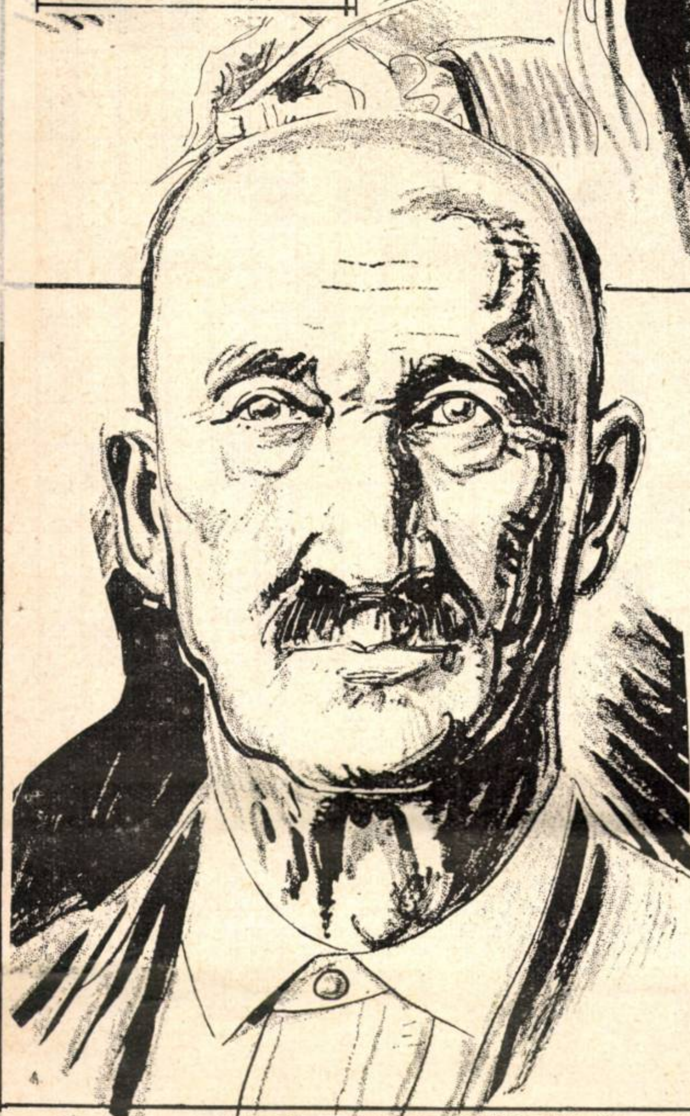
MICKLEYFIELD.
DIN SORRAY. ENG. E-
RA UN PROHIBITIONIST
ATÂT DE INFOCAT IN-
CÂT A LASAT IN TES-
TAMENT CLAUZA CA
MOSTENITORII SAI
SA PRIMEASCA AVE-
REA, NUMAI DUPA CE
VOR FI BAUT TOT O-
CEANUL.

SHAKESPEARE
CEL MAI MARE AU-
TOR TEATRAL
N'A VAZUT IN
VIATA LUI O
ARTISTA.





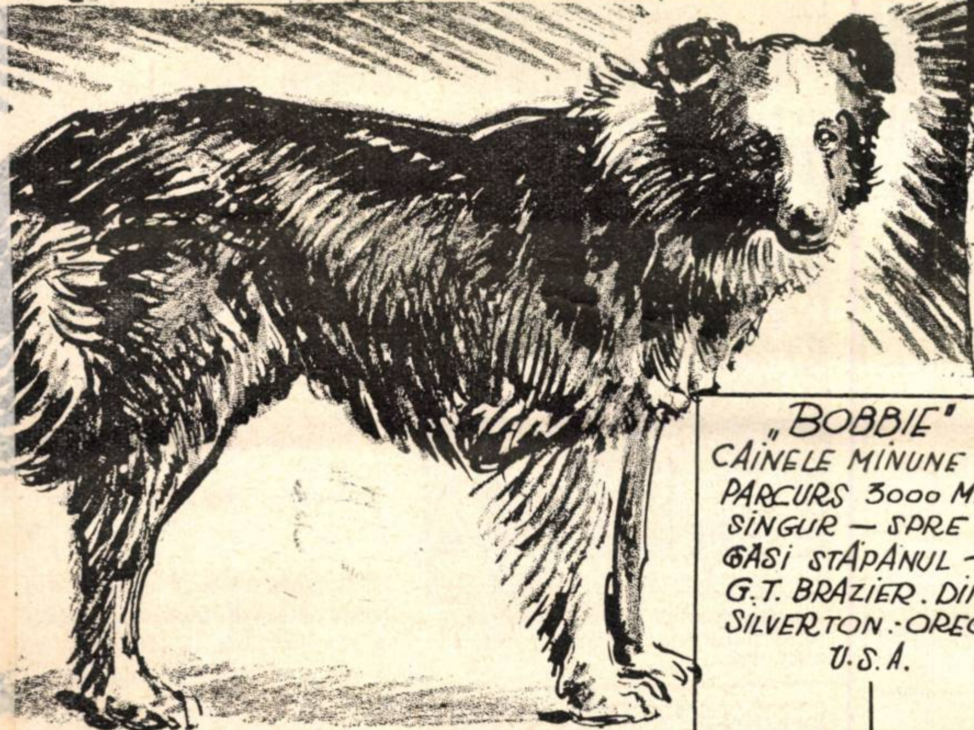
ARBORELE SIAMEZ
UN STEJAR ALB DIN FERMA
HEARST (SAN SIMION. CAL
U.S.A).



G. I. HAESS DIN LOS ANGELES. CAL.
U.S.A. PALMERS DRIVE. 3070. A PUR-
TAT ACELAS GULER ȘI ACEIAȘI BU-
TONI TIMP DE
52 ANI

UN BARBAT
DIN MEMPHIS POA-
TE DUCE IN SPINARE
UN TAUR GREU DE
240 KGR.





„BOBBIE"
CAINELE MINUNE A
PARCURS 3000 MILE
SINGUR — SPRE A-ȘI
GĂSI STĂPÂNUL —
G. T. BRAZIER. DIN
SILVERTON - OREGON
U.S.A.

Concursul de frumuseţe al „Realităţi ilustrate“

Premii de 20.000 lei pentru electori

„PARADA FRUMUSEŢII” filmul concursului nostru *pentru alegerea „Miss României 1931”, a primit ultimul tur de manivelă şi a fost trimis la Paris, în studio-urile* „Gaumont”, *unde va fi sonorizat.*

Peste două săptămâni va începe proectarea lui la un mare cinematograf din Capitală. Apoi filmul va fi trimis în copii în provincie, unde a fost angajat încă dinainte de turnare.

Subiectul filmului este brodat pe o temă umoristică şi „vedetele” lui, sunt chiar candidatele la titlul de „Miss România 1931”, precum şi un mănunchi de artişti cunoscuţi ,între cari notăm pe d-na Sofia Ionescu, d. Groner, etc. Lucrarea se datoreşte d-lor Sahighian şi Şerbănescu, manivela fiind turnată de d .Posmantir.

In numărul viitor vom publica modul în care „Miss România” va fi aleasă de publicul spectator — pentru care s'a fixat un premiu de 20.000 lei, — precum şi toate celelalte amănunte, în legătură cu „Parada Frumuseţii”.

CONCURSURILE ŞCOLARE ALE „REALITAŢII ILUSTRATE“

DORIND să stabilim o legătură strânsă între revista noastră şi tineretul şcolar, care întotdeauna a simpatizat cu această publicaţie, am hotărît instituirea unor concursuri dotate de premii importante, concursuri ale căror condiţiuni au fost publicate în numerele noastre trecute.

Premiile sunt următoarele:

Premiul I: Câte 10.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul II: Câte 3.000 lei pentru fiecare categorie.
Premiul III: Câte 1.500 lei pentru fiecare categorie.

In afară de premii în bani, mai oferim şi 25 premii de consolare, a 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul Editurei „Adeverul“.

★

Publicăm în numărul de faţă a patra serie de întrebări după care se vor distribui premiile, concursul continuând lunar.

CATEGORIA I: *1) Ce este curcubeul?*
2) De unde vine numele Turnu Severin?
3) Ce deosebire este între un lac şi o mare?

CATEGORIA II: *1) Câte state se găsesc în Europa?*
2) Cum cântă greerele?
3) Câte planete există?

CATEGORIA III: *1) Dece clasicei statui greceşti i se spune Venus de Millo?*
2) In ce an s'a născut Christos?
3) Cum se explică faptul că deşi avem doi ochi, avem o singură imagine?

★

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre : str. C. Mille 7, după terminarea seriei, în No. 220. Pe plic sau pe carte poştală, se va menţiona : „Concursurile şcolare“.

Fiecare serie de răspunsuri trebue să fie însoţită de buletinul respectiv.

Cupon pentru jocuri
No. 219

Numele şi pronumele ....
....
Adresa ....

La un bal costumat

— Cum îţi place costumul?
— Poţi să pozezi cu el pentru Expoziţia Nudului.
— !!!
— Pentrucă eşti mai mult desbrăcată, decât îmbrăcată.

Concursurile şcolare

Numele ....
Vârsta .... Şcoala .... cl. ....
Adresa ....
Răspunsuri la intrebări: (categoria ....)
....
....

JOCURILE REALITĂŢII

Cuvinte încrucişate

(10 puncte) de **V. Matişef**

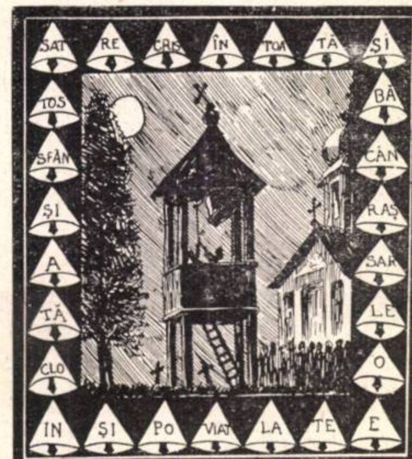


Orizontal: 1. Mireasmă. 10. Porţiune de pământ. 11 Medical. 12. Spaţiu. 13. Formă. 15 Joc distractiv. 18. Interjecţie. 19. A păzi. 21. Fiinţă. 22 Ciorchini. 23. Raritate. 24. Notă muzicală. 25. Iniţiale în scris. 26. Lucram. 28. Rege în Beotia din antica Grecie. 30. Acţiune. 32. Doriră. 33. Măsură. 35. Titlu arab. 37. Căldura... metalele (e=i). 41. Compoziţie muzicală. 42. Inşi. 43. Operă literară. 44. Ţesătură. 46. Munte de var în Europa. 48. Fiul lui Dedal. 49. Substanţă, la plante. 53. Legat. 55. Poftim. 56. Pasiune (It.). 57. Eroare (n=t). 59. Fluviu. 60. Fulgul aerului. 61. Lăsare la... 62. Metal. 63. Urcare. 64. Floare. 66. Podoabe. 70. Bolduri (inv.). 72. Vietate din ordinul ofideniilor. 73. Operă. 74. Plante.

Vertical: 1. Anagrama unui... de bumbac. 2. Oraş în România. 3. Nu aci (mold.). 4. Rampa amestecată. 5. Marginele arfei. 6. Ştiinţa evenimentelor trecutului. 7. O apuci. 8. Aviaţie. 9. Adăpostul păsărilor neinsufleţite... 16. Domnitor român. 17. Piesă de teatru. 20. Unealtă. 24. Fiziolog francez născut la 1844. 26. Zeul amorului la Greci. 27. Soiul. 29. Dispărură (fig.). 31. Divinitate la Indieni (mit.). 33. Gluga... 34. Fondatorul păcatului. 35. Patria lui Cicerone. 36. Măsură chineză. 38. Gintă. 39. Scândură pt. desemn liniar (grec.). 40. Apă curgătoare. 41. Pentru extragerea parfumului. 45. Odraslă. 47. Prăjitură. 50. Fruct. 51. Pronume. 52. Plută. 54. Gratuit. 58. Floare. 59. Trei litere din „Putere”. 60. Incepătoare elevă. 61. Păzitor. 62. Suită. 65. Trei bucăţi de frunză. 67 Pronume. 68. Notă pe dos. 69. Zeul soarelui la Egipteni. 71. Diviziune de timp.

Glasul clopotelor

(10 puncte) de **Bică Pisosky**



Găsiţi drumul cel mai sigur, pentru formularea unei strofe, referitor la Sf. Paşti.

Nouile noastre premii

Deslegările problemelor din numerele 210, 220, 221, 222 se primesc ână la 10 Mai 1931.

Fiecare problemă acordă un număr oarecare de puncte după care se va face împărţirea pe categorii şi distribuirea premiilor în modul următor:

Categoria I-a: 2000 lei în numerar;
Categoria II-a: Un aparat fotografic;
Categoria III-a: Trei aparate de radio cu galenă;
Categoria IV-a: 7 volume din operele literare renumite. Premiile se vor distribui la 20 Mai când se vor acorda şi distincţiuni colaboratorilor merituoşi.

N.B Fiecare categorie are şanse egale în categoriile inferioare.

FOAMEA

— O poveste din Groenlanda —



...într'o colibă înghețată și degeram. Mă gândiam la cozonacii care se preparau pe vremea aceea la Cap York și foamea îmi creștea din ce în ce. Ututiak și Manik ședeau liniștiți în colțurile lor.

Intâmplarea s'a petrecut sus, în țara lui Baffin. Zăceam într'o co-
ıă de zăpadă și înghețam. Când n'ai nimic de mâncare și nici grăsi-
ea pentru a face focul, mai ales atunci când viscolul urlă în jurul tău,
ıpiedecându-te să eşi la vânătoare, îți pierzi buna dispoziție. Te su-
ști pe o parte și pe alta, visând numai delicatese. Cele mai minunate
mpoziții gastronomice îți vin în minte tocmai în momentele acelea.
ı altceva nici nu te poți gândi.

Şi astfel am început să-i povestesc tovarășului meu de colibă, des-
'e cozonacul care se prepară la capul York, pe care-l mănânci fără
fie nevoe să mai mesteci .

Eram împreună cu bătrânul Ututiak și femeea sa, Manik. Pleca-
m împreună la vânătoare și lucrurile mergeau foarte prost. Situația
ıastră nu era totuș așa de periculoasă, deoarece mai aveam câțiva
ini de mâncat. Dar timpul prost ne strica absolut toată dispoziția.

— „Povestește ceva, Ututiak, — l-am rugat eu — și anume, aș prefera
va asupra celor mai grozave pericole de foame prin care ai trecut.
ıate că astfel voi putea să mai mă gândesc la altceva, decât la cozo-
ıcii cari se prepară la cap York."

— „A, vorbești de foame? — zise bătrânul. — „Tu ești un om alb
nu vei trece niciodată prin adevărata foame. Căci decând ați venit
ai la Nord, mai spre noi, n'o mai ducem nici noi eschimoșii, atât de
u, ca înainte. Aș putea să-ți povestesc ceva, căci încă din fragedea co-
lărie, m'am obicinuit cu foamea. Şi uite-te la bătrânica mea ce liniș-
ă stă colo. Crezi că s'a plâns vreodată în aceste două zile pe care le-am
trecut fără a lua o îmbucătură de mâncare în gură? Nu. Această ța-
trebue s'o cunoști. Este țara desnădejdei și a foametei, cu toate că
treaga omenire ar găsi aci hrana îndestul. Vezi, acum îmi vine în
inte timpul cel mai grozav prin care am trecut. E atâta vreme de a-
nci, încât mă gândesc numai foarte rar la el. Acum însă îți voi povesti
spre cea mai grozavă foame prin care am trecut."

Bătrânul făcu o pauză și reîncepu:

— „Dar da! E multă vreme de atunci, pe vremea când albii nu
pulau încă aceste părți. E adevărat că veniau din când în când vâ-
tori de balene, cu care tratam afacerile noastre. Dar cum își termi-
u vânătoarea, plecau totdeauna în grabă, spre locuri mai calde. Po-
stea pe care vreau să ți-o povestesc s'a petrecut în iarna acea gro-
vă care a durat doi ani. In tot timpul sezonului de vară, ghiața n'a
ăpat în nici un loc și zăpada a rămas la aceeaș grosime, acoperind
și toate.

Acest fenomen l-am întâlnit de două ori în viață, cu toate că sunt
om bătrân. Tot timpul verei flămânzisem și acum venia sezonul în-
ıecat, cel mai insuportabil pentru noi, oamenii Nordului. Trăiam pe
emea aceea la Ussugarssuk, pe coasta de vest a peninsulei Melville
majoritatea bărbaților voiau să-și caute norocul mai spre nord. Dar
ăl meu și tovarășul lui de vânătoare rămaseră pe loc, pentru a vâna
morse, în apa care s'ar fi eliberat de ghețuri sau în găurile de aer.

Dar în loc de aceasta a început să ne bântue foametea și mizeria.

Mama mea murise și tata se recăsătorise cu sora soției celuilalt vânător. Ambele femei aveau câte un copil și bătrâna lor mamă locuia la ele, cu schimbul, când într'una când în cealaltă colibă. Eu tocmai devenisem vânător și posedam și o pușcă, care se încărca prin față, prin țeavă. Puști din acelea nu se mai întrebuințează astăzi. Pe vremea aceea, arma obicinuită era arcul cu săgeți, mai ales la vânătoarea de reni. Bărbatul din cealaltă colibă muri însă și femeea sa se mută la noi, împreună cu mama și copilul ei. Tatăl meu și cu mine eram obligați să îngrijim de întreținerea tuturor, afară de aceștia mai erau în casă și sora mea adoptivă, Manik, pe care o vezi aci, pe care mama o cumpărase pe vremuri, spre a o educa, pentru rolul ei de soție a mea în viitor. Ea era ceva mai tânără ca mine, cu toate acestea destul de puternică și începuse să coase binișor.

Câinii deveniseră foarte răi, deoarece nu căpătau nimic de mâncare. Intr'o zi tatăl meu se hotărî să plece spre marginea gheții ,în căutare de urși albi și spuse că-și va lua toți câinii cu el și că va rămâne acolo câteva zile. Totuș, lăsă câțiva câini acasă. Căci dacă în timpul nopții s'ar fi apropiat vreun urs de colibă ,câinii ne-ar fi trezit din somn și aș fi putut să-l răpun ,căpătând astfel ceva de mâncare.

Dar tata nu mai venia de loc. Cei doi copilași mici muriseră și vedeam adesea pe cele două femei eșind cu cuțitele lor strâmbe afară, unde erau mormintele lor. Ceeace făceau acolo nu vreau să povestesc. Astfel că am mâncat câteva piei și aproape toate curelele pe care le aveam. Altceva nu exista de mâncare.

Dar într'o noapte, — eu ședeam lungit și mă prefăceam că dorm, — am auzit pe cele trei femei șoptindu-și foarte ciudat. Ele priviau pe sora mea adoptivă, care dormia într'un colț, iar una din ele spunea că Manik ar fi destul de puternică și grasă. Am înțeles că voiau s'o ucidă în noaptea viitoare cu un topor, pentru a o mânca.

Nu m'am mișcat de loc, — cele trei femei credeau că dorm dus — dar mă gândeam ce-am putea face în această situație și m'am decis s'o salvez cu orice preț, să dispar cu ea. Preferam moartea în pustiul de zăpadă, departe de orice ființă omenească, decât să fim uciși și devorați de aceste femei.

Ce curioase sunt femeile! Sunt atât de sociabile și de bune întotdeauna! Dar când le încolțește mizeria și foamea ,sunt mult mai rele decât bărbații. A doua zi am povestit Manik-ei totul, i-am spus că viața ei este în pericol și că trebue să fugim. Dar ea nu putea pleca imediat deoarece îmbrăcămintea ei nu era în perfectă ordine. Noi mâncasem tălpile ghetelor ei și trebuia să-i procur întâi o pereche de tălpi noi. In aceeaș seară, am lăsat afară cuțitele și securea, precum și alte obiecte cu care se poate comite o crimă și când ne-am culcat, le-am spus că le-am uitat afară, că am avut nevoie de toate și că n'am nici un

chef să mă scol acum, să le bag în colibă. Bătrâna striga să-i aduc lucrurile înăuntru, dar eu mă făceam că nici n'aş fi înţeles ceeace spune şi i-am răspuns:

— „La ce vă trebuesc uneltele de vânătoare, noaptea?"

In ziua următoare le-am anunţat că vreau să plec spre fjord, pentru a încerca să vânez ceva, în vre-o gaură de aer din ghiaţă. Le-am spus că vreau sămi iau sora adoptivă cu mine, dar ele nici n'au voit să audă de asta. Le-am convins apoi să-i dea voe să meargă spunându-le că-mi va fi de mare folos, căci ar goni spre mine morsele din partea cealaltă a copcii de ghiaţă. Şti doar că morsele când aud pe cineva mergând pe ghiaţă, fug în partea cealaltă a deschizăturii de aer. Dar Manik-ei i-am spus să-şi ia cu sine câteva ace de cusut şi cuţitul încovoiat. Eu mi-am luat armele şi o bardă şi am scos din cămară toate gloanţele. Din fericire, femeile n'au observat nimic. In afară de acestea am mai luat un sac pentru dormit şi o piele de ren. La despărţire, cele trei megere ale noastre, mi-au cerut ca, dacă nu voi putea prinde nimica azi, Manik să se înapoiese seara acasă. Le-am promis, dar ştiam că voiau s'o tae, dacă s'ar fi întors acasă fără protecţia mea.

Am luat cu noi câinele cel mai mare. Acesta urma să ne găsească copcile în ghiaţă. Lucrurile le-am împachetat pe o săniuţă mică de lemn. Neobservat de cele trei femei, am ascuns în bagaj şi o oală pentru fiert şi apoi am plecat.

Era greu de înaintat. Când eşti flămând oboseşti repede. Şi drumul până la fjord mi se pă-



...Auzirăm câinele lătrând.

rea nesfârşit. Abia acolo n'am mai fi fost văzuţi din colibă. Dar în momentul în care am eşit din raza de vedere am luat-o la stânga, spre interiorul ţării. Mai întâlnisem în această regiune oameni, la vânătorile de reni, la care luasem parte şi dacă o luam în direcţia aceasta, trebuia să întâlnim alţi vânători. Dar noi n'aveam decât un gând: să fugim cât mai repede.

Mergeam însă foarte încet, şi seara am trebuit să construesc o colibă de zăpadă, mică, mică de tot, deoarece n'am avut puteri să construesc una mai mare. Ne-am târît înăuntru şi ne-am întins, ca să dormim. De mâncare n'aveam nimic.

Iar a doua zi, când a trebuit să plecăm mai departe, aproape nu puteam merge. Dar deodată ne răsări norocul în cale: am zărit o vulpe, care a trecut foarte aproape noi.

Am împuşcat-o şi am mâncat-o pe loc. Câinele căpătă oasele, intestinele şi pielea, cu excepţia cozii, pe care a oprit Manik, pentru a-şi feri nasul de îngheţ. E minunat să simţi cum îţi pătrunde carnea caldă în stomac. durează prea mult. Afară de asta, vulpea era mică şi Simţiam într'adevăr cum căpătăm noui forţe şi apoi pleşabă.

A doua zi am flămânzit din nou. Dar spre seară am împuşcat câteva păsări, împărţindu-le între noi, şi mâncând înaintam. Eram atât de înfricoşaţi încât abia ne mai gândeam la oboseală. Dar foamea noastră devenia din ce în ce mai mare.

La un moment dat ajunsesem să umblăm ca oamenii albi pe vapoare, după ce au băut prea mult rom. Ne clătinam atât de tare, încât trebuia să ne sprijinim unul pe altul. Atunci am propus să mâncăm câinele, dar Manik se opuse spunând:

— „O, nu, te rog, lasă-l să mai trăiască puţin, atâta cât este posibil, căci atunci când tu pleci după vânat, mi-e groază să rămân singură în urmă. Mă gândesc atunci totdeauna la ochii femeilor de acasă, care voiau să mă omoare în colibă.

Şi cum mergeam mereu înainte, am văzut câinele ridicând capul şi ciulind urechile. El simţise probabil ceva ,lucru care-l puteam vedea după înfrigurarea care începuse să-l stăpânească. L-am prins de urechi, i-am trecut o frânghie în jurul gâtului şi l-am lăsat să mă conducă în direcţia unde simiţa că ar fi ceva de vânat. Peste puţin pierdu urma, dar o regăsi imediat şi în cursul câtorva minute, am ajuns într'un loc, unde un urs îşi avea bârlogul de iarnă, dormind adânc.

Ah! Ce fericit eram! Acum aveam de mâncare şi puteam trăi mai departe. M'am înapoiat foarte liniştit la Manik şi am luat toate obiectele noastre pe sanie, spre locul unde dormia ursul, ridicând apoi în jurul lui un brâu de zăpadă. Animalul dormia într'o văgăună pe care şi-o săpase în zăpadă. Cum ne simţi, începu să mormăie, pentrucă-i turburasem somnul.

Intâi l-am înţepat cu lancia. Atunci deveni furios şi ieşi pe jumătate din viziunea de zăpadă. Dar un urs care a dormit o iarnă întreagă, e orbit de soare şi nu poate vedea nimic. Mi-am luat puşca, m'am apropiat de el, i-am fixat ţeava în cap şi am tras. Cu un singur glonte l-am ucis.

Eram acum atât de bucuroşi, încât nu mai puteam spune nici o vorbă. Ne-am aşezat totuş jos, lângă el, ca şi când am fi avut în fiecare zi câte un urs de mâncat. Simţiam că-mi revin puteri atât de mari, încât hotărîsem să clădesc o colibă nouă de zăpadă, căci mă gândiam să rămânem mai multă vreme aci.

Ne-am ajutat unul pe altul la jupuitul ursului. Animalul era încă gras, căci era o ursoaică şi am mâncat grăsimea de pe intestine, chiar în timpul jupuirii. Maţele le-am aruncat câinelui şi i-am aruncat şi carne şi tot ce vroia şi putea să mănânce. Manik se mânji cu sânge pe obraz, spre a arăta astfel ursoaicei mulţumirea ei.

După ce am jupuit animalul, am plecat fără să spun nimic şi nu m'am înapoiat până ce nu am desgropat o piatră, care avea o adâncitură în mijloc, în care puteam aprinde o lumină.

A început apoi o epocă minunată pentru noi. Puteam face focul, căci aveam grăsime, iar scăpărătoarea avusesem grijă s'o iau cu mine. Topiam zăpadă şi ghiaţă, ca să avem apă de băut. 'ână a-



Animalul simţise probabil o urmă, căci işi ciulise urechile şi mirosia...

tunci, zile întregi mâncasem numai zăpadă şi ghiaţă şi buzele ne erau atât de crăpate, încât ne dureau. Iar acum mâncam carne şi toate erau bune.

A doua zi am clădit alături de prima colibă, una mai mare, astfel că locuinţa noastră de până atunci urma să ne servească în viitor drept cămară. Am mai găsit câteva pietre adâncite, din care am făcut lămpi, la căldura cărora ne-am uscat hainele. Manik devenise o bună gospodină şi începu să-mi coase blănurile, căci acum aveam fire de cusut, tăiate din intestinele ursoaicei.

In timpul cât stăteam acolo, s'a pornit un uragan de zăpadă. Vorbiam cu Manik şi eram siguri că dacă n'am fi găsit ursoaica şi dacă n'am fi avut puteri să construim coliba, am fi murit amândoi în bătaia de ghiaţă a viscolului. Dar acum şedeam la căldură, mâncam mereu ,adăpostiţi şi noi şi câinele, care nu mai era de recunoscut. Se 'ngrăşase



St.: *Manik işi unse faţa cu sânge, voind să dovedească prin aceasta, recunoştinţa pe care o avea pentru ursoaică*

și toată ziua lenevia. Oh, la noi era mai bine decât oricând.

Când am avut exact atâtea carne, câtă puteam duce cu noi, am tăiat din pielea animalului curele pentru noi și pentru câine și ne-am făcut și opinci din acelaș material. Apoi am plecat mai departe, în drumul nostru, fugind de femeile blestemate, pe care nu vroiam să le mai revedem, din mai multe motive.

E adevărat că promisesem a ne înapoia acasă cu carne, dar aveam tocmai atâta, câtă ar fi trebuit să mâncăm noi, în drumul spre casă, așa că restul n'ar mai fi ajuns nici pentru două zile. Apoi venia iar foamea. Pe de altă parte, dacă tata nu se înapoiase cu vânat, cele trei femei trebuiau să fie moarte de foame de mult.

Pe drum ne gândiam cu teamă, dacă necunoscuții pe cari îi vom întâlni, nu ne vor face vre-un rău. Dar în nici un caz aceștia nu puteau fi mai periculoși decât cele trei femei lăsate în urmă. Imbrăcămintea noastră devenise tare ca scoarța de copac. Erau înghețate tun, căci stătusem prea mult locului și mâncasem cât n'ar fi trebuit. Dar căpătasem forțe noui, așa că înaintam destul de repede. Seara ne opriam, încălziam apă topită din ghiață și zăpadă și ne fierbeam carne de mâncare .Aceasta ne-a ajutat foarte mult.

După câtva timp am început să dăm peste urme de reni, cari mergeau spre Nord. Ajunsesem prin urmare la timp pe drumul bun, unde aveam să întâlnim fără întrerupere turme de reni. Ca să fim asigurați, mi-am pus în ordine arcul făcut din corn de ren, întinzându-l cu o coardă din maț de urs. Dar când am dat însfârșit de ei, arcul meu nu era gata.

Aceasta s'a întâmplat într'o dimineață. Dormitam încă în coliba noastră de zăpadă. Deodată am auzit câinele lătrând .Ascultând cu atenție, am auzit un sgomot afară. La început am crezut c'ar fi un pârâu. Dar aceasta nu se putea întâmpla în anotimpul acela. Apoi sgomotul s'a transformat într'un uruit de furtună. In fine, începusem să mă gândesc la oameni, cari s'a fi apropiat de adăpostul nostru. Dar când am ieșit din colibă, cât puteam cuprinde cu ochii, nu vedeam decât reni, o turmă uriașă, fără de sfârșit, care mergea spre Nord. Erau reni mari, cu copite puternice, al căror tropăit mă trezise.

Doamne, câte animale erau!! Treceau mereu la deal, de parcă n'ar mai fi vrut să sfârșească.

Era bine că turma nu trecuse în imediata apropiere a colibei noastre, căci altfel aceasta ar fi fost sfărâmtă de reni și noi înșine am fi fost striviți sub copitele lor. Acum știam că suntem pe drumul cel bun. Și după câte auzisem, pe drumul acesta, n'aveam să mai suferim de lipsuri.

Ne-am luat după ei și am ucis câțiva. Am mâncat limbă de ren și oase cu măduvă. Dumneata, care trăești aci de mulți ani, ști cât sunt de delicioase. Și ținându-ne după ei, ne-am refăcut toate: îmbrăcăminte, curele, saci pentru dormit, opinci și toate celelalte. Începusem însă să ne temem că în curând nu vom mai avea ace de cusut. Căci mica provizie pe care o avusesem, se termina văzând cu ochii .Ascuțind mereu acele de pietre, se scurtau mereu și ajunsesem că aproape nu se mai putea coase cu ele.

Spre norocul nostru, am dat în curând de oameni, cari ne-au primit foarte bine și cu cari am trăit mulți ani împreună, vânând și pescuind.

Și astfel am scăpat cu bine din „foamea cea mare", salvându-mi și pe mica mea Manik..."

Ututiak își șterse o lacrimă, privind pe bătrânica smolită, care ședea liniștită în colțul ei.

— „Nu te teme", spuse el, „mâine vom împușca un ren și de bine de rău, carnea lui va ține locul mâncărilor gustoase și mai ales cozonacilor din Cap York."

— „Dar ce s'a mai întâmplat cu cele trei femei?" am întrebat eu.

— „Nu-mi prea place să vorbesc de asta," îmi răspunse el. „Mai târziu am auzit dela oameni cari trecuseră pe acolo, că tata nu se mai întorsese și le-au găsit moarte. Desigur că femeile nu-și putuseră procura singure nimic de mâncare. O moarte îngrozitoare, mai ales după cum au fost găsite...

Craniile celor două femei tinere erau sfărâmate și toată carnea jupuită de pe oase, astfel că rămăseseră din ele numai scheletele. Numai cadavrul bătrânei era întreg, dar numai pielea pe oase, o piele neagră ca pământul. Ințelegi prin urmare, că mama și-a ucis fetele și le-a mâncat... Da, da, așa e viața..."

Și după o pauză continuă:

— „Ți-am mai spus doar, femeile sunt mai crude, mai periculoase ca bărbații. Vezi, am auzit vorbindu-se de bărbați, cari au murit de foame împreună, dar cadavrele le-au fost găsite întregi... Pe când femeile... dar ce să mai vorbim"...

Afară viscolea din ce în ce mai tare și vântul părea că vrea să ne ia coliba de zăpadă. Dar după grozăviile ascultate, cozonacul gras de la Cap York, lua în mintea mea proporții apocaliptice: pastă de creer, amestecată cu sânge de urs, cu carne de om și cu blană de vulpe, trasă de reni pe o sanie făcută din ciolane omenești, peste pustiul alb, unde domnește foamea...

In românește de LIVIU MIRON

Din largul lumii

In veacul al șaptesprezecelea, în Franța, exercițiul medicinei operatoare căzuse așa de jos, încât și bărbierii puteau fi chirurgi. La moartea bărbierului, nevasta lui putea să-i ia locul, dacă era asistată de-un băiat care să-i fi trecut examenul de bărbier-chirurg. La noi și astăzi, mulți bărbieri își pun pe firmă titlul „subchirurg".





„REALITATEA ILUSTRATA". — *Director* Nic. Constantin.
Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.
Prețul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA
ilustrată



FLORI DE MERIŞOR. — Mitzi Green, o steluţă răsărită de curând pe firmamentul ecranului.

Atelierele „Adeverul", S. A. Foto „Paramount"

ANUL I. — Nr. 2 16 APRILIE 1931

SUPLIMENT GRATUIT LA „REALITATEA ILUSTRATA"

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAŢIONALE



Foto Berman

Străneps[illegible] lui Abdel-Kri[illegible] [illegible]pitală (vez[illegible] pag. 6-8)

FISE

Zădărnicie...

Peggy Davis era, acum câțiva ani, cea mai frumoasă Girl din celebra trupă a lui Ziegfeld din New York.

Să fii cea mai frumoasă dintre cele mai frumoase dansatoare din America e tot atât de bine, — dacă nu chiar mai bine. — ca un post de guvernator la Banca Națională.

Frumusețea este o calitate patentată de soartă: o carieră sigură.

Mica Peggy Davis deveni, în curând Mrs. Townsen, soția unui multimilionar australian.

Captușită cu dolari, Mrs. Townsen se înfățișă ca „cea mai frumoasă femeie din lume".

La Riviera franceză unde se adună, în efectele luminii prielnice, toate frumusețile continentelor, Mrs. Townsen dobândise titlul de „minunata Americană".

Ce vreți mai mult?

A, uitasem să adaug: minunata americană nu avea decât 24 ani.

Și cu toate acestea — nu era fericită.

De pe coasta înaltă de 150 de metri a dat drumul automobilului de lux și s'a prăbușit în prăpastie — unde-i marea cea mai albastră... ca să ne servim de-o imagine din poveștile fermecătoare ale lui Pușkin.

Automobilul de lux s'a făcut praf și femeie de lux, deasemenea...



Vizita lui Chaplin

Un magazin de bijuterii dintr'o stradă principală din Berlin. Ușa se deschide și apare un surâs, ca pe fotografia unui mare artist de cinematograf. Surâsul aparține unui domn scund; tânăr încă, dar cu părul cărunt, cu o figură simpatică, dar obosită. E bine îmbrăcat — tăietură străină.

Străinul vrea să cumpere un ac de cravată. Alege mult, nu se poate hotărî, ar vrea pietre și perle mai curate și mai mari.

Ușa se deschide din nou și un curent de parfum scump umple magazinul. Parfumul l'au adus două doamne tinere și elegante cari vor să cumpere niște bijuterii. Se pare însă că nu le interesează obiectele, ci străinul. Se uită la el, il sorb din ochi, șoptesc entuziasmate, se sfârșesc de plăcere...

Una din ele șoptește bijutierului:

— Știți cine-i?

— ?

— E Chaplin.

Negustorul uită că-i... negustor. Se retrage după o perdea; se aude cum urcă grăbit o scară. Întreaga-i familie se revărsă în prăvălie. Se aduce vin și prăjituri.

— Poftim. Ce ocazie fericită! Ce onoare! Dați-mi voe să vă prezint pe soția mea, pe fiicele mele, pe fiul meu mai mare, student.

Chaplin e jenat. Se scuză. Mulțumește pentru prea mare atenție și se retrage politicos, fără să cumpere ceva. Cele două doamne dispar și ele în mulțimea care s'a strâns în fața ușii.

Toți discută fericitul eveniment.

Peste câtva timp, bijutierul observă că străinul a plecat cu trei ace din cele mai scumpe... La poliție află că artistul american a părăsit Berlinul cu câteva ore înainte de-a fi vizitat magazinul de bijuterii...



Chaplin... așa cum este.

Recunoștința dementului

Un muncitor bătrân — scena se petrece în Lituania — intră într'o pădure. Un strigăt sufocat îl opri brusc.

Intoarse capul: de creanga unui copac spânzura un om. Sub greutatea corpului robust se balansa copacul. Picioarele spânzuratului dansau ultimul dans.

Bătrânul se repezi și tăie frânghia. Un tânăr uriaș se prăbuși la pământ. Muncitorul îi veni în ajutor; îi scoase lațul; îi șterse balele; il mustră, încercând să-l liniștească.

Operația reușise. Bătrânul se felicită: făcuse o operă creștinească. Ar fi fost păcat de așa flăcău să se usuce pe copac....

Tânărul se ridică liniștit și legă din nou frânghia de copac.

— Ce-ai de gând să faci? — întrebă bătrânul neliniștit.

— Să te spânzur, în locul meu.

Și două brațe de fier îl înșfăcară pe bătrân.

O scurtă zvârcolire, un țipăt. Lațul strânse gâtul bătrânului, picioarele și brațele se întinseră, capul se aplecă... Gata!

Tânărul se așeză pe marginea drumului în contemplarea copacului împodobit cu trupul neînsuflețit al salvatorului și victimei sale.

Așa a fost găsit de niște țărani care-l cunoșteau și știau că e nebun:

— Ce-ai făcut?

— L'am spânzurat, pentrucă m'a împiedecat să mă spânzur!...

Unde-i Jeanette Macdonald?

O rumoare sinistră se răspândi, acum câteva zile, în marile centre europene. La Londra, la Paris, la Berlin, la Roma și la Viena circulă știrea că simpatica eroină din „Parada Dragostei", Jeanette Macdonald, a dispărut.

— Unde-i Jeanette Macdonald?

Intrebarea s'a ivit și s'a repetat din ce în ce mai accentuat în ziarele din Occident. Jeanette Macdonald a suferit un accident de automobil. Un grav accident de automobil.



Jeanette MacDonald

— Unde?

— In Italia.

— Trăește?

— ?

O altă versiune afirma că artista, însoțită de prințul Umberto al Italiei, a fost rănită într'un accident de automobil și că a murit a doua zi.

Ambasada italiană din Paris a desmințit în modul cel mai categoric această știre.

Zadarnic. După desmințire, s'a răspândit o altă versiune și mai precisă și mai gravă: Princesa Maria-José, soția prințului Umberto, a impușcat-o pe fermecătoarea blondină, la Turin.

Reporterii au pornit ca vijelia să rupă vălul de pe acastă taină.

Desmințirile dela Bruxelles și de la Roma nu puteau să fie luate în serios: „taină de stat"...

Afacerea misterioasă amenința să ia proporții mai mari decât dispariția generalului Kutepow.

Un mare cotidian din Paris se hotărî să telegrafieze corespondentului său dela New-York:

„Unde-i Jeanetta Macdonald?"

Peste o oră sosi răspunsul:

„Jeanette Macdonald a plecat acum câteva zile din New-York la Hollywood. Versiunea relativă la prințul Umberto este, pesemne, un truc al managerului. Artista se află de șease luni în America."

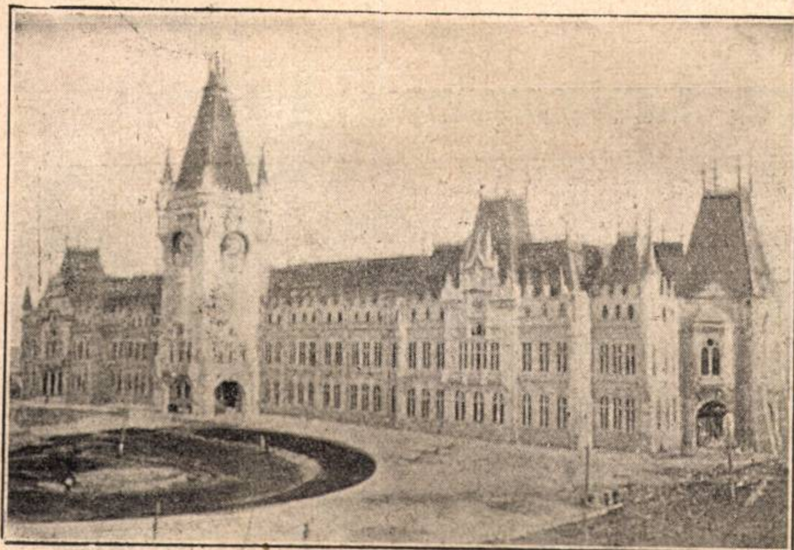
Ce pierdere ireparabilă pentru amatorii de scandaluri picante!...

FEDIA

Crima avocatului George Pilpel

— Unde duce mania proceselor —

Simplă răfuială între tovarăşi? Sau dramă pasională, dacă ţinem seama că şi avariţia este o pasiune şi încă din cele mai sălbatice? „Ceas rău", cum încearcă asasinul să afirme în apărarea sa?



Palatul de justiţie din Iaşi

Justiţia va lămuri cauzele cari au determinat pe avocatul George Pilpel, un elegant gentleman cu studii juridice făcute la Paris, să descarce patru gloanţe asupra fostului său tovarăş de afaceri, Ioil Pikofski.

Pentru ieşeni, drama nu a fost o surpriză. Ea încheia în mod fatal o serie de conflicte, procese, certuri dintre foştii componenţi ai unui consorţiu pentru exploatarea pădurii Voineşti, consorţiul Schmischersohn-Pilpel-Picofski. Timp de zece ani toate instanţele judiciare ale Iaşului au avut să se ocupe de sute de procese intentate când de Schmischersohn lui Picofski, când de Picofski lui Schmischersohn, când de acesta celorlalţi doi; judecătoriile de ocol, tribunalul comercial, civil, corecţional, aveau zilnic pe rol cel puţin un proces al celebrei trinităţi.

Rămânea numai Curtea cu juraţi: George Pilpel a avut grijă să furnizeze şi acestei instanţe material, poate epilogul trist al unei interminabile serii de procese pornite în cea mai mare parte din spirit de răzbunare.

* * *

Eroii dramei: Ioil Picofski, victima. Basarabean îndărătnic, cu un simţ al afacerilor desvoltat până la extrema limită care frizează rapacitatea. Aspru, crunt în rezolvarea neînţelegerilor, neînduplecat. Un om căruia pământul pe care îl exploatează i-a făcut o inimă de ţăran: gata să-şi apere „dreptul" cu furie, cu sălbătăcie.

George Pilpel, stilat în aparenţă, elegant, tânăr; sub luciul intelectualităţii, un suflet primar de negustor hapsân şi dârz. Procesiv până la manie, mereu pus pe harţă, gata oricând să transforme o discuţie prietenească în proces — cu martori, inferogatorii, jurăminte.

Aceştia fiind eroii, la Iaşi crima lui George Pilpel n'a produs senzaţie: era corolarul fatal al diferendelor dintre oamenii pe care un oraş întreg îi cunoaşte aşa cum îi prezentăm noi.

Şi cadrul însuşi în care s'a comis crima, în pretoriul Palatului de Justiţie, la uşa unui cabinet de instrucţie, dovedeşte cu prisosinţă mentalitatea criminalului care — avocat fiind — nu s'a sfiit să pateze cu sânge zidurile sanctuarului dreptăţii.

*

Zi de lucru la Palat. Avocaţii, impricinaţii, aleargă prin sala paşilor pierduţi. Deodată, răsună, la intervale scurte, patru detunături de armă. Panică. Lumea, care cu câteva luni în urmă fusese martora unui atentat comunist în Palat, fuge înspăimântată. Nimeni nu ştie, nu-şi poate lămuri în zăpăceala primului moment, de unde au venit detunăturile, cine a tras. Şi apoi, într'o clipă, vestea îşi face drum:

— Pilpel l-a împuşcat pe Picofski!

Liniştea se restabileşte imediat. Nimeni nu rămâne emoţionat.

— Era de aşteptat.

— Unul trebuia în cele din urmă să cadă.

Şi Palatul reintră în normal.

Ce căutau eroii în ziua crimei la Tribunal? Pilpel îl reclamase pe Picofski că i-ar fi sustras o scrisoare comercială; cu prilejul percheziţiei la domiciliul lui Picofski scrisoarea fusese găsită, dar Picofski susţinea că i-a fost strecurată în biurou chiar de către Pilpel în vremea percheziţiei. În după amiaza acelei zile, ambii aşteptau în faţa cabinetului de instrucţie să fie chemaţi pentru lămuriri. Ce s'a petrecut în sala de aşteptare a cabinetului de instrucţie? Pilpel susţine că a fost pălmuit de Picofski; acesta neagă. Fapt cert e că Pilpel a tras patru gloanţe asupra adversarului său, rănindu-l în piept şi la braţul drept.

O crimă, fără martori, obscură în perpetrarea ei, dar explicabilă prin temperamentul lui Pilpel şi poate — prin capacitatea de exasperare a lui Picofski.

Juraţii ieşeni vor fi chemaţi să lămurească misterul *faptei*. Circumstanţele cari l-au produs nu sunt însă un mister pentru nimeni.

REP.

Armata crimei

Zilele trecute a avut loc la Chicago un congres al procurorilor din Statele-Unite.

Cu acest prilej s'a constatat, pe baza informaţiilor furnizate de poliţiile secrete, că aşa numita armată a crimei de sub conducerea gangsterilor numără astăzi 500.000 de membri şi că este în creştere continuă, cam de 25 la sută pe an.

In timpul anului trecut s'au comis 9000 de omoruri în Statele-Unite, toate datorite acestei armate. Victimele au fost, deopotrivă, bărbaţi, femei şi copii.

In schimb, nu s'au făcut decât 4500 de arestări şi nu s'au pronunţat decât 750 de condamnări.

Moarte elegantă

Baronul Knobloch fusese un ofiţer strălucit, vestit pentru eleganţa şi manierele sale aristocratice.

Nu-şi pierduse ţinuta îngrijită nici în civil, deşi situaţia lui materială nu-i mai permitea nici un exces de lux. Făcea parte activă din partidul populist care a rămas fidel împăratului. Era şeful unei grupări de luptă pentru restaurarea vechiului sistem şi al privilegiilor pierdute. Luase parte la complotul pentru întronarea regelui în Ungaria. A încercat să-şi creeze o situaţie în Ungaria, dar n'a reuşit. In toamna anului trecut s'a întors la Graz unde s'a împuşcat într'o pădure din apropiere.

Pierduse treptat toată averea şi toate speranţele şi s'a sinucis. Dar s'a sinucis, purtând mănuşi albe pe mâni şi cu monoclul în ochi...

SUPLIMENT GRATUIT LA „REALITATEA ILUSTRATĂ“

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAŢIONALE



INSTANTANEU CE INFĂŢIŞEAZĂ UN ASPECT IMPRESIONANT DIN DRAMA STRĂZII...

Foto Berman